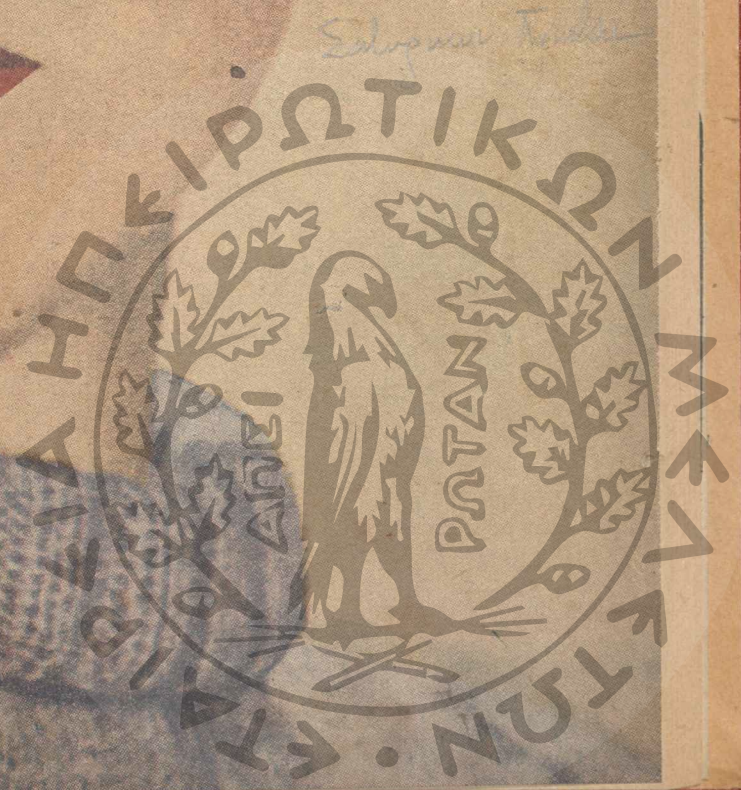

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ

ΕΤΟΣ 14^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'
ΑΡΙΘ. 46- (715)

937

Κυρίες μου,

ΜΟΝΟΝ μία ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ, σάς εξασφαλίζει έννυχθαυμάσιο κτενισμένο κεφαλάκι με φυσικώτατες δντυλασιόν και χονδρές μπούκλες και με τελείαν προσαρμογήν εις το στύλ του προσώπου σας.

ΔΗΛΟΥΜΕΝ εις την αξιότιμον πολυπληθή πελατείαν μας τόσον του έσωτερικού όσον και του έξωτερικού ότι παρακολουθούντες άγρύπνως κάθε εξέλιξιν της ώραιας αύτης τέχνης και έργαζόμενοι με πλήρη συνείδησιν τών υποχρεώσεων μας έναντι της πελατείας μας, δέν θά επιτρέψωμεν νά υπερφαλαγγίση κανείς τήν φήμην της καλής μας έργασίας.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ νέαν μας Διεύθυνσιν. Από τήν όδόν Χαλκοκονδύλη 20, μετεφέρθημεν εις τήν όδόν ΔΩΡΟΥ. 14 Γ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

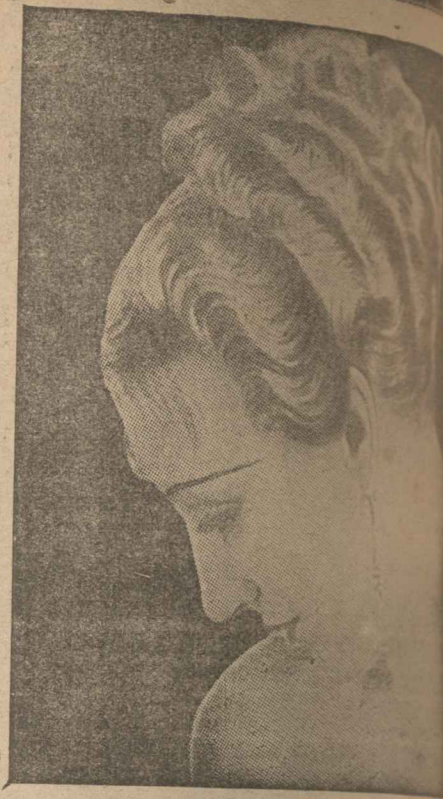
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
ΔΩΡΟΥ 14Γ - ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 54-287

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ
Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ & ΣΙΑ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

21 ΕΡΜΟΥ 21
Τηλ. 23-861

7 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7
Τηλ. 21.400

"Εχομεν τά ωραιότερα DEMI-SAISON μάλλινα
Παρακολουθήσατε τάς βιτρίνας μας

11 Νοεμβρίου 1937

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

3

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΥ ΨΥΧΟΜΑΧΗΜΑ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

Ο Γέρο-Μάμαδος ψυχομαχεί. Αυτό το νέο μαθεύτηκε σ' όλο το χωριό με τη γρηγοράδα που κυκλοφορούν όλα τα νέα στα χωριά και θράδυ-θράδυ εμαζεύτηκαν όλοι γύρω στο σπίτι κι έπερίμεναν νά μάθουν ότι «έτελειώσε».

Κάμποσα χρόνια τώρα, αφού πέθανε η γυναίκα του, το Καλλιτσιό κι έμεινε μόνος και χηρευάμενος, άφησε το χωριό και τήν κόρη του κι' έπηγε σ' ένα χωράφι του, που ήταν μακριά και είχε και σπιτάκι, στο Καλαμήτσι κι' έπερινοσε εκεί τις ημέρες του.

Η κόρη του, που ήταν παντρεμένη και παιδολογμένη του, στέλνε κάθε τόσο, ό,τι χρειαζόταν εκεί στη μοναξιά του, για να περνά τα γηρατεία του κι' έτσι δέν είχε ανάγκη να πηγαίνει από το χωριό για τις προμήθειές του.

Στο χωριό τόν έβλεπαν το Πάσχα και τόν Χριστού μοναχά, που έφερνε μαζί του το ρίφι για το ψητό της Λαμπρής και το χοίρο για τα χριστουγεννιάτικα χοιροσφάγια.

Τώρα τελευταία όμως, γέρος πειά, πατημένος πολύ από τα χρόνια καταλάβαινε πως δέν έχει τη δύναμι νά δουλεύη, όπως πρώτα και γι' αυτό και έπειδή η κόρη του δέν μπορούσε ν' αφήση το σπίτι της και νά πάη νά τόν συντροφεύη και νά τόν βοηθή, θρέθηκε στην ανάγκη ν' αφήση το Καλαμήτσι του, μόλις χειμώνιασε και νά καταφυγή στο χωριό, που είχε χρόνια ολόκληρα νά μείνη.

Η έλπίδα όμως δέν αφήνει τον άνθρωπο ποτέ. Είχε στόν νου του όμα ανοίξουν η μέρες και γλυκάνη ο καιρός, νά ξεκινήση πάλι για το χωράφι του και για τη μοναξιά του. Γι' αυτό όμα έφευγε από το Καλαμήτσι κι έκλεινε την πόρτα του σπιτιού του, είπε συγκινημένος:

— Και καλή 'Ανοιξι! 'Αμα θ' ανθίση ο άσπάλαθρος και θά λαλήση ο Κούκος θά κανάρθω και θά ψήσουμε εδώ το άρνι της Λαμπρής.

Μα δέν έκανε τον λογαριασμό του καλά ο γέρος κι' όμα έφθασε στο χωριό κι' έμεινε μερικές μέρες ήρχισε νά θαρανίη και νά μη μπορή νά σηκωθή από το κρεβάτι του, για νά πάη ούτε στόν καφενέ.

Η κόρη του κι' η έγγονή του είχαν τήν έγνοια του και δέν άφηναν νά του λείψη τίποτα, αν κι' αυτός σ' όλη του τη ζωή δέν γνοιόστηκε ποτέ για κανένα.

Ήτανε πειά προχωρημένος ο καιρός.

Το Σαραντάμερο κόντευε νά τελειώση. Καρδιά του χειμώνα 'Η νύχτες ατέλειωτες. 'Ο ούρανός θαρός, πότε σκεπασμένος με σύννεφα που έκρατούσαν θροχή κι' άστραπό-θροντα και πότε με τής χιονιάς τήν άγριάδα, που παγώνει τους ανθρώπους ως τη ραχοκοκκαλιά. Οι άέρηδες φρενιάσμενοι φυσούσαν άπ' όλες τις μεριές. 'Η παγωνιά άνάγκαζε τους χωριανούς νά μαζεύωνται στα σπίτια των νορίς για νά πιούν το ζεστατικό τους και νά καθήσουν κοντά στη φωτιά και νά σκορπίσουν το κρύο, που είχε καθήσει στα κόκκαλά τους όλη τη μέρα που ήταν στα χωράφια και στα θουνά.

Ο Μάμαδος, κρεββατωμένος πειά για νά μη σηκωθή, έσβυε από μέρα σέ μέρα κι' έδειχναν όλα τα σημάδια, ότι δέν είχε πειά πολλή ζωή κι' ότι το φυτίλι και το λάδι του καντηλιού του ήταν στό τέλος τους. 'Ολοι περίμεναν ν' ακούσουν το τελευταίο ταϊσίρισμα του φυτιλιού και νά ίδουν τήν τελευταία ανάλαμπή του και το σβσίμό του.

Η κόρη του η Μαρριτού, που έβλεπε πως πλησίαζε το τέλος και ήξερε τήν ιστορία του πατέρα της, άρχισε νά του λέη με τρόπο, πως εινε ανάγκη νά θυμηθή ότι εινε χριστιανός και νά εξομολογήση στόν παπά και νά μεταλάβη και νά κάμουν το εύχέλαιο, ίσως και καλλιτερέψη και γιανη με τ' άγιατικά.

Ο Μάμαδος όμως δέν άκουε από αυτά έλεγε μόνο στην κόρη του, ότι θέλει νά περάση κι' ο Γεννάρης, που εινε ο μήςας του Χάρου για τους γέρους, για νά ξεκινήση νά πάη στο Καλαμήτσι.

Κ' είχε μεγάλη στενοχώρια η Μαρριτού, γιατί ήξερε πως ο πατερας της είχε πολυ θαραιά τήν ψυχή του από τις άμαρτίες κι' από τις κατάρες και πως αν πέθαινε άσυγχώρετος, θά τώθρισκε στόν άλλον κόσμο η ψυχή του.

Σκληρός κι' άγριος ήταν σ' όλη του τη ζωή ο φόθος κι' ο τρόμος σ' όλους τους χωριανούς. Γι' αυτό, όταν είδαν πως αποφάσισε νά φύγη από το χωριό και νά πάη εκεί στην έρημιά νά ζήση, ευχαριστήθηκαν όλοι κι' αύτη η κόρη του ακόμα που μ' όλα τα έλαττώματα τόν άγαπούσε, γιατί ήταν πατέρας της.

Στά νειάτα του είχε όρφανεύει από πατέρα και είχε μείνει αυτός κύριος του σπιτιού και τύραννος της μάνας του, που έτρεμε όμα τόν έβλεπε. Δέν της είχε ποτέ καλό λόγο. Δέν της φέρθηκε ποτέ σαν παιδί υπάκουο. 'Ότι του κατέβαινε στο κεφάλι ήθελε νά γίνη άμέσως και η μάνα του δέν είχε ποτέ τήν τόλμη νά του άρνηθή τίποτε, γιατί ήξερε πως ο γιός της θά τήν έδερνε άπονα.

Κι' έτσι ο Μάμαδος έπέρασε τη νεότη του πότε δέρνοντας τη μητέρα του και πότε κάνοντας καυκάδες με τους χωριανούς του, που τόν άπόφευγαν, όπως άποφεύγει ο κόμης τους έρκισμένους και τους λουθιασμένους, όπως άποφεύγει ο δαίμονας το λιθάκι.

Μιά θραυνή, που γύρισε ο Μάμαδος από το χωράφι, δέν του είχε η μάνα του έτοιμο το φαί, για το δείπνο του, ενώ της είχε παραγγείλει, όμα γέριν ο ήλιος για το θασίλειά του, ν' άρχισή νά τού τοιμάξη, για νά μη περιμένη νά γίνη.

Ήταν άρρώστη η γρηά εκείνη τήν ήμέρα και δέν είχε τη δύναμι νά σηκωθή ν' άνάψη φωτιά και νά μαγειρέψη για το γιό της.

Έτσι τήν ρώτησε μόλις μπήκε στο σπίτι κι' άκούμπισε τήν αλφή στο γυρό του μαγειρεσιού.

— Πού εινε το φαί;

— Γυιέ μου, τού είπα, δέν ήμουνα καλά σήμερα και δέν είχα τη δύναμι νά σηκωθώ νά σου έτοιμάσω το δείπνο σου, γι' αυτό μ' άρεσείς για νά περάσης άπ' όψε κι' αύριο, που θά ειμαι πιο καλά θά σου τ' άχω πάλι όλα έτοιμα.

Ο Μάμαδος όμως δέν έπαυρε από τέτοια λόγια.

— Άμε νά ψωφής, παληόγρη, της είπε και τήν τράβηξε από το φακίολι και της έδωκε δυό κατακεφαλιές που τήν εζάλασαν κι' έτσι, όπως ήταν η γρηά, πήρε τα ίδια έξω κι' έκάλεσε τους γειτόνους νά τρέξουνε και νά τήν σώσουνε από τα χέρια του παιδιού της του φονιά.

Όταν είδε αυτό το μάζεμα ο Μάμαδος, άγρίεψε περισσότερο, ξαναγύπησε τη μάνα του πιο δυνατά, παραμέρισε όλους που είχαν μαζευτή στο σπίτι κι' έφυγε άφρίσμενος και λέγοντας:

— Θά σέ σφάξω άμα δέν μούχης άλλη φορά έτοιμο τό δείπνο μου.

Μά κ' ή γρηά πονεμένη από τά χτυπήματα κι' από τόν πόνο της, γιά τήν άπνιόιά του παιδιού της, τόν καταράστηκε κ' είπε:

— "Άμε πού νά πονέση και νά μη λυώση τό χέρι πού χτύπησε τή μάνα του.

"Επέρασε καιρός και πέθανε ή γρηά Καλλιτιό, χωρίς νά συγχωρέση τό γνιό της, πού όσον επήγαινε, γινόταν και χειρότερος.

"Ο Μάμαδος ήταν πειά στό χωριό καταφρονεμένος απ' όλους, μά και κανείς δέν τάθασε μαζί του, μά ούτε και κανείς ήθελε νά του δώση τήν κόρη του, ή τήν αδελφή του γιά γυναίκα του.

— Ποιός πάει τό παιδί του στη φωλιά του θειριού ;

"Ετσι λέγανε, όποτε έκανε λόγο σέ κανένα χωριανό γιά γάμο. Του εύρισκαν διάφορες προφάσεις και τόν έδιωχναν.

Απελπισμένος πειά, πώς θά βρη γυναίκα από τό χωριό του, άρχισε νά πηγαίνει στ' άλλα χωριά και νά κάνει εκεί συντροφίες και γλέντια και νά παίρνει τά βιολιά και νά κάνει αγάπες, όσο πού θρήκε μία νειά μισοκαριτική πειά, πού δέν τήν έζητούσε κανείς και πού δέν είχε σ' αυτόν τόν κόσμο κανένα δικό της γιά νά τήν συμβουλέψη κι' έδέχθηκε νά τόν πάρη άνδρα της.

"Εγινε ή στεφάνωση και τήν πήρε στό χωριό του.

Μά δ,τι ήταν γιά τή μάνα του ήταν και γιά τήν γυναίκα του.

"Αμα πέρασαν ή πρώτες μέρες του γάμου και άρχισε νά πηγαίνει στα μεροκάματα και νά γυρνά τά θράδια κουρασμένος, είχε τήν άπαιτησι νά είνε όλα έτοιμα γιά νά φάη, κι' άν επύχαινε καμμία φορά νά έχη άργήσει ή γυναίκα του τή χτυπούσε αλύπητα.

Μιά μέρα πήρε τά στέφανα του γάμου τους και τά έβριζε στη φωτιά γιά προσάναμμα.

Κάθε λίγο και λιγάκι ήταν τό χωριό στό πόδι από τις φωνές της δυστυχισμένης της γυναίκας του, της Κιουράς, πού άμα έφευγε ό άντρας της γιά τή δουλειά του έλεγε στις γειτόνισσες:

— Καλά νά πάθω, πού δέν άκουσα αútου-νούς, πού μούλεγαν νά μην τόν πάρω, γιατί είνε φονής.

"Ψωμί ήμερωμένο, πού λέει ό λόγος, δέν έφαγε ποτέ αútό τό άντρόγυνο, γιατί ό Μάμαδος ήταν πάντοτε άνασκουμπωμένος γιά καυγά και γιά έυλοκόπημα.

"Εζησε κάμποσα χρόνια μ' αútη τή γυναίκα του ό Μάμαδος κι' απόκτησε και κόρη, τή Μαρριετού, πού δέν τήν έδερνε, αλλά και δέν της είπε ποτέ κανένα γλυκό λόγο, παρά τήν είχε πάντοτε τού κλώτσου και τού μπάτσου και τήν κρατούσε τρομαγμένη από τις φωνές του κι' από τό κακό πού έκανε στη μάνα της.

"Επέρασαν τά χρόνια και ή Κιουρά επάντρεψε τήν κόρη της κι' έτσι είχε ένα καταφύγιο, άμα τήν εφοδέρει ό άντρας της, μά κι' αútη, όπως και ή μάνα του, τόν είχε καταραστή θαιρειά, μία φορά πού λίγο έλειψε νά τή σφάξη.

Μέσα στην απελπισία της άμα τήν επήραν οι γειτόνοι από τά χέρια του, άφησε μία θαιρειά κατάρα:

— "Άμε πού νά σκυλογαυγίσης πριν νάθγη ή ψυχή σου!

Κι' άργότερα, ή Κιουρά πέθανε, όπως είχε πεθάνει κ' ή μάνα του, χωρίς νά τόν συγχωρέση.

"Ο Μάμαδος έφημος πειά και ξέροντας πώς δέν μπορεί νά ζήση στό σπίτι της κόρης του, γιατί ό γαμπρός του δέν τόν έσήκωνε καθόλου, επήρε τά σκουτιά του κι' επράθηξε γιά τό Καλαμύτοι, χωρίς νάχη συντροφιά κανένα, γιά δέν ήθελε κανείς νάχη φιλίες μαζί του.

"Όταν έμαθαν στό χωριό, ότι φεύγει ό Μάμαδος, γιά νά μείνη στά θουνά, ένοιωσαν όλοι μία θαθειά ανακούφιση και είπαν:

— "Εφυγε, ό καταραμένος, από τή μάνα του κι' από τή γυναίκα του ! Θά πάρη τά θουνά !

Δέν τό είπε αútό κ' ή κόρη του στά φανερά, μά κι' αútη τό ίδιο έλεγε μέσα στην ψυχή της, γιατί δέν είχε ξεχάσει δ,τι είχε περάσει στα χέρια του στα παιδικά της χρόνια.

"Εκεί στην έρημιά, ανάμεσα στα θουνά, μέ συντροφιά τις δχεντρες και τις κουκουδιάγιες και τά θρνία και τά ξω-

τικά, επέρασε ό Μάμαδος, χρόνους και χρόνους.

"Ο καιρός κυλούσε άγύριστά κι' ό Μάμαδος, πού θρήνηκε χηρευάμενος, όταν ήταν ακόμη μεσόκοπος, έφυγε γέρος πειά από τήν έρημιά, πού τόν είχε καταδικάσει νά περάση τή ζωή του ή κακία του και ή κατάρες της μάνας του και της γυναίκας του κι' έγύρισε στό χωριό του γιά νά πεθάνη μά και γιά νά θυμηθί δ,τι είχε κάμει στη ζωή του και νά πονέση γι' αútό.

Τά λόγια της κόρης του νά φωνάξουν τόν παπά γιά νά ξομολογηθί και νά μεταλάβη, πήγαιναν χαμένα. Μ' όλα του τά γεράματα και μ' όλη του τήν άδυναμία έθύμωνε άμα τού μιλούσαν γιά τήν εξομολόγησι, επειδή καταλάβαινε πώς όταν κάμη αútά τά πράγματα, σημαίνει ότι επήλθισα πειά στό τέλος του.

Κι' αútός ό άμετανόητος ήθελε νά ζήση ακόμη.

"Η μέρες περνούσαν κι' ό γέρος επήγαινε όλο και στα χειρότερα, χωρίς καμμία έλπίδα πειά, πώς θά μπορέση νά καλλιτερειή.

Τις νύχτες του τού περνούσε μέ δνείρα κακά και τρομαχτικά και μέ παραμυθήματα, πού έκαναν τήν κόρη του ν' ανατριχιάζει.

Και τις μέρες βογγούσε από τούς πόνους, πού κρατούσαν σ' όλο του τό κορμί.

Κάθε τόσο παραπονιόταν ότι πονούν τά χεροπάλαμά του, μά δέν ήθελε νά καταλάβη γιατί τού έλεγε ή κόρη του ότι πρέπει νά θυμηθί πώς είνε χριστιανός.

"Αμα έκανε ότι τού περνά λιγάκι ό πόνος, έβαζε πάλι στό νοú του τό Καλαμύτοι κι' έδινε τις παραγγελίες του, νά τού έτοιμάσουν τό ζωντανό, πού θά τόν πάη ως εκεί και τά πράγματά του, γιά νά μείνη εκεί πέρα ήσυχος.

Οί χωριανοί ρωτούσαν κάθε τόσο πώς πηγαίνει ό γέρος κι' όλο έμάθαιναν πώς χειροτερεύει, κι' όλο περίμεναν πώς θά πεθάνη. "Όσο όμως άργούσε τό τέλος, εκείνοι πού ήζεραν τί είχε κάμει, σ' όλη του τή ζωή, έλεγαν:

— Δέν θά πεθάνη, όπως όλοι οι χριστιανοί. Τόν θαρένουν ή κατάρες.

"Άλλος πάλι έλεγε:

— "Εγώ άκουσα τή μακαρίτισσα τή γυναίκα του, πού τόν καταράστηκε νά μη θγί ή ψυχή του, άν δέν σκυλογαυγίση.

"Όλο τό χωριό πειά ήταν ταραγμένο, από τό άτελείωτο ψυχολόγημα τού καταραμένου.

"Ο παπās είχε πη στη Μαρριετού ότι όποια ώρα, ήμέρα ή νύχτα, τόν ζητήση, θά είνε έτοιμος νά φθάση κοντά στον πατέρα της, γιά νά κάμη δ,τι πρέπει γιά ν' αλαφρώση τήν ψυχή του.

"Ο Μάμαδος όμως δέν άκουγε καμμία σύσταση κι' έχεροπαλαιοε στό κρεβάτι τού

θανάτου ήμέρα και νύχτα, τότε πού αλαφρωμένος και πότε πού θαρειά, χωρίς νά έχη καμμία έλπίδα πειά πώς θά γίη καλά και θά σηκωθί, μά ούτε και πώς θά πεθάνη νά ήσυχάση κι' αútός κ' ή κόρη του.

"Ο Χάρος δέν περιμένει κανένα, όταν φθάση ή ώρα νά κάμη τή δουλειά του.

Τροχίζει τό δρεπάνι του και θθάνει στό κρεβάτι τού ταξιδιώτη, πού έχει διαταγή νά πάρη τήν ψυχή του και τόν θερίζει χωρίς νά πονέση από φωνές κι' από κλάματα, χωρίς ν' άκούση τά παρακάλια κανενός.

"Ετσι έφθασε και στό σπίτι της Μαρριετούς, πού ήταν ό πατέρας της κρεβατωμένος κι' επερίμενε ώρα μέ τήν ώρα τή σειρά του γιά νά ταξιδέψη.

"Όλοι, όσοι ήταν κοντά στό προσκέφαλό του καταλάβαιναν ότι ό γέρος άρχισε νά θλέπη τόν άγγελό του και ότι κοντεύει τό τέλος του. Μά ό άμαρτωλός έβλεπε τόν άγγελο του ξανάστροφα, γιατί ήταν καταραμένος κι' έσπαρταρούσε πάνω στό κρεβάτι του, έτσι πού σπαρταρά τό φάρι στ' άγγίστρι κι' άφηνε άγριες φωνές.

Μά ή ψυχή του θαθειά ριζωμένη, τρομαγμένη από δ,τι έβλεπε πώς θά σφανατήση, άμα θά έχωριζόταν από τό σώμα πού ήταν φληασμένη, επήγαινε πού θαθειά, δέν τολμούσε νά πετάξη στον Πλάστη της, έτσι πού πετά πρόθυμα ή ψυχή κάθε κα-

λό ανθρώπου.

"Όλόκληρα μερόνυχτα περίμεναν στό χωριό πώς θά ξεψυχήση ό Μάμαδος.

"Η σαθανώστρα έμεινε πάντοτε στον έτοιμοθάνατο κοντά μέρα και νύχτα γιά νά τόν σαθανώση και νά τόν έτοιμάση, πριν έυλιόση. "Η κεροθυσία γιά τή νεκρώσιμη ακολουθία ήταν έτοιμη και μία γειτόνισσα είχε πάει στό σπίτι της κόρης του και είχε παραδώσει στη σαθανώστρα τρεις πήγες άσπρο πανί γιά τό σάθανο, επειδή όποιος μπορεί και δίνει τό πανί γιά τό σάθανο τού ανθρώπου κάνει μεγάλο καλό γιά τή δική του ψυχή.

"Άλλος λόγος δέν γινόταν πειά στό χωριό, απ' τό ψυχολόγημα τού Μάμαδου.

Κι' απ' έξω στον δρόμο άκούγαν, όσοι περνούσαν τόν άγωνα του πάνω στό κρεβάτι του και τις άγριες φωνές πού άφηνε και τά παραμυθήτά του γιά τά φαντάσματα πού έβλεπε.

Μιά μέρα πειά, πού όλοι έλεγαν πώς θά τελειώση, σηκώθηκε από τό κρεβάτι του μέ δύναμι νέου ανθρώπου κι' έχοροπιδούσε σαν φρενιασμένος, όσο πού έπεσε ιταλί άποκαμωμένος.

"Εκείνη τή στιγμή επιασε μέ τό άριστερό του χέρι τό δεξιό και είπε:

— "Όχου, μάνα μου, πονεί τό χέρι μου.

Και σέ λίγο ένω είχε μείνει άναίσθητος και μόνο τό άνέσπασμα τού στήθους του έδειχνε ότι ζή ακόμη, άνοιξε τό στόμα του τόσο πολύ, ώστε έβλεπε κανείς τά σωθικά του.

"Όλοι νόμισαν πώς έφθασε ή στιγμή νά ξεψυχήση κι' έκαναν τόν σταυρό τους.

"Ο γέρος όμως δέν έξεψύχισε.

"Άφησε μόνον μία φωνή, πού δέν ήταν φωνή ανθρώπου, ήταν κάτι πού έκασε όλους, όσοι ήταν κοντά του, νά τρομάξουν, νά νομίσουν, ότι μέσα του είχε κατοικήσει δαίμονας. "Ηταν μία φωνή πού τήν άκούσαν και όσοι ήταν στην άλλη άκρη τού χωριού κι' επρεξαν νά μάθουν τί συμβαίνει. "Εφώναζε σαν σκύλος, πού τόν δέριουν.

Κ' ή κόρη του, κ' οι γειτόνοι πού θρίσκονταν εκεί, είπαν:

— "Εσκυλογαυγίσε !...

"Όταν πέρασε κι' αútό τό πλάνταγμα κ' ήσύχασε λιγάκι, ό έτοιμοθάνατος είπε μασημένα μερικά λόγια πού όσοι ήταν κοντά του έξηγήσαν πώς έλεγε.

— "Η μάνα μου κ' ή γυναίκα μου μ' άγριοκυττάζουν!

"Όχι άλλοίμονο ! "Ο άρρώστος δέν ήταν γιά ζωή μά και δέν ξεψυχούσε. Τόν κρατούσε ή κατάρα γιά τ' άδικα πού είχε κάμει στη ζωή του.

"Η κόρη του πού πονούσε γιά τήν άγωνία τού πατέρα της και σκεφτόταν τρομαγμένη τήν τύχη, πού περιμένει τήν ψυχή του, τού είπε σέ μία στιγμή, πού είχε συνέλθει λιγάκι:

— "Ο παπās περιμένει απ' έξω νά ξομολογηθίς, νά σοú διαβάση τήν ευχή και νά σέ μεταλάβη. Τί λές νά τού φωνάξω ;

Κι' ό γέρος είπε μέ φωνή, πού μόνο ή κόρη του τήν άκουσε:

Στην στιγμή, έμπήκε μέσα κι' ό παπās και άρχισε νά διαβάξη τήν ευχή γιά νά έξορκίση τά δαιμόνια μέ τό πετραχίλι του άπλωμένο στό κεφάλι τού άρρώστου, πού κάθε τόσο φώναζε πώς πονεί τό χέρι του και πώς θλέπει τή μάνα του και τή γυναίκα του νά τόν φοβερίζουν.

"Άφησε ακόμη μία φωνή σαν εκείνη πού είχε αφήσει, δέν είπαν πώς έσκυλογαυγίσε κι' εκύτταξε τόν παπα άγριέμενος από δ,τι έβλεπε, μά και σαν μετανοιωμένος. Και ήταν τό θλέμμα του σαν νά τόν παρακαλούσε νά τόν συγχωρέση.

Δέν μπορούσε πειά νά μιλήση και νά ξομολογηθί. Και είπε στον παπα:

— Συγχωρέσε με.

Κι' ό παπās, διαβάζοντας τήν ευχή τόν έμετάλαβε κι' άφου τού έφίλησε τό χέρι ό έτοιμοτάξιδης, έφυγε μέ τό διασκοπήτρο γιά τήν εκκλησία.

Μέσα στό σπίτι της Μαρριετούς, πού άντηχούσε όλόκληρα μερόνυχτα τό άγκομάχημα τού γέρου και τά παραμυθήτά του κ' ή φωνή του πού έμοιαζε σαν σκυλογαυγισμό, επικρατεί τώρα ήσυχία νεκρική.

"Ο γέρος πού επλάνταζε τόσες μέρες χωρίς νά μπορή νά λυτρωθί, δέν παραπονιόταν πειά, ότι πονεί τό χέρι του τό δεξιό πού είχε χτυπήσει τή μητέρα του και δέν έβλεπε τή μάνα του και τή γυναίκα του νά τόν κυττάζουν άγριέμενες από κεί ψηλά πού ήταν.

"Ησυχος επιαρνε τις γρήγορες άναπνοές τού έτοιμοθανάτου.

"Η κόρη του γονατισμένη, κρατούσε τό χέρι του, πού είχε κάμει τό κακό στη ζωή του και τό έχάιδευε, κι' αútος μέ τό θλέμμα του τό φευγάτο πειά τήν κύτταζε σαν νά τήν εύχαριστούσε, πού τού εσαλάφρωνε τόν πόνο.

"Ηταν πειά νύχτα προχωρημένη. Στο σπίτι θρισκόντουσαν ή κόρη του, ή σαθανώστρα και λίγοι γειτόνοι.

"Ο Μάμαδος επινάχθηκε λίγες φορές κι' άνοίγοντας τά χέρια του σαν κάτι νάθελε νά άγκαλιάση, είπε μέ φωνή δυνάτη:

— "Ερχονται !... "Ερχονται !...

"Εβλεπε τή μάνα του και τή γυναίκα του.

Κι' όταν ή κόρη του σηκώθηκε και τόν κύτταζε στα μάτια, είπε:

— "Ερχομαι !...

Κι' έγειρε στό προσκέφαλό του νεκρός πειά μέ άνοιχτό τό στόμα του και μέ όρθάνοιχτα τά μάτια του, πού φρόντισε τώρα ή κόρη του, δακρυσμένη όπως ήταν, νά τού τά κλείση γιά πάντα.

"Όλοι οι χωριανοί έμαθαν σέ λίγο τόν θάνατο τού Μάμαδου κι' αίσθάνθηκαν ανακούφιση γιατί κι' αútος ήσυχάσε από τό μαρτύριο της άρρώστειας του, αλλά και τό χωριό αλαφρώθηκε από έναν άμαρτωλό, πού είχαν μαζεύει γύρω από τό κουφόρι του όλα τά δαιμόνια της κολάσεως και τόν έθα-σάνιζαν.

"Ο παπās τού χωριού ελδοποθήκε άμέσως κι' επήγε στό σπίτι πού ήταν ό νεκρός κι' εδιάβασε τήν ευχή, γιά νά μωρεόσουν νά θγούν έξω έλεύθεροι όσοι είχαν

θρεθί στο ψυχολόγημα.

"Η σαθανώστρα τόν επλυνε μέ κρασί, τόν έσαθάνωσε, τού έδεσε τό στόμα μέ μαντήλι, τού σταύρωσε τά χέρια κι' έθαλε τό εικονισμάκι της Παναγίας στο στήθος του.

"Ηταν έτοιμος πειά ό νεκρός και στολισμένος γιά τό ταξίδι του.

Μόλις άρχισε νά χαράξη ή άνατολή, ή καμπάνες της εκκλησίας τού χωριού εσήμαναν λυπητερά τρεις φορές, γιά ν' άναγγείλουν τόν θάνατο πού έγινε τή νύχτα.

Μία ήσυχία πένθιμη εκυρίαρχησε σ' όλο τό χωριό. "Όλοι μιλούσαν σιγά μεταξύ τών, λές κι' εφοβούντο μήπως γυρίση πάλι στη ζωή ό γέρος-Μάμαδος.

Οί γειτόνοι, πού είχαν ξενηχήσει, στό σπίτι, γιά συντροφιά και τού πεθαμένου και τών ζωντανών, έμειναν όλη τήν ήμέρα στό χωριό κι' εσήκωσαν τόν πεθαμένο.

"Όταν έγύρισαν από τό νεκροταφείο κι' άφου έμπήκαν σ' άλλη εκκλησία κι' άναψαν κερί γιά νά φύγη τό κακό από πάνω τους, έλεγαν μεταξύ τους οι γειτόνοι:

— "Ο καταραμένος λυτρώθηκε.

Κι' άλλοι άπαντούσαν :

— "Ο Θεός συγχωρέσει τον !...

Σί φνος.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ-ΕΜΙΛ ΠΟΥΑΡΙΕ

Η μικρούλα Ντόρα Λεμαρσάν ελάτρευε το θέατρο. Κι' όμως οι γονείς της δεν ήσαν ήθοιοι: Ο πατέρας της ήταν ένας μεγαλέμπορος γυαλικών κι' η μητέρα της μια καλή και φρόνιμη νοικοκυρά. Θεατρίνα ωστόσο ήταν η νουνά της, η Λόλα Φλεριάν, που έπαιζε σ' ένα κρατικό θέατρο. Κι' αυτή ακριβώς είχε κάνει την ανακάλυψη ότι η Ντόρα είχε μεγάλα χαρίσματα κι' ότι θα γινόταν μια ημέρα μια διάσημος ήθοιος. Οι γονείς λοιπόν της μικρούλας, που είχαν μια απεριόριστη εμπιστοσύνη στη Λόλα Φλεριάν, όπως επίσης κι' ένα πολύ μεγάλο θαυμασμό, άφησαν στα χέρια της το μέλλον του παιδιού τους. Μόνο ο Ρενέ, ο γιός της Φλεριάν, ένας ζωηρός διαβολάκος δώδεκα χρόνων, είχε το θράσος να κοροϊδεύει αυτό το μικρό ειδώλο της οικογενείας, τη Ντόρα. Κι' εκείνη έκλαιγε με θερμά δάκρυα, αληθινά αυτή τη φορά κι' όχι μ' εκείνα τα ψεύτικα που τη μάθαινε να κλαίει η νουνά της.

Η Ντόρα δεν άργησε να θριαμβεύσει επάνω στη σκηνή. Στην αρχή, έπαιζε σε παιδικούς θιάσους. Κατόπιν, όσο έμεγαλωνε, γινόταν πιο γνωστή, πιο αγαπητή, πιο αξιοθαύμαστη. Είκοσι χρόνων, τέλος, ήταν πραγματικά το ειδώλο του παρισινού Κοινού. Μά ο μόνος πάλι που δεν την έπαιρνε στα σοβαρά ήταν ο Ρενέ, που είχε τελειώσει το πανεπιστήμιο κι' ήταν από δυο χρόνια ιδιαιτέρως γραμματευσ ενός υπουργού. Ο Ρενέ δεν έπληγανει πειά στο σπίτι των Λεμαρσάν, μά έπερνούσε πότε-πότε από το θέατρο και κάθε φορά ανέβαινε με τους φίλους του στο καμαρίνι της Ντόρας για να την πειράξει πάλι και να γελάσει λίγο μαζί της.

Ένας όμως από τους φίλους του, ο Ζάν Φεντέρ, εύρισκε θελκτική, αξιολάτρευτη τη Ντόρα.

— Πρόσεχε !... του είπε τότε ο Ρενέ, όταν κατάλαβε ότι ο φίλος του ήταν έρωτευμένος μαζί της. Είπε θέβαινα πολύ ωμόφορο κορίτσι, μά δεν φθάνει μόνο αυτό ! Σε προειδοποιώ ότι 'άπογοητευθής πολύ γρήγορα. Είπε μια θεατρίνα !...

Ο Ζάν Φεντέρ, που είχε επηρεασθεί από αυτά τα λόγια, άρχισε σ' λίγο να θρίσκει ότι τα λουλούδια που έστειλε κάθε τόσο της Ντόρας από μικρή και μπορεί να σ' εθιστώ ότι από τότε ήξερε να κλαίει με ψεύτικα δάκρυα... Είπε μια θεατρίνα, σου λέω !... Μια θεατρίνα !...

— Βλέπεις ; του είπε ο Ρενέ μ' ένα θριαμβευτικό ύφος. Σε προειδοποίησα: μακριά από τις θεατρίνες !... Έγώ, άλλως τε, ξέρω τη Ντόρα από μικρή και μπορώ να σ' εθιστώ ότι από τότε ήξερε να κλαίει με ψεύτικα δάκρυα... Είπε μια θεατρίνα, σου λέω !... Μια θεατρίνα !...

Ένα θράδυ, που ο Ζάν Φεντέρ ήταν άρρωστος, ο Ρενέ πήγε μόνος του στο καμαρίνι της Ντόρας. Εκείνη θαρόταν μπροστά στον καθρέφτη της. Μόλις τον είδε, χωρίς τον φίλο του, ξέσπασε σ' ένα ειρωνικό γέλιο.

— Μπα ! έκανε. Γιατί δεν ήρθε και ο Φεντέρ ;

— Δεν σου άρσει ; τη ρώτησε ο Ρενέ.

— Είπε πολύ υποχρεωτικός, μά...

— Τι «μά» ;... Ο Φεντέρ είναι πρώτης τάξεως ! Έχει μόνο δυο ελαττώματα: είναι ανόμπ και σ' εμπαθεί παρα-

πολύ !...

— Μου είναι αδιάφορο ! Έκανε η Ντόρα, μ' ένα νευρικό γέλιο.

— Έχεις άδικο ! Είπε αρκετά πλούσιος και τέτοιοι άνδρες...

Η Ντόρα τον κύταξε μέσα από τον καθρέφτη μ' ένα παράξενο βλέμμα.

— Άκουσε, Ρενέ... του είπε. Μήπως σου ανέθεσε να μου παινέσεις τα προσόντα του ; Άν είναι έτσι, καλά θα κάνης να μου αδειάσης τη γωνιά... Μά για ποιά με περιπας ;...

Η φωνή της έτρεμε και τα μάτια της έλαμπαν αλλόκοτα. Είχε γίνει έξω φρενών.

— Έμπρός !... Φεύγα !... Μ' έαδιάξεις !... του φώναξε. Και του έδειξε την πόρτα.

Αυτή η ξαφνική έξαψη τον άφησε κατάπληκτο. Μά ήταν τόσο απότομη, που ο Ρενέ πίστεψε ότι ήταν ψεύτικη. Κι' έτσι, για να τιμωρήσει τη Ντόρα, της άπάντησε ψυχρά:

— Πολύ καλά. Φεύγα... και δεν θα ξανάρθω ποτέ πειά ! Και χτύπησε την πόρτα πίσω του.

— Αυτό υπερβαίνει πειά τα όρια ! Ψιθύρισε φεύγοντας. Γι' ανυπόφορη θεατρίνα που είναι αυτή η κοπέλα !...

Μά δεν φανταζόταν ότι η Ντόρα είχε σωριασθεί σ' ένα πολυθρόνα κι' έκλαιγε άπαρηγόρητη με πνιγμένα αναφύ-

λητά...

Την άλλη ημέρα ο Ρενέ έλαβε ένα γράμμα από την παιδική φίλη του που του ζητούσε συγγνώμη και του έλεγε ότι θα έπληγανει την επομένη στο σπίτι του για να του δώση εξηγήσεις.

Ο Ρενέ ζούσε μόνος, ύστερα από τον θάνατο της μητέρας του. Η πρώτη του σκέψη λοιπόν ήταν ν' άρνηθ' αυτή τη συνάντησι. Μά η επιθυμία να πειράξει, να κοροϊδέψει πάλι την Ντόρα, τον έκανε ν' αλλάξει γνώμη. Γι' αυτό πήρε μια κάρτα του κι' έγραψε αυτά τα λόγια:

«Επειδή μου άρσει πάντα να σ' εθιστώ να παίξης μια κωμωδία, θα σ' περιμένω αύριο στις τρεις».

Η Ντόρα έφθασε την ώρα ακριβώς που της είχε όρισει. Μά ήταν τόσο χλωμή, που ο Ρενέ απόμεινε κατάπληκτος.

Άμέσως όμως συλλογίστηκε ότι θα είχε άσφαλως μακιγιαρισθεί με τέτοιον τρόπο, που να δίνει μια τέτοια εντύπωση.

— Θα παίξη τώρα μια παθητική σκηνή ! Είπε μέσα του. Άς προσέξω, να μην την πάθω...

— Πρωτ' απ' όλα, Ρενέ, του είπε η Ντόρα με μια μισό-σβυστη φωνή, δεν έρχομαι εδώ να παίξω κωμωδία, όπως γράφεις στην κάρτα σου... Μπροστά σου τώρα έχεις μια γυναίκα κι' όχι μια θεατρίνα...

— Τι λές ! έκανε εκείνος μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο.

— Μπορείς να κοροϊδέυης όσο θέλεις !... Μά δεν κατάλαβες ποτέ τον χαρακτήρα μου... ποτέ !

— Έλα, Ντόρα, άφησε τις ανοησίες ! Σε ξέρω πολύ καλά ! Και γι' αυτό δεν μου κάνουν καμμία εντύπωση αυτά τα λόγια σου.

— Αυτός είναι ο μεγάλος καμμός μου ! φώναξε η Ντόρα

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

— Δεν θέλω να σ' σκοτώσω...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Έκλεινε. — Πού είναι λοιπόν η έκπληξις που μου υποσέθηκες για τη γιορτή μου ;
Έκλεινος. — Η έκπληξις ήταν... ότι δεν θά σου έδιναι τίποτα έφ'έτος !

Μεταξύ φίλων:

— Θέλεις να δειπνήσης μαζί μου απόψε ;

— Πολύ ευχάριστος.

— Έ, τότε τρέξε στο σπίτι σου και ειδοποίησε να θάλουν ένα σερβίτσιο περισσότερο. Σ' ένα τέταρτο έφτασα !...

Σ' ένα κουρείο, κοντά στο Μοναστηράκι, πρό έτών, υπήρχε η έξης έπιγραφή:

«Ίδομεν το Σεβαστόν κοινό ότι κόδομαι θεντούζες δι' Ίδικού μηχανήματος και Ίδικού τεχνήτου. (Παλουνται και θδέλλες της Κωπαϊδός ως είδος Ε γ χ ι λ ο ι ! Τρέξατε...»

Με τη λέξη «έγγιλις» ο κουρέυς ήθελε να πη ότι η θδέλλας του ήταν μεγάλες σάν... χέλια !

Μεταξύ φίλων:

— Τις πρώτες μέρες που παντρεύτηκα, δεν ξέρεις πόσο αγαπούσα τη γυναίκα μου ! Έτσι μούρχόταν να τη φάω σάν... λουκουμί !

— Και τώρα ;

— Ά, τώρα, φίλε μου, τί να σου πω ; Μετανοώ... που δεν την έφαγα !

Σ' ένα εστιατόριο κάθεται ένας πελάτης, δάσκαλος κατά τα φαινόμενα, και διαθάζει τον κατάλογο.

— Παιδί !

— Διατάξτε, κύριε.

— Φέρε μου μισή μερίδα... άνορθογραφίες.

— Μά... δεν έχουμε τέτοιο φαγητό.

— Άφου δεν έχετε, γιατί τ' θάζετε στόν... κατάλογο ;

Μεταξύ φίλων:

— Γιάννη, δώσε μου ένα τσιγάρο.

— Δεν έχω !

— Και μήπως είχες ποτέ σου, δσες φορές σου ζήτησα ;...

— Και μήπως είχες κι' έσύ ποτέ σου, όταν... μου ζητούσες ;

Ένας γιατρός πήγε, μια μέρα κι' επισκέφθηκε έναν άρρωστο οικογενειάρχη.

— Πώς τον βρίσκετε, γιατρέ μου ; τον ρώτησε στο τέλος η γυναίκα του άρρώστου.

— Σε κακά χάλια !...

— Θεέ μου !... Και τί έχει ;

— Έρυσίπελας.

— Και πώς το καταλάβατε ;

— Από τα χέρια του... Δεν είδατε πόσο κόκκινα είναι ;

— Άλλά, γιατρέ μου, τα χέρια του έτσι είναι πάντα, γιατί ο άντρας μου είναι θαφιάς.

— Βαφιάς ;... Και γιατί δεν μου τ'ό λέγατε, πριν κάνω τη διάγνωση, κυρία μου ;

Δυο φίλοι είχαν πάει μια μέρα, στο νεκροταφείο. Έκει, είδαν ένα γνωστό τους γιατρό να περιφέρεται ανάμεσα στους τάφους.

— Τι να ζητάς άρα γε

ο γιατρός έδω πέρα ;

— Επισκέπτεται του

πρώην... άσθενούς του !

Μεταξύ πρωτοπείρω

κυνήγων:

— Χθες θρήκα ένα λαγύ

που κοιμότανε.

— Και θά τον έπιασε

θέβαις ;

— Ά, μά ! Έξύπνησε...

από την τουφεκιά μου...

κι' έφυγε !...

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΩΜΟΡΦΙΑ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΑΝΝΟΥΣΚΑΝ, Ζάκυνθος. — Δώσατε σ' ένα καλό σαμπουάν να σας έτοιμάσουν την έξης λουσιόν για τα μαλλιά σας :

Huile de ben	50 gr.
Teinture d' ambre	0,50 gr.
Essence de citron	0,25 gr.

Κάνετε, κάθε μέρα, φριζιόν στα μαλλιά σας με μικρή θερμότητα και λακιά. Άν κάνετε όντουλασιόν με το σίδερο, διακόψτε τες, γιατί αυτές καταστρέφουν τα μαλλιά. Μή λούζετε τα μαλλιά σας με κοινό σαμπούν, αλλά με σαμπουάν, το όποιον κατασκευάζετε μόνη σας, θάζοντας επί 24 ώρες να μουκέψουν 100 γραμμάρια ρίζες του παναμά σε 300 δράμια νερό. Κατόπιν να τα θρέξετε όλα μαζί, χτυπάτε το νερό για να αφρίση και λούζεσθε. Άν έχετε μακριά μαλλιά να τα κόψετε στην άκρη για να φύγη η ψαλλίδα.

ΜΑΡΑΜΕΝΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ, Ένταυθα. — Να πλένεσθε με γάλα, στο όποιον προσθέτετε ίσον ποσόν καμφορούχον ολιόπνευμα, από μια κουταλιά της σούπας άρκει. Κατόπιν ξεπλένεσθε με νερό χλιαρό, στο όποιον έχετε προσθέσει λίγη σόδα. Έπίσης θράζετε κυδώνια και περνάτε το πρόσωπό σας με το ζουμί τους. Το θράδυ χρησιμοποιείτε την έξης λουσιόν, αλλά με προσοχή μην πάη στα μάτια σας :

Polysulfure de sodium liquide 5 gouttes	
Eau distillée	50 gr.

ΤΟΛΑΝΤΑΝ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ, Νέαν Κοκκινιά. — Δεν υπάρχει άλλο φάρμακο παρά μ' ένα τοιμπίδακι να μαδάτε το μέρος εκείνο των φρυδιών που κατεβαίνει προς τα μάτια. Άφηστε ένα πλάτος στα φρύδια σας ως τρία χιλιοστά. Πριν τα μαδάσετε αλείψετε τα με θαζελίνη. Τι την θέλετε την σπειριαλή αυτήν που μου λέτε ; Άν θέλετε ν' αποκτήσετε φραία ματόκλαδα και φρύδια, χρησιμοποιείτε το έξης όγρό :

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 gr.
Huile de recin	4 gr.
Essence de lavande	1 goutte

*Εφόσον έχετε έπιδερμίδα δροσερή και όχι μάτ, γιατί ζητάει ν' αλάξετε την φύση ; Πάντως χρησιμοποιήστε την έξης λουσιόν. Θά σας φελήση πολύ.

Eau de laurier-cerise	20 gr.
Lait d' amandes	100 gr.

ΕΙΔΑΝ ΦΙΛΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ. — Η έπιδερμίδα σας είναι λιπαρά και σ'ας συνιστώ να την πλένετε με νερό χλιαρό, στο όποιον ρίχνετε λίγη σόδα και σαμπούν του κατραμιού. Το θράδυ χρησιμοποιείτε την έξης λουσιόν :

Alcool camphré	35 gr.
Eau de roses	65 gr.

Ός παύσα χρησιμοποιείτε την Μυστικουμ σε άποχρωσι νатуrαl 111, αν θέλετε να έχη λίγο ζωηρότερο χρώμα το πρόσωπό σας ή rosel 11, αν θέλετε να φαίνεσθε χλωμή. Τα φρύδια σας θάψετε τα με ρίμμελ. Ρούζ στα χείλη δευτέρως άποχρώσεως. Στο έπόμενο φύλλο θά σας άπαντήσω και στις υπόλοιπες έρωτήσεις σας.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗΝ, Πάτρας.

— Δεν μπορείτε δι' άλλη

λογραφία να μάθετε πως

γίνεται το μασάζ του

προσώπου ; Χρειάζεται με

γάλη πείρα και προσοχή. Προς

το παρόν περιορίσθητε στο να

χτυπάτε έλαφρά το πρόσωπό

τας, το όποιον έχετε αλείψει με

κόλ - κρέμ, με τις άκρες των

δαχτύλων σας, ώσπου να κοκ

κινίση. Αυτό είναι άρκετό.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μοντέρνο κέντημα για να γαρνίρετε το φορεμάτα σας. Τοποθετείται είτε ως μοτίφ, είτε ως γιρλάντα και κεντιέται με σουτάς, με μαλλί ή με κορόνέτο μεταξωτό.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟ ΤΑΝΤΕΛΛΕΝΙΟ ΝΥΧΤΙΚΟ

Πηγαίναμε με το θαπύρι, από τον Πειραιά, για την Θεσσαλονίκη, και το θαπύρι μας σταμάτησε, δυο-τρεις ώρες στη Χαλκίδα, ως να γυρίσουν τα νερά.

Μέσα στο θαπύρι κόσμος άρκετος και πολλοί από τη Θεσσαλονίκη. Μεταξύ των άλλων, θυμούνται και τον μακαρίτη Πέτσο 'Αδαμάντιο, που πρό δλίγων μηνών, είχε ένα τόσο οίκοτρο τέλος στην μακεδονική πρωτεύουσα, και τον έπειτα αυτοκτονήσαντα ταγματάρχη Μεγαπάνο.

Εγώ ήμουν, με τον φίλο μου, τον Μιχαήλ Σαμαρά, πρωτοδίκη τότε και κατόπιν βουλευτή και πολιτευτή Θεσσαλονίκης.

Η ημέρα ήταν μαύρη, χιονερή. Ο ουρανός θαθός και μαυρογαλζός, ή θάλασσα θαυοπράσινη και αφρισμένη, σαν ξύδι, όπου θράζει. Ένας αέρας κατέβαινε κρύος, από τα βορεινά και έδεχνε τα δέντρα και μαδούσε τα φύλλα των κλαριών.

Ήταν φθινόπωρο.

Όπως ήταν η άτμοσφαίρα, τρικυμισμένη και θαρειά, έτσι ήταν κι η ψυχή μας.

Κάποιο πολιτικό γεγονός είχε συμβεί, πρό δλίγων ημερών, το όποιον ήμεις προβλέπαμε, ως συμφορά για την πατρίδα, όπως και πράγματι συνέβη, με συνεπείας ακόμα πιο χειροτέρας και φοβεράς, από ό,τι έφοβούμεθα και ήταν η καρδιά μας πλακωμένη και το πνεύμα μας θολό. Διάθεσις και όρεξις σε κανέναν δεν υπήρχε.

Βγαίνουμε έξω, μου λέει ο κ. Σαμαράς, να ιδούμε τη Χαλκίδα; Έχουμε καιρό.

Σε λίγο είμεθα στην προκυμαία.

Τα κύματα που σπάζανε πάνω στα μουράγια της, μας πιτσιλίζουν μ' άρμυρά νερά. Κι' όμως κόσμος άρκετος περπατούσε εκεί πέρα.

Ήτανε απόγευμα, ή ώρα του κοσμικού περιπάτου. Και την κοσμική συνήθεια δεν την χαλάει, ούτε την κόβει ή φουρτούνα...

Πήγαμε από δω, πήγαμε απ' εκεί, είδαμε τις ταβέρνες της Χαλκίδος και ξαναδογήκαμε στην «Παλιόροια» να πιούμε έναν καφέ. Η Μακεδονία, από πάνω ψηλά, έστελνε θουνατά μάυρα σύννεφα πρός τα κάτω και τις κακές της πνοές και ή θάλασσα είχε λυσσάζει, σαν να θύμωνε. Μεγαλοπρεπές το θέαμα, ωραίο, γραφικό... Πόλεμος στοιχείων!

Εκεί που καθόμαστε, να κι' ένας χωροφύλακας.

— Ο κύριος Σαμαράς;

— Εγώ.

— Και ο κύριος Τάδε;

— Παρών!

— Να περάσετε, παρακαλώ, από τον κύριο Διοικητή της Χωροφυλακής.

— Εγώ δεν έχω, του είπα, καμιά δουλειά και σχέει με τον κύριο Διοικητή της Χωροφυλακής, για να πάω να τον δω! Αν αυτός μάς θέλη, ως έρθη, να μάς βρῇ.

— Έχω διαταγή, όμως, κύριε, να σας συνοδεύσω.

Ο κ. Σαμαράς, ως δικαστικός, σεβόμενος περισσότερο τους Νόμους και του Κράτους τα κλητήρια και θέλοντας να δώση τόπο στην όργη, μου είπε:

— Δεν πάμε να ιδούμε τί μάς θέ-

λει; Κάποια παρεξήγησις, θά είνε σίγουρα!

Ο χωροφύλακας μάς πήγε σ' ένα σπίτι, πάνω εκεί σε μια γειτονιά παλιά, που είνε ένα ωραίο και παμπάλαιο τουρκικό τζαμί και μια θρύσι άριστουργηματική με κεντήματα και σχέδια, τουρκική και αυτή. Τώρα από τη θρύσι έχουν αφαιρεθῇ όλα τα μαρμάρινα ανάγλυφα και γράμματα και από το τζαμί άρπαχτήκε, ότι μπορούσε εύκολα να άρπαχτή...

Τίποτε το παλαιό και το ωραίο δεν πρέπει να μείνη στο Ρωμαίικο!

— Ο κ. Διοικητής; ρωτήσαμε, σαν μπήκαμε στο σπίτι.

Εγώ! άκούστηκε από πάνω μια φωνή και είδαμε μια όμορφη κυρία, γελαστή και πρόσχαρη, να μάς καλή ν' αναδοῦμε.

Ήτανε μια ευγενής και εύφυστή κυρία, Θεσσαλὶς αυτή, ενός καλού αξιωματικού της χωροφυλακής από την Κρήτη, με τον όποιον είχαμε γνωρισθῇ και συνδεθῇ πολύ, γιατί συνυπηρετούσαμε σε δύσκολα χρόνια και ιστορικά, σε κάποιο μέρος της Μακεδονίας.

Γελάσαμε.

— Εσύ, της είπαμε, διέταξες τη σύλληψι;

— Τη σύλληψι σας, μάς άπάντησε και τον περιορισμό σας μέχρι νεωτέρας μου διαταγής.

Και πρόσθεσε, κατόπιν, γελαστή:

— Για να μάθετε, άλλοτε, να έρχοσθε στη Χαλκίδα και να μην περνάτε να μάς διττε... Τα κορίτσιά μου σας είδαν στην ακρογιαλιά και ήρθανε και μου το είπαν. Κι' εγώ έστειλα τὸν χωροφύλακα να σας φέρη δεμένους ή λυτούς.

— Τριανταφυλλένιο, είπαμε, το δέσμο.

Και θελήσαμε να δικαιολογηθούμε. Και λέγαμε αλήθεια. Δεν γνωρίζαμε, μά το Θεό, πως είχαν τοποθετηθῇ εκεί, άλλως τε, για δυό ώρες θγήκαμε, όσο θά μείνη το θαπύρι, ως να γυρίσουν του Εύριπου τα νερά.

— Καλά, τώρα θά μείνετε απόψε εδώ, είσθε κρατούμενοί μου...

— Πολύ ωραία, αλλά θά φύγη το θαπύρι...

— Κι' αν φύγη τί μ' αυτό; Θά περάση άλλο. Έπειτα, μη λησμονάτε πως έχουμε και σιδηρόδρομο για τη Θεσσαλονίκη.

— Κ' ή θαλίστες μας, που είνε στο θαπύρι;

— Δεν θά χαθούν, θά φάμε εδώ απόψε. Ο κύριος Διοικητής, δυστυχώς, άπουσιάζει, έκλήθη στην 'Αθήνα, από τη νέα την Κυβέρνησι και τόν... άναπλήρω έγω.

Εμείναμε.

Και τί δεν είπαμε και πόσους δεν αναφέραμε, εκεί εκείνο το βράδυ. Τὸν Κοτεπάνο, τὸν οικονομικό, σήμερα, έπιθεωρητή, αν δεν άπατώμαι στη Θεσσαλονίκη, ταμία του Δημοσίου τότε, τὸν Δήμαρχο τὸν Γιώργη Πέτσο, τὸν Μπα-

λη τὸν φρούραρχο, που θά είνε στρατηγός σήμερα στην

'Αθήνα, αν δεν κάνω λάθος, τὸν καλὸν και αγαθὸ Σαβθάκη, πρόεδρο τότε τὸν Πρωτοδικῶν, τὸν Μητροπολίτη κ. Κωνσταντίο, και τὸς ἔλλους, τὸν καθηγητὴ τὸν κ. Διάφα,

καλή του ώρα, όπου άρρίε-ται, τὸν πρωτοδίκη τότε λρ. Γκίλλα, δικηγόρο σήμερα και τὸς ἄλλους φίλους, με τὸς ὁποίους συνδεθῇ ή ζωή μας και πλεχθῇκαν για πάντα πειά ή άναμνήσεις μας.

Θυμηθήκαμε ωραίες ήμέρες εθνικές και μέσα σ' αυτά τα περασμένα, που ξαναζωντανεύανε στο πνεύμα μας, λησμονήσαμε και τη μεγαγχο-λία και την εθνική τη συμφο-

(Συνέχεια στη σελίδα 50)

— Άς πάμε, είπα, να ιδούμε, τί μάς θέλει!

— Φόρεσέ το, του είπα και θά μοιάζης σαν την Πομπαιού!

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΤ' ΑΙΚΡΑΙΜΟΝ

ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΡΟΖΑ!

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Έξ' άλλου, τη μεγάλη της περιουσία τη χρησιμοποιούσε γενναίως, δίνοντας με τις χούφτες, χωρίς να λογαριάζη και χωρίς ν' άρνῆται ποτέ. Στο Παρίσι, όπου κατοικούσε, τώρα, είχε τις πιο λαμπρές σχέσεις στην άριστοκρατία.

Ο καιρός την ημέρα της έορτης, ήταν θαυμάσιος και το κυνήγι γινόταν σ' έναν από τὸς ωραίους εκείνους δρόμους που διασχίζουν πρός όλες τις διευθύνσεις το Μαύρο 'Αρμανάκι, τη γεμάτη δάση αυτή περιοχή, που θρίσκειται κοντά στη Βεάρνη.

Ένα ελαφρό άεράκι μόλις σάλευε τις κορυφές των μεγάλων δασών, διαπεραστικά άρώματα έθγαίναν απ' τα γαρούφαλλα που ήσαν ακόμα άνθισμένα κι' ένας λαμπρός ήλιος θέρμαινε τη γῆ.

Από την προηγούμενη μέρα, τα δάση είχαν έρευνηθῇ και πολλά ίχνη άγριμιῶν είχαν άνακαλυφθῇ.

Όλα τ' άμάξια του πύργου είχαν τεθῇ στην διάθεσι των καλεσμένων. Οι νέοι κι' ή νέες, καθάλλα, είχαν έγκαταλειφθῇ μ' ένα άσυγκριτο ζάναμμα στην ήδονή που χαρίζει το κυνήγι.

Ο τοπὸς άντηχοῦσε από τα σαλπίσματα των άνιχνευτῶν, από τα γαυγίσματα των σκύλων κι' από τις κραυγές των ύπηρετῶν που συγκρατούσαν τὸς σκύλους ή τὸς έρεβέζαν.

Εξαφνα στη στροφή ενός δρόμου, ένα ύπεροχο πυρρό-χρῶμα άλογο ξεπρόβαλε όρμητικό. Είχε τις κνήμες του τεντωμένες, τα μάτια του φλογισμένα, τα ρουθούνια του άνοιγμένα.

Μιά έξαίσια άμαζόνα, με κοστούμι Λουδοβίκου 13ου, το έπαινε.

Ήταν ή Ρόζα.

Λίγα όήματα πίσω, ένα άλλο άλογο εκάλπαιζε με άνισα πηδήματα και τίνιζε τὸν 'Αντουάν Φλαμαρέν, ο όποιος, κατακόκκινος απ' την κούρασι, ιδρωμένος, λαχανιασμένος, γαντζωνόταν απ' τη χαιτή, απ' τη σέλλα, απ' ό,τι, τέλος, μπορούσε να πιαστή και να διατηρήση την ισορροπία του.

Η Ρόζα γύρισε, τὸν είδε σ' αυτά τα χάλια, και γελώντας δυνατά, του είπε:

— Στ' αλήθεια, έξάδελφέ μου, δεν είσθε καλὸς καθολάρος.

— Συμφωνῶ, κόμησσα. Έπειδι δεν ήθελα να παραχωρήσω σε κανέναν άλλο την ευτυχία να σας συνοδεύση ως καθολάρος, έμπιστεύθηκα την Ζιλμπέρτ στις φροντίδες του κ. Ντυτὶ και σας άκολούθησα. Μά ήρθε ή στιγμή να σας ζητήσω χάρι. Δεν άντέχω πειά. 'Απόκαμα απ' τὸν καλπασμό!

— Ω! έκανε ή Ρόζα. Σας λυπάμαι! Η Ειρήνη θά μ' άναπλήρωσῇ στα καθήκοντά μου, στη συγκέντρωσι των κυνηγιῶν που θά γίνη εκεί κάτω, πρός τὸς θάλτους. Θέλετε να προχωρήσουμε άργά-άργά και να κουβεντιάσουμε;

Ο 'Αντουάν υποκλίθηκε και λοξοκύτταξε τη Ρόζα.

Ψηλά, σέλτα και δυνατή συγχρόνως, έδειχνε μέσα στο κοστούμι που φορούσε, όλη την άρμονία των γραμμῶν της και την κομψότητα του κορμιού της.

Μιά ζακέττα ίππασίας θαυοπράσινη, έσφιγγε το ύπεροχο στήθος της και τη λυγερή μέση της. Ένας μεγάλος γανιάς από «γκιπούρ» έπέφτε στους ώμους της κι' άφηνε να φαίνεται ο θεὸς τράχλος της.

Γάντια «σαμουά» πολύ πλατειά και πολύ μακρὰ, προ-φύλαγαν το μικρό της χέρι, χωρίς να το σφίγγουν. Το

κυνηγετικό της καπέλλο, περιήφανα γυρμένο πρός το πλάι, έτόνιζε ακόμα περισσότερο τις άνάγλυφες γραμμές του προφίλ της.

— Μά κανάτε να έλπίσω, τις τελευταίες μέρες, ότι θά είχατε την μεγάλη καλωσύνη να παρουσιάσετε την Ζιλμπέρτ τὸν έρχόμενο χειμῶνα στην κοινωνία του Παρισιού, είτε ο 'Αντουάν Φλαμαρέν. Είσθε ακόμα διατεθειμένη να το κάνετε αυτό;

— Δεν αλλάζω ποτέ γνώμη, άπάντησε ή Ρόζα, και θά είμαι πάντα ευτυχής να σας φανῶ ευχάριστη.

Ο 'Αντουάν κοκκίνισε απ' τη χαρά του.

— Θά έχω κι' εγώ τὸν χειμῶνα πολλές άσχολίες στο Παρίσι, ψιθύρισε. Θά πάρω στα σοβαρά την άποστολή μου ως βουλευτοῦ και σκοπεύω να εργασθῶ...

Η Ρόζα γέλασε πάλι δυνατά και είπε:

— Αλήθεια, έξάδελφέ μου;... Έλάτε, μη λέτε τέτοια πράγματα σε μένα. Για ποιά ζητήματα θά εργασθῇτε στο Παρίσι; Ποιά συμφέροντα θά υπερασπίσετε;...

Τις κληρικοδοναρτικές ιδέες που αντιπροσωπεύετε; Έλάτε δά!... Δεν τις πιστεύετε ούτε σεις ο ίδιος κι' είσθε πολὺ έξυπνος, ώστε να μην τις διακηρύσσετε πουθενά άλλο, εκτός από το Μαραμπά... Ξέρετε καλά, ότι είνε άπρηχαιωμένες και νεκρές...

Ο 'Αντουάν χαμογέλασε μ' αὐταρέσκεια.

— Ω! κόμησσα, κόμησσα, είπε, είσθε ύπερβολική!

— Καθόλου. Είμαστε φίλοι, όπως μου είπατε. Σας άφῆνω λοιπὸν να διττε το θέθος της σκέψεώς μου, γιατί δεν θέλω να έχω μυστικά από σας. Αυτό είν' όλο... Το ξερετε καλά, όσο κι' εγώ...

— Ω! είσθε αξιολάτρευτη. Μά δεν μου άπάντησατε. Θ' αναλάβετε την Ζιλμπέρτ;

— Ναί, συμφωνήσαμε. Μά υπό πολλούς όρους. Έν πρώτοις, θά πάρете τὸν 'Αρμανάκι γραμματέα σας, δεν είν' έτσι;

Ο πατέρας του το έπιθυμεί ζωηρά...

— Με παρακάλεσε κιόλας γι' αυτό ή Ζιλμπέρτ και ξερετε ότι δεν της άρροῦμαι ποτέ τίποτε.

— Ωραία... Έπειτα πρέπει να μάθετε ότι δεχομαι στο σπίτι μου άρκετους καλλιτέχνες, ποιητάς, ζωγράφους, άνθρώπους των γραμμάτων που έχουν για τίτλο την μεγα-

λοφυία τους και για περιουσία το ταλέντο τους. Έπειδι φοβόμαι ότι πιθανόν ή συναναστροφή τους να μῇ σας ενθουσιάση και να σας κάνη το σπίτι μου όχι και τόσα ευχάριστο, σας προειδοψῶ, ότι δεν είμαι καθόλου διατεθειμένη να διακόψω τις σχέσεις μου αὐτές.

— Μέσα στο σαλόνι σας, κόμησσα, δεν μπορεί παρά να υπάρχουν πρόσωπα που θά μου κινήσουν τη συμπάθεια, αν νοιάθετε και σεις το ίδιο αίσθημα γι' αυτά.

— Ξέρετε, ότι ένας από τὸς καλλιτέρες φίλους μου λέγεται Λεόν Ζερβά;

Ο 'Αντουάν άνασκήρτησε θαθεία και κύτταξε τη Ρόζα καχύποπτα.

Το πρόσωπο της νέας γυναίκας ήταν γαλήνιο και χαμογελαστό. Τα ωραία χρυσά της μάτια κύτταζαν το τοπίο, που άπλωνόταν μπροστά της.

Τὸν γνώρισαν άλλοτε στα Πυρηναία, έπρόσθεσε με μια τελεία φυσικότητα.

Ο 'Αντουάν καθυσάσσε και θρήκε μάλιστα τη δύναμι να χαμογέλαση.

— Γιατί θέλετε να κάνω εξαίρεσι γι' αυτόν, αγαπητή κυρία, είπε έντελὸς κύριος του έαυτοῦ του, άφου σας θεοαίωνω ότι όλοι οι φίλοι σας θά είνε και δικοί μου;

— Ω! θά σας λατρεύω να είσθε πάντοτε έτσι, είπε ή

Ρόζα ρίχνοντάς του ένα θλέμμα που του έδιωξε όλους τους φόβους.

— Ω ! να λέγατε αλήθεια !... ψιθύρισε εκείνος, αναστενάζοντας.

Τη στιγμή εκείνη, οι δυο συνομιλητές έφθασαν στην άκρη του μεγάλου δημοσίου δρόμου που ακολουθούσαν τότε.

— Μπα ! είπε η Ρόζα, προσποιουμένη θαθεία εκπληξί. Πού είμαστε λοιπόν ; Δεν αναγνωρίζω πια τον δρόμο μου. Σίγουρα έχουμε απομακρυνθεί πολύ από τους άλλους κυνηγούς.

Μα ο Άντουάν είχε γίνει χλωμός σαν πεθαμένος.

Σε μερικών θημάτων απόστασι, ανάμεσα στους πυκνούς κι' αδιαπεράστους θάμνους, φαινόταν ένας μικρός μαρμαρινός σταυρός. Λίγα θήματα πιο πέρα, μία φτωχική καλύβα, έλεινη και τρισάθλια, ξεχώριζε μέσα στα δέντρα.

Ένα κακοφτιαγμένο πλάσμα ζεσταινόταν στον ήλιο, πλαγιασμένο μπροστά στην πόρτα της καλύβας. Ένας σκύλος αναπαύονταν πλάι του.

— Θέε μου ! φώναξε η Ρόζα. Πώς θρεθήκαμε σ' αυτό το καταραμένο μέρος ! Α! φταίει το άλογό σας, κύριε μαρκήσιε, που θέλει να ξαναγυρίσει στην Καστανιέρ, από τον πιο σύντομο δρόμο, και μιάς έφερε εδώ για να μιάς χαλάσει την διάθεσι. Για ποιόν λόγο ν' αναπολούμε θλιβερές αναμνήσεις ;

Ο Άντουάν την έκτύταξε για δεύτερη φορά.

Τα λεπτά της χείλη είχαν ελαφρά ανασπασθεί, μά φαινόταν περισσότερο στενωχωρήμενη παρά θυωμένη.

«Ω ! σκέφθηκε. Ο πλούτος την έκανε ν' αλλάξει αντίληψεις και έσχασε πια τον γιοιό του Κασταρέντ. Σίγουρα είναι πολύ έξυπνη γυναίκα...»

Κάθε αμφιβολία του, κάθε ύποψία του είχε διαλυθεί. Η Ρόζα είχε όλη την έμπιστοσύνη του.

— Γιατί έφυγες από τον πύργο, Σουλβαίν ; ρώτησε αυστηρά η νέα γυναίκα τον δυστυχισμένο αδελφό του παλαιού μνηστήρος. Σου το είχα απαγορεύσει.

Ο Σουλβαίν την έκτύταξε κι' από τα χωρίς ζωή μάτια του κύλισαν δυο δάκρυα.

— Μισέλ !... ψιθύρισε γλυκά.

Ο Άντουάν, που δεν είχε ούτε μία από τις κινήσεις της Ρόζας, την είδε να ύψωνε αδιάφορα τους ώμους της. Μά την ίδια στιγμή, ο Λαμπρί, ο σκύλος του Μισέλ, άρχισε να στριφογυρίζει άγρια τα μάτια του που έγιναν εαφνικά κόκκινα και να μουγκρίζει με θυμό προς την διευθυνσι του Άντουάν.

— Ήσυχία, παληόσκυλο ! του φώναξε η Ρόζα.

Τότε ο Σουλβαίν τύλιξε το μανιασμένο σκυλί με τα δυο του χέρια, σαν να ήθελε να το προστατεύσει ή να το καθησυχάσει.

Αυτή η γλυκειά και συγκινητική χειρονομία λίγο έλειψε να την κάνει να χάσει την ψυχραιμία της.

Τα λεπτά της ρουθούνια ανατρίχιασαν αδιάφορα, τα ώραία της χέρια τρεμούλιασαν.

Μα ο Άντουάν δεν πρόσεξε τίποτε, γιατί την ίδια στιγμή χαρούμενες κραυγές αντήχησαν στην έξοχό του Άρ-ζέλ.

— Ρόζα ! Ρόζα ! φώναζε μία φωνή καθαρή και μελωδική. Πού είσαι ; Σε ζητάμε παντού !...

Και συγχρόνως η Ειρήνη παρουσιάστηκε έφιππη στη στροφή του δρόμου.

Ο Άρμάνδος Ντυτίλ την ακολουθούσε σε μερικών θημάτων απόστασι.

— Έδώ είμαι, μικρούλα μου, απάντησε η Ρόζα. Παραπλανηθήκαμε.

Ο Άρμάνδος Ντυτίλ, θλέποντας που θρискόντουσαν, είχε γίνει κατάχλωμος. Αντιθέτως η Ειρήνη κύτταζε άπαθής το τοπίο με τα φωτεινά της μάτια.

— Σε ζητούσαμε, Ρόζα μου, εξακολούθησε. Είναι άργα... Πρέπει να γυρίσουμε πίσω...

Ο σκύλος μόλις είδε την Ειρήνη, καθηούχασε εαφνικά.

Η μακρυά του ουρά σκούπιζε τη γη δεξιά και αριστερά. Τα μουγκρίσματα του μίσους τα είχαν διαδεχθεί μικρές παραπονιάρικες και χαρούμενες κραυγές. Κύτταξε τη νέα κόρη με μιά απερίγραπτη αγάπη κι' άφοσίωσι.

— Μπα ! είπε η Ειρήνη. Έδώ, είσαι, Λαμπρί, και περιμένεις κανένα χάδι ;... Κι' εγώ σ' έδιωξα το πρωί που ήθελες να μ' ακολουθήσεις στο κυνήγι ; Δεν μνησικακείς, λοιπόν ; Έλα, φτωχό ζω...

Ο σκύλος πήδηξε προς το μικρό χέρι που του άπλωσε κι' άρχισε να γαυγίζει χαρούμενα γύρω άπ' το άλογό της, λημονώντας προς χάριν της τον Σουλβαίν, την καλύ-

βα κι' αυτό ακόμα το μίσος του έναντιόν του Φλαμαρέν. Ξαναπήγαν, σε λίγο, κι' οι τέσσερες τον δρόμο του πύργου.

Η Ειρήνη προχωρούσε μπροστά στο πλευρό του Άρμάνδου Ντυτίλ. Τίποτε δεν ήταν τόσο ωραίο και γοητευτικό όσο η νέα εκείνη κόρη.

Εκείνη την ημέρα φορούσε ένα ωραίο κυνηγετικό καπέλλο, από το οποίο εξέιχαν ή χρυσές μπούκλες των μαλλιών της. Το άσπρό χρώμα της που το είχε ζωηρέψει ο δρόμος κι' ο αέρας, ή μικρή και λεπτή μύτη της, τα μεγάλα φωτεινά μάτια της, το περιήφανο στόμα της, όλα είχαν μιά χάρι άφάνταστη.

Διεύθυνε το άλογό της σαν τελεία άμαζών. Ο Άρμάνδος Ντυτίλ την κύτταζε κάθε τόσο με θλέμματα που πρόδιδαν όλο το αίσθημα της καρδιάς του.

Ο Λαμπρί, χαρούμενος πάντα, ακολουθούσε με τρελλά πηδημάτα τους δυο νέους.

Η Ρόζα πήγαινε λίγα θήματα πίσω.

— Σίγουρα, εξαδέλφε μου, είπε στον Άντουάν, αναστενάζοντας θαθεία, τα ζωά δεν αξίζουν περισσότερο από τους ανθρώπους. Κι' αυτοί ακόμα οι σκύλοι εκπαιδίστηκαν.

Νά, ο Λαμπρί που ξεχνάει ολόκληρο το παρελθόν του γι' αυτή τη μικρή ξένη... Είναι θλιβερό, μά την αλήθεια !...

— Τι αγριόσκυλος ! είπε ο Άντουάν, ο οποίος θυμώταν ακόμα την ημέρα που λίγο έλειψε να τον καταπαράξει ο Λαμπρί. Θά έπρεπε να τον ξεκάνετε, εξαδέλφε μου. Είπ' ένα επικίνδυνο ζω...

— Μπα ! δεν είναι διόλου επικίνδυνο... Έπειτα, η Ειρήνη αγαπάει πολύ τον Λαμπρί, γιατί της έχει άφοσιωθή... Αυτό το σκυλί δεν την αφήνει ούτε στιγμή... Πρέπει να το κλειδώσει κανείς για να το εμποδίσει να την ακολουθήσει... Ω ! η αγάπη του σκύλου δεν με ενδιαφέρει καθόλου, μά διασκεδάζει την Ειρήνη και για τίποτε στον κόσμο, δεν θέλα να δυσανεστήσω την αγαπημένη μικρούλα.

»Μπα ! εξακολούθησε γελώντας. Έκανα άσχημα που μάλλωσα τον Λαμπρί... Είπ' ένας σκύλος έξυπνος, προδευτικός, ξέρει να διώχνει τις δυσάρεστες αναμνήσεις... Δεν είπ' άλλως τε ο μόνος... Έτσι δεν είναι, εξαδέλφε μου ;... Ζήτη ή χαρά κι' ο πλούτος !... Το χρυσάφι είν' ή πραγματική ευτυχία...

Τα μεγάλα της μαύρα μάτια έλαμπαν. Ήταν τόσο ωραία, ώστε θάμνωσε τον Άντουάν Φλαμαρέν και τον έκανε να ξεχάσει κάθε τι, εκτός από την άκατανίκητη άμορφιά της.

Είρωνευόταν τάχα ή άφηνε να της ξεφύγει ή πραγματική της σκέψις ;

Είχε ξεχάσει τον Μισέλ και την Ίωάννα ;

»Ηθελε να άπολαύσει την ευτυχία, πλούσια κι' ωραία όπως ήταν ; »Η διατηρούσε άπ' τις άγαντες της νεότητάς της μιά ανάμνησι τόσο πιο πιστή όσο πιο θαθεία ήταν κρυμμένη ;

»Η μεθυμένες αισθήσεις του Άντουάν, ή άναστατωμένη για πρώτη φορά στη ζωή του καρδιά του δεν του επέτρεψαν να κάνει στον εαυτό του τις έρωτήσεις αυτές.

Είχαν φθάσει πια στην αλλη του πύργου. Είκοσι τουλάχιστον νέοι ώρμησαν για να βοηθήσουν τη Ρόζα να κατέβη άπ' το άλογό της. Εκείνη όμως τους άπέιλησε σ' άστεία με το μαστίγιό της και τους άπομάκρυνε.

Ο Άντουάν, βοηθούμενος από έναν υπρέτη, είχε κατορθώσει, έπι τέλους, με πολλές προσπάθειες και γκριμάτσες, ν' άφιππεύσει. Πλησίασε τότε τη Ρόζα με τη σειρά του, και της ζήτησε την εύνοια που είχε άρνηθή σε όλους άλλους.

Εκείνη χαμογέλασε και με μιά άνάλαφρη κίνησι, πήδηξε λυγρή μέσα στα χέρια του.

Η Ρόζα τον ρώτησε τότε γελώντας κι' αυτή :

— Είσαθε ευχαριστημένος από μένα ;

Ο Άντουάν γλώμιασε από χαρά και περηφάνεια. Η ευχαρίστησι του ήταν τόσο θαθεία, ώστε δεν είδε την Ζιλμπέρτ, την κόρη του, την μοναδική του άγάπη άς τότε, να μπαίνει μέσα στον πύργο πελιδνή και κλονιζόμενη.

Η Ζιλμπέρτ, καθώς πήγαινε πριν από μιά στιγμή, να συναντήσει τον πατέρα της, είχε παρασταθεί σε μιά σύντομη σκηνή που είχε συντριψει την καρδιά της μέσα στο στήθος της.

Ενώ όλοι οι καλεσμένοι της Ρόζας έτρεχαν προς αυτήν, έτοιμοι να μεταβάλουν σε ύποπδιό της τα γονάτά τους, ο Άρμάνδος Ντυτίλ πήδηξε καταγής και πέταξε τα ήνια του άλόγου του στον πρώτο υπρέτη που θρέθηκε μπροστά του.

Έπειτα πήρε τρυφερά την Ειρήνη μέσα στα εύρωστα

χέρια του, την άπόθεσε με άπειρες, προφυλάξεις καταγής και τη χαίρετσε ύποκλινόμενος θαθεία, με τα μάτια του γεμάτα σεθασμό και μιά άπέραντη αγάπη.

»Ο ! αυτά έγιναν μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα και κανένας δεν πρόσεξε την σύντομη αυτή σκηνή, εκτός άπ' τη Ζιλμπέρτ, από την οποία δεν ξεφύγε ή έκφρασι των ματιών του Άρμάνδου κ' ή οποία, χτυπημένη στον έρωτά της προς τον νέο, ψιθύρισε :

— Ω ! έμένα δεν με κύτταξε ποτέ έτσι !... Μήπως την άπαθή κιάλας ;... Πότε όμως, την αγάπησε, άφου την έρει τόσο λίγο ;... Μά είναι τόσο ωραία !...

***

Το θράδυ, ή Ρόζα, στο γεύμα, άνήγγειλε την προσεχή άναχώρησι της για το Παρίσι.

Ο Άντουάν χαμογέλασε και τη ρώτησε μπροστά σ' όλο τον κόσμο :

— Θέλετε να πάρετε τη Ζιλμπέρτ μαζί σας, εξαδέλφε μου ; Θά σας ήμουν ευγνώμων, αν άναλαμβάνετε από τώρα την κόρη μου υπό την προστασία σας... Θά ταξίδευε πιο ευχάριστα με τη συντροφιά σας παρά με τη δική μου.

— Ω ! είπε και ή Ζιλμπέρτ, ή οποία λάτρευε τη Ρόζα, ή πατέρα μου προλαβαίνει και τις πιο κρυφές μου έπιθυμίες. Ναι, αγαπημένη μου Ρόζα, άς φυγουμε μαζί !...

Η ωραία πυργοδέσποινα την κύτταξε με το πιο τρυφερό της θλέμμα και της άπάντησε :

— Θά ήταν ή μεγαλύτερη ευτυχία για μένα να γινόνταν αυτό, αν έπρόκειτο να πάω κατ' ευθείαν στο Παρίσι. Μά κάποιος σπουδαίος λόγος μ' αναγκάζει να σταθώ στη μέση του δρόμου και γι' αυτό είμαι ύποχρεωμένη να σου άρνηθώ, αγαπημένο μου παιδί... Μή λυπάσαι ωστόσο... Θά εαναθρεθούμε σε δεκαπέντε μέρες κ' ίσως ουν τουότερα...

Ο Άντουάν δεν έπέμεινε.

Μά σε λίγο, καθώς πρόσφερε το μπράτσο του στη Ρόζα για να εα-ναγυρίσουν στο σαλόνι, της είπε :

— Δεν θάρη μέρα που τα αυσικά σας θά είναι και δικά μου ; Δεν μπορώ να ελπίζω ότι κάποτε θά έχω το δικαίωμα να σας συνοδεύω παντού και σεις, το δικαίωμα να άγρυπνήτε στην κόρη μου, χωρίς να την έγκαταλείπετε ποτέ ;

Η Ρόζα, ακούγοντάς τον, άνασκήρτησε άς τα μύχια της ψυχής της.

Είχαν φτάσει πια μέσα στο φως.

Κάτω άπ' το μεγάλο πολύφωτο του σαλονιού, άκτινοβολούσε μέσα στο θαυδινό φόρεμα, που ήταν από τουλλι άσπρο, γεμάτο διαμάντια και λουλούδια.

Μιά άστραπη πέρασε στα χρυσά της μάτια, ένα πορφυρό σύννεφο άπλώθηκε στα χλωμά μάγουλά της.

— Άπαντήστε μου με μιά λέξι σας έξορκίζω, έπέμεινε ο Άντουάν.

Η Ρόζα έσφιξε το χέρι του και τα τρεμάμενα χείλη της ψιθύρισαν :

— Ίσως.

Ο Άντουάν ύποκλίθηκε, πνιγμένος από ευτυχία. Ο έρωας, γρήγορα ή άργα, άναλαμβάνει τα δικαιώματά του. Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν που δεν τον αισθάνεται στη νεότητά του, τότε που οι πόνοι τους κ' ή χαρές του δεν κυριαρχούν τόσο θαθεία στην ψυχή μας, τότε που ή χλίεσ χαρές της ζωής και της άνοίξεως μάς έμποδίζουν ν' άπορροφηθούμε ολόκληροι άπ' αυτόν.

Άργότερα έρχεται, κυριαρχικός και ζηλότυπος και άπλώνει το μυστηριώδες σκήπτρο του... Τότε κι' ο πιο σκεπτικιστής γέννει το κεφάλι του και λυγίζει τα γονάτά του, κι' ο πιο αδιάφορος ύποφέρει και κλαίει... Και δεν ύπάρχουν πια ή άλλες χαρές της νεότητος να μιάς διασκεδά-

σουν ή να μιάς παρηγορήσουν και ή πληγές που άνοίγει ο έρωας, ούτε κλείνουν, ούτε έπουλώνονται.

Τά θέλη του έρωτος είχαν χωθή τώρα μέσα στα θάθη της καρδιάς του Άντουάν Φλαμαρέν. Άγαπούσε τη Ρόζα, όπως αγαπάει κανείς μιά φορά μόνο στη ζωή του. Σκιρτούσε ακούγοντας τον ήχο των θημάτων της, μεθούσε από το άρωμα που ξεχνόνταν άπ' αυτή, ο ήχος της φωνής της του προκαλούσε έκστάσεις απερίγραπτες. Μακριά άπ' αυτήν δεν ζούσε πια.

Τά εκατομύρια, ή άμορφιά, το πνεύμα της νέας γυναίκας, όλ' αυτά είχαν μπη σε δεύτερη γραμμή. Αυτό που άγαπούσε σ' εκείνην, ήταν ή ίδια ή Ρόζα, τίποτε άλλο...

Ο χορός που έακολούθησε μετά το γεύμα θρискόταν στη μεγαλύτερη ζωηρότητά του. Η γυναίκες, ακούραστες όταν πρόκειται για διασκέδασι, μολοντί είχαν καλπάσει όλη την ημέρα στα δάση, χόρευαν με το μεγαλύτερο κέφι.

Τά παράθυρα ήταν άνοιχτά. Μέσα στο φωταγωγημένο δάσος, κάτω άπ' τους ίσκιους των δέντρων, μερικά ζευγάρια περιφερόντουσαν άργα. Ο θόρυθος του θάλς έφθανε άς αυτούς σθυσμένους, ενώ από τα σαλόνια άνηχούσαν φωνές και γέλια.

Έξαφνα, μιά γυναίκα άνοιξε μιά από τις τζαματές πόρτες του ίσογειου. Γλύστρησε γρήγορα-γρήγορα μέσ' από μιά δεντροστοιχία κάπως σκοτεινότερη άπ' τις άλλες κι' έπειτα από μιά στιγμή έφθασε στα πρώτα σκοτεινά σύδεντρα.

Μιά μακριά μέρτα χορού, σαν αυτές που φορούν ή χωρικές του Άρμανιάκ, σκέπαζε την τουαλέτα της του χορού που ήταν άνασκημένη από μέσα κι' έπεφτε άς τά από σατέν λευκό γοβάκια της.

Ένα άπ' τα εαγάντα χέρια της είχε άνασκηώσει άς το κεφάλι της το δεξιό μέρος της μέρας της κι' έκρυβε έτσι το πρόσωπό της.

Η νέα γυναίκα διέσχισε γρήγορα ένα μικρό δάσος, του οποίου οι δρόμοι φαινόντουσαν να της είναι πολύ γνώριμοι. Έφθασε, τέλος σ' ένα μεγάλο ξέφωτο, εαφαιρετικά φροντισμένο και περικυλισμένο.

Ένας πλατύς δρόμος στρωμένος δέντρα του παρκού που ήταν ολόγυρα στο ξέφωτο δεν προχωρούσαν ούτε ένα εκατοστόμετρο το ένα περισσότερο από τ' άλλο. Ούτε ένα φύλλο πεσμένο δεν ήταν στη γη.

Εκεί, ο ένας κοντά στον άλλο, κοιμώντουσαν ή Ίωάννα κι' ο Μισέλ.

Τά φεγγάρι, λαμπρό κι' ολόκαθαρο, έρριχνε τις άσημένιες άχτίνες του στα λευκά μάγουλα δυο τσάφιν.

Η τριανταφυλλία είχαν μεγαλώσει, τα ήλιότρόπια, διατηρημένα με μιά ζηλοτυπη φροντίδα, μσοχοδούσαν πάντοτε.

Με μιά άπότομη κίνησι, ή Ρόζα έσκέπασε το ωραίο και χλωμό πρόσωπό της. Έπεσε γονατιστή και άκούμπωντας τα χείλη της στον πάφο του Μισέλ, φώναξε με φωνή που την έκοβαν οι λυγμοί :

— Συγχάρεσε με ! Ακούγοντας τ' όνομά σου που το πρόσφερε ο Σουλβαίν, άπάντησα μ' ένα περιφρονητικό και θυμωμένο χαμόγελο... Συγχάρεσε με και σύ, Ίωάννα, που έσφίξα το χέρι του δημίου σου... Μά έπρεπε να κερδίσω την έμπιστοσύνη του, να τον τραβήξω κοντά μου, αγαπημένη μου νεκρού... Ω ! συγχάρεσε με... Ίωάννα, Μισέλ !... Μ' άκούτε ; Μ' άκούτε ;...

Εκείνη τη στιγμή μιά λευκή σκιά ύψώθηκε πίσω από τον τάφο της Ίωάννας. Είχε το γλυκό προφίλ, το ωραίο πρόσωπο και το λεπτό σώμα της κομήσης γι' Άρκιζάν, μά μέσα στα φωτεινά μάτια της ύπληχε μιά λάμφι κυριαρχική

— Είσαθε ευχαριστημένος από μένα ;

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΕΝΟΧΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΟΛΟ ΦΙΛΟΤΙ

Ο Τζιάκομο Φέρι ήταν υπόδειγμα σοβαρού και μετρημένου ανθρώπου. Είχε ώριμες ώρες εργασίας, ώριμες ώρες αναπαύσεως κ' η διασκέδασή του ήταν έντελως άθωες. Ποτέ δεν τον είχαν δει μεθυσμένο. Ποτέ δεν είχαν ακούσει να λένε τίποτε κακό γι' αυτόν. Στο σπίτι του τον αγαπούσαν. Οι φίλοι του πάλι τον σεβόντουσαν.

Κι' αλήθεια ο Τζιάκομο Φέρι, είχε, όπως δήλωνε, «τετράγωνες» ιδέες.

— Για μένα, έλεγε, το μόνο που υπάρχει στον κόσμο είναι η εργασία. Έπειτα έρχεται η αγάπη για το σπίτι μου και κατόπιν η υποχρέωσή μου προς την φίλη και τον έρωτα.

Τον έρωτα ; Μά την αλήθεια οι φίλοι του δεν είχαν δει ποτέ έρωτευμένο τον Τζιάκομο. Κι' ωστόσο ο Φέρι ήταν στις συντροφίες των γυναικών. Ή κάθε μία τους ευχαρίστως θα ήθελε να είχε μια αισθηματική περιπέτεια με τον Τζιάκομο. Την παραμικρή αφορμή να τους έδινε άμέσως το φέρεμά τους γίνονταν προκλητικό απέναντί του.

Ωστόσο ο Φέρι δεν συγκινιόταν από αυτές τις επιδείξεις της συμπαιδείας και του έρωτος.

— Δεν είναι καιρός ! Δεν είναι καιρός ακόμη, γι' αυτά τα πράγματα, σκεφτόταν. Πρέπει πρώτα να γίνω κάτι ! Να πετύχω στη ζωή μου, να γίνω οικονομικώς ανεξάρτητος και τότε ασφαλώς θα μπορέσω να σκεφθώ τον έρωτα και το γάμο.

Κι' ο Τζιάκομο για να παίρνη θάρρος σ' αυτό τον αγώνα, έφερνε στο μυαλό του, ένα σωρό φίλους του που είχαν σπεύσει να παντρευθούν από άνοησία ή από έρωτα.

Θυμώταν, παραδειγματός χάριν, τον Άλφρεντο Μοριότι. Αυτός ο φίλος του ήταν ένας καλός δικηγόρος γεμάτος ένθουσιασμό για το μέλλον του. Φαινόταν ότι είχε τη δύναμη να γίνει κάτι. Και πράγματι, ήταν πάντα αισιόδοξος και τίποτε δεν θα τον έκανε να παρεκκλίνει από τον σκοπό του. Ξαφνικά όμως έρωτεύθηκε μια δακτυλογράφος του. Αυτός ο έρωτας του είχαν έλθει όμως σαν... κατακεφαλιά ! Το μυαλό του Μοριότι θόλωσε κι' έπαψε να λειτουργεί κανονικά. Δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο από την «Μπιάνκα του».

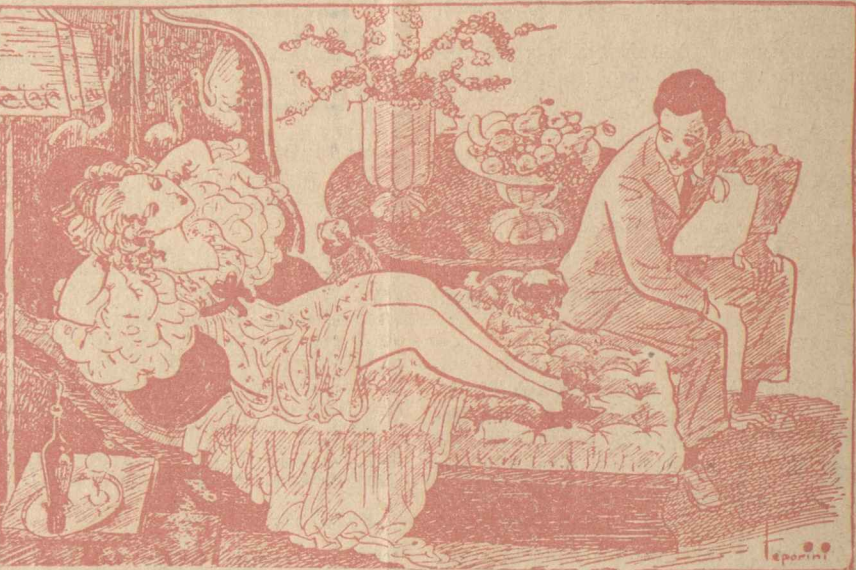
Ήθελε να την κάνει ευτυχισμένη. Και την παντρεύτηκε ! Τρεις μήνες όμως αργότερα, ο Μοριότι έχασε το κέφι του. Δεν είχε πια το θάρρος να παλαίψη με τη ζωή. Ή γυναίκα του ή ίδια τον είχε απογοητέψει. Τον γκρίνιαζε, τον εξευτέλιζε, του φώναζε να φροντίσει να κερδίσει χρήματα για το νοικοκυριό τους. Κι' ο Άλφρεντο Μοριότι σιγά σιγά μεταβλήθηκε σ' ένα δειλό ανθρώπινο που όλη τη μέρα γύριζε στους διαδρόμους των δικαστηρίων και προσπαθούσε να «παρέψη» κανένα πελάτη. Τώρα πια δεν έχει ένθουσιασμούς και όνειρα. Ή γυναίκα του, του είχε αφαιρέσει κι' αυτήν ακόμη την ικανότητα να ζήσει.

Έπειτα ο Τζιάκομο θυμώταν έναν άλλο φίλο του, τον Πιέτρο Μενάτζι, που ήταν υπάλληλος του υπουργείου του Πολέμου. Αυτός δεν είχε απαιτήσεις από τη ζωή κι' όσο «έτρεχε» ο μισθός του καταλάβαινε ότι δεν υπήρχε λόγος να σκέφτεται για τίποτε. Μά κι' αυτός ο φίλος του παντρεύτηκε μια συνάδελφό του και φτιάξαν ένα νοικοκυριό δίχως απαιτήσεις. Κάθε θράδυ πριν να κοιμηθούν τακτοποιούσαν σ' ένα «τεφτέρι» τα έξοδα της μέρας, βλέπουν πως

πήγαινε ο... προϋπολογισμός και κανονίζαν αναλόγως τα έξοδα της επομένης. «Αν τύχαινε να έρθη στον κόσμο κανένα παιδί, ήσαν βέθαιοι, ότι κι' αυτό θα το περνούσαν στα «δοούναι» και «λαθείν» του λογιστικού βιβλίου τους!...

Ο Τζιάκομο Φέρι λοιπόν, μ' αυτές τις σκέψεις άηδίαζε. Αυτός άνειρευόταν για τη γυναίκα του έναν ευτυχισμένο κόσμο δίχως φροντίδες και γεμάτο έρωτα. Ήθελε ακόμη να έχει μια έξοχη θίλλα, τ' αυτοκίνητό του. Βέβαια, δεν έπρόκειτο να τεμπελιάση. Θα δούλευε πάλι σκληρά, όλη τη μέρα. Μά δεν θα βασανίζονταν από τον έφιάλη της αύρας της μέρας. Δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να κάνει δυστυχισμένη τη γυναίκα του. Κι' έτσι ο Τζιάκομο, σκεφτόταν, ότι ή έπρεπε να κάνει ένα πλούσιο γάμο άκριβώς για το καλό της γυναίκας του ή ότι έπρεπε να μη παντρευθώ.

Κι' έτσι είχαν τα πράγματα, όταν μια μέρα σ' ένα φιλικό σπίτι έκανε τη γνωριμία της Λάουρας Μόντι. Ή Λάουρα δεν ήταν ούτε εξαιρετική όμορφη, ούτε μ' από αυτές τις «πριγκίπισσες» των σαλονιών. Ήταν ένα αγαθό και καλό κορίτσι, δίχως προσποιήσεις, δίχως τρελά όνειρα, δίχως μεγάλες απαιτήσεις από τη ζωή. Από την ώρα που γνώρισε τον Τζιάκομο του έδειξε μια άνυπόκριτη συμπάθεια.

Η Λάουρα είχε γίνει δική του !...

μενος δ' αυτά τα πράγματα κι' έκανε τη σκέψη ότι ή Λάουρα όπως τον είχε έρωτεύει τόσο γρήγορα έτσι κιόλας θα τον ξεχνούσε.

Μά ή μέρες της γνωριμίας τους έγιναν εβδομάδες και μήνες κ' ή Λάουρα δεν έννοούσε να... ξεκολλήσει από κοντά του.

Ο Τζιάκομο Φέρι σκέφθηκε τότε ότι ο καλύτερος τρόπος για να την διώδη από κοντά του ήταν να της φερθεί πολύ πρόστυχα. Κι' ένα θράδυ της δήλωσε :

— Άκουσε Λάουρα, αυτές ή πλατωνικές σχέσεις μας δεν μπορεί να εξακολουθήσουν. Αν νομίζεις ότι μπορεί να γίνης έντελως δική μου, τότε μόνο να 'ρθής σ' άλλο «ραντεβού». Έννοείται ότι δεν αναλαμβάνω καμμία υποχρέωση απέναντί σου. Μου είνε αδύνατο να σε παντρευθώ...

Ή Λάουρα έφυγε λυπημένη από κοντά του δηλώνοντάς του ότι ποτέ πια δεν θα τον έβλεπε. Ωστόσο την άλλη μέρα του τηλεφώνησε και του έδωσε «ραντεβού».

Ο Τζιάκομο Φέρι όταν χώρισε από τη Λάουρα είχε κάνει πια το μεγάλο σφάλμα. Ή φίλη του όμως δεν του παραπονέθηκε. Δεν θύμωσε καθόλου μαζί του. Είχε κρατήσει την συμφωνία τους.

Μά ο Φέρι από εκείνη την στιγμή άρχισε να βασανίζεται (Συνέχεια στη σελίδα 50)

(Συνέχεια από το προηγούμενο).

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΝΔΥΟΥ

ΤΟΥ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΑ'ΙΤ

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΝΥΚΤΟΣ

Ο δόν Παέθ άδοποίησε όλη τη νύχτα και κατά τα χαράματα έφθασε σ' ένα έρημικό σπίτι γοτθικού ρυθμού που θύμιζε κατοικία όρεινού Σκώτου.

Παρά την πρωινή ώρα, τα παράθυρα το έσπιτιού αυτού ήσαν άνοιχτά και ή άφιξη του συνταγματάρχου και του άκολουθού του άνηγέλθη από ένα μαύρο σκύλο, ό οποίος με μία γρήγη ντυμένη σκατσέζικα και που έγνεβε, φύλαγε το σπίτι.

Ο σκύλος ώρμησε γαυγίζοντας έναντιόν του δόν Παέθ. Φαίνεται όμως ότι τον άναγνώρισε γρήγορα, γιατί τα άγρια γαυγίσματά του ά άντικατέστησε με κραυγές χαράς.

— Καλημέρα, Μαίρη ! φώναξε ό συνταγματάρχης, χαίρετάς της τη γρηά. Ο Έκτωρ σηκώθηκε ;

— Είπε περισσότερο από μία ώρα όπου έφυγε για το κυνήγι.

— Φτάνει να μην έχη άπομακρυνθώ πολύ, είπε ό δόν Παέθ.

Και μπαίνοντας μέσα στο σπίτι, πήρε ένα κυνηγετικό κέρας, και σάλπισε με όλη του τη δύναμη ένα σκατσέζικο σκοπό.

Σέ λίγο ένα άλλο σάλπισμα άπάντησε στο δικό του και έπειτα από μερικές στιγμές, είδε στην κορυφή ενός κοντινού λόφου έναν κυνηγό που κατέβαινε θιαστικός προς το έζοχικό σπίτι, ενώ ό μαύρος σκύλος του έτρεχε μπροστά.

ΙΣΤ'

Ο κυνηγός που έφθασε σε λίγο και ρίχτηκε στην άγκαλιά του δόν Παέθ, ήταν ό αδελφός του ό Έκτωρ.

Πέντε χρόνια είχαν περάσει από τότε που είχε φύγει από τη Σκωτία και ό χρόνος δεν είχε σβύσει από το πρόσωπό του τη μελαγχολία και τη θλίψη. Ο δυστυχισμένος ήταν τόσο περίλυπος κι' άπελπισμένος όσο και την ήμέρα που ό αδελφός του ό Γκοντράν τον τράβηξε καταματωμένο από τη συμπλοκή και τον έπηρε άπάνω στο άλογό του μακριά από τον Μπόθουελ κι' από την άχαριστη εκείνη θασίλισσα που τόσο την είχε αγαπήσει.

Ήγαν χαμένα όλα τα μέσα που χρησιμοποίησε ό δόν Παέθ για να έπουλώση την πληγή της καρδιάς του αδελφού του. Ο Έκτωρ ήθελε να ζή μακριά από τον κόσμο, φαίνονταν να νοσταλγώ τα όρη και τις κοιλάδες της Σκωτίας, και γι' αυτό ό δόν Παέθ του είχε χτίσει το άπόμυρο κένο σπίτι ανάμεσα στα βουνά. Κι' όταν, μία μέρα, ό Έκτωρ του έξηλωσε την έπιθυμία πως θα ήθελε να έχη κοντά του τη Μαίρη, τη γρηά Σκωτσέζα, παραμάνά του, έπεισε άμέσως να του τη φέρη.

Ο δόν Παέθ, ό φιλόδοξος και ψυχρός άνθρωπος, έγκατέλειπε όλον τον έγωισμό του κι' όλες τις φιλοδοξίες του στο κατόφλι του σπιτιού του Έκτορος. Τον αγαπούσε περισσότερο από τ' άλλα του αδελφά, τον Γαετάνο και την Γκοντράν, τον αγαπούσε περισσότερο από το κάθε τι στον κόσμο. Ο Έκτωρ ήταν γι' αυτόν το πολυαγαπημένο πρόσωπο, που το κρύβουμε άπ' τα μάτια όλων, του οποίου την ύπαρξη κρατάμε μυστική και που πηγαίνουμε κρυφά και το έλποουμε.

Ο δόν Παέθ δεν είχε φανερώσει στην αλήτη την ύπαρξη του αδελφού του και πήγαινε και τον έβλεπε εν άγνοία όλων και αυτός ακόμα του θασίλευσε. Έκει, για μερικές ώρες έξηγώσε κοντά του τα όνειρά του και τη φιλοδοξία του.

Ο Έκτωρ, άφοι έμεινε επί αρκετή ώρα μέσα στην άγναιά του αδελφού του, τον ρώτησε :

— Θα περάσης την ήμέρα σου μαζί μου, Παέθ ;

— Όχι, του άπάντησε έκείνος. Θα μείνω μόνο μερικές στιγμές, όσο για να ξεκουραστώ.

— Θεέ μου ! είπε ό Έκτωρ μ' άγωνία βλέποντας το άνηγο πρόσωπο του αδελφού του. Τι έχεις, Παέθ ;

— Άδελφέ μου, άπάντησε ό συνταγματάρχης των σωματοφυλάκων, διατρέχω ένα μεγάλο κίνδυνο.

— Κίνδυνο ;

— Εσύ ; Και ποιόν ;

— Τη δυσμένεια του θασίλεως.

— Θεέ μου ! είπε ό Έκτωρ. Τι μου λές !...

— Άδελφέ μου, είπε ό δόν Παέθ. Φοβάσαι την

κοινωνία... Άλλά, αν μ' αγαπάς, πρέπει να ξαναγυρίσης σ' αυτήν...

Ο Έκτωρ έριξε ένα θλιμμένο βλέμμα γύρω του, στην άγαπημένη του μοναξιά, και άπάντησε :

— Άδελφέ μου Παέθ, έχει έμπιστοσύνη σε μένα ! Είνε άνάγκη να ζωτώ το σπαθί μου και να τρέξω να σκοτωθώ για σένα ;

— Όχι, δεν θέλω τίποτε τέτοιο... Άλλά πρέπει να πάς να ζήσης στην αλήτη του θασίλεως της Ίσπανίας Φιλίππου Β'.

— Κοντά σου ;

— Μακριά μου. Έγώ είμαι σχεδόν έξοριστος.

— Τι λές, αδελφέ μου ;

— Ναί, ό θασίλεως μου άνέθεσε την διοίκηση του Άλμπαίν, προαστείου της Γρενάδας, σ' έμένα, τον συνταγματάρχη των σωματοφυλάκων του !...

— Άδελφέ μου, είπα, ενώ έγώ θα λείπω, οι έχθροί μου που έχουν όρκησθή την έξόντωσί μου, θα με ύπονομεύουν άκούραστα κοντά στον θασίλεα. Δεν έχω κανένα στη Μαδρίτη ή στο Έσκουριάλ για ν' αναλάβω την υπεράσπισή μου.

— Θα σε υπερασπίζω εγώ, άπάντησε περήφανα ό Έκτωρ.

— Γι' αυτό έρχομαι να σου πώ : αδελφέ, έχουμε ύποχρεώσεις ό ένας προς τον άλλον, έπειδή έχουμε το ίδιο όνομα και το όνομα αυτό πρέπει να γίνη μεγάλο και σεβαστό σε όλους. Σ' ύπονομεύεις στη Σκωτία κι' έτρεξα εγώ. Τώρα κινδυνεύω εγώ, αδελφέ μου, και ζητώ τη βοήθειά σου.

— Είμαι έτοιμος, άπάντησε ό Έκτωρ. Τι πρέπει να κάνω ;

— Άκουσε ανήγγειλα στον θασίλεα την άφιξη ενός Σκώτου ευπατρίδου, τον όποιο θα διορίση θαλαμηπόλο του. Άπέσπασα τον θασίλικό του λόγο και κανείς δεν θα μάρη πως το έδωκε στον άνέστησα εγώ. Θα έχης λοιπόν στην αλήτη το όνομα του θετού σου πατέρα του Σκώτου λόρδου που σε άνέθρεψε. Λόγω της θεσσίας σου, θα βρίσκεσαι σε κάθε στιγμή κοντά στον θασίλεα και θα μπορείς να επιβλέπης τους έχθρούς μου, οι όποιοι θα ύπονομεύουν ύπουλά την τιμή μου και την εύνοια του θασίλεως σε μένα.

— Θα έπαυρής, αδελφέ μου, να μείνης ήσυχος. Μά πές μου ποιοί είναι οι έχθροί σου ;

— Ο πιο μανιώδης άπ' όλους είνε ό μέγας γραμματέας του θασίλεως, ό δόν Χοζέ Ντέα.

— Καλά, και οι άλλοι ;

— Από τους άλλους δυο είνε επικίνδυνοι, ό μέγας έροεξεταστής και ό δούδ της Άλμπας.

— Χάρεζα τα όνόματά τους θασίλ'ά μέσα στη νύχτη μου...

— Με την παραμικρή φωνή που θα φτάση σε αυτιά σου, εξακολουθήσε ό δόν Παέθ, με την παραμικρή ύποψία που θα γεννηθή στο μυαλό σου, με την πιο έλαφρά σύσπαση των φρυδιών του θασίλεως, όταν το όνομά μου θα προφερθή μπροστά του, στείλε μου άμέσως στη Γρενάδα έναν έφιππο άγγελιαφόρο με το δαχτυλίδι αυτό.

Και ό δόν Παέθ, θιάζοντας άπ' το χέρι του ένα δαχτυλίδι, το έδωσε στον Έκτωρ.

— Άν ό κίνδυνος είνε μεγαλύτερος, έπρόσθεσε, θα μου στείλεις αυτό.

Και το έβαλε στο χέρι δεύτερο δαχτυλίδι.

— Και αν το πράγμα είν' έπείγον, εξακολουθήσε, αν δεν ύπάρχη καιρός για χάσιμο, ούτε τρόπος άλύτης, έπνευσε σ' ό ίδιος, σκάσε δυο-τρία άλογα στον δρόμο σου και έλα στη Γρενάδα. Τότε θα ξαναγυρίσω κοντά στον θασίλεα

καί θα υπερασπίσω τὸν ἑαυτὸ μου... Καὶ ἂν νικήσω... "Ω! — φώναξε ὁ δὸν Παέθ, τοῦ ὁποῖου τὸ θέλημα ἔλαμψε, — ὦ! ἂν νικήσω, τότε θὰ δοῦμε ἂν τὰ νύχια τοῦ λιονταριοῦ ἀμφιδύωνται στὸ ἀτσάλι!... Ἀλλά, ἐμπρός, "Εκτωρ, ἱππεύσε..."

Στὸ σπῆτι τοῦ "Εκτορος ὑπῆρχαν δυὸ σκωτσέζικα ἄλογα, ζῶα ὑπάκουα κ' ὑπομονετικά, καὶ γρήγορα σὰν τὴν ἀστραπή.

Ἡ Μαίρη ἑτοίμασε τὸ ἔνα, τὸ νεώτερο κ' ὑπομονετικώτερο.

Ὁ "Εκτωρ ἀφοῦ ζώστηκε τὸ κλαίσιμο τοῦ (σκωτσέζικο σπαθί) καὶ φόρεσε τὸ π λ α ί ν τ του (σκωτσέζικο μανδύα), ἱππεύσε καὶ φώναξε τὰ δυὸ σκυλιὰ του.

— Ἀδελφέ, εἶπε στὸν δὸν Παέθ, νὰ πάρῃς μαζί σου τὸ ἐν' ἀπ' τὰ σκυλιὰ αὐτὰ καὶ μάλιστα φτάσεις στὴ Γρενάδα, νὰ τὸ ἀπολύσεις γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲ μένα.

— Γιατί; ρώτησε ὁ δὸν Παέθ.

— Γιατὶ ἔτσι θὰ μᾶθη τὸν δρόμο καὶ θὰ σοῦ φέρῃ, σὲ περίπτωση κινδύνου, τὸ δαχτυλίδι ταχύτερα καὶ πιστότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον ἀγγελιαφόρο.

— "Εχεις δίκην, ἀπάντησε ὁ δὸν Παέθ, τὰ σκυλιὰ ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ πίστις του δὲν διαφθείρεται ἀπὸ τὸ χρυσάφι καὶ τὴ φιλοδοξία.

Ἡ γρηῃ Μαίρη, βλέποντας τὸν "Εκτορα ἑτοιμο νὰ φύγῃ ἄρχισε νὰ κλαίῃ...

— Θὰ συμῆθ' ὅτι καὶ μετὰ τὸν θετὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἑρρίκο... ψιθύρισε. Θὰ μοῦ τὸν σκοτώσουν καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πειά...

— Ἐγὼ θὰ γυρίσω, ἀπάντησε ὁ "Εκτωρ κατασυγκινημένος. Θὰ γυρίσω.

Κι' ἐπειδὴ τὸν εἶχε κυριεύσει ἕνα ἀπαίσιο προαισθημα, κέντρινε τὸ ἄλογό του καὶ μῆκε στὸ μονοπάτι ποὺ ὠδηγοῦσε στὴν κοιλάδα.

Οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἱππεύαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, ἐπὶ δυὸ ἄρες. "Εφθασαν, τέλος, στὰ πρόθυρα ἑνὸς μικροῦ χωριοῦ, χτισμένου σ' ἕνα λόφο, καὶ στάθηκαν.

Ὁ δρόμος ἐκεῖ διχαζόταν: Ἀπὸ τὴ μιά μεριά τραβοῦσε πρὸς τὸ Ἑσκουριάλ, κ' ἀπ' τὴν ἄλλη πρὸς τὴν Γρενάδα του.

Ὁ "Εκτωρ ἔγνεψε στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς σκύλους του, τοῦ ἔδειξε τὸν ἀδελφό του κ' ἁμέσως τὸ ἔξυπνο ζῶο ζύγωσε στὸν δὸν Παέθ.

— Ἀδελφέ, εἶπε τότε ἐκεῖνος σφίγγοντας γιὰ τελευταία φορὰ τὸν "Εκτορα στὴν ἀγκαλιά του, δταν στοὺς διαδρόμους τοῦ Ἑσκουριάλ, ἀπάντησε μιά ὥρα καὶ περήφανη νῆα, λευκὴ σὰν τὸ γάλα τῆς Σκωτίας, με μᾶτια μαύρα σὰν τὸ φτερό τοῦ καπέλλου σου, μιά γυναίκα σὰν αὐτὲς ποὺ φαντάζονται οἱ Ἀραβες ποιηταί, δταν λοιπὸν τὴν συναντήσης, κῦτταξε γύρω σου καί, ἂν δὲν σὲ θλέπῃ καὶ δὲν σ' ἀκούῃ κανεὶς, πλησιάσε τὴν ἀδίστακτα καὶ πές της: «Τὸν ἀγαπᾷς πάντοτε;»

— Τέλος πάντων, φώναξε ὁ "Εκτωρ, σκιρτώντας, ἀγαπᾷς, ἀδελφέ Παέθ!... Ἡ γραντίνη καρδιά σου ἀνοίξε...

— Ἐνα ψυχρὸ χαμόγελο πλανήθηκε στὰ χεῖλῃ τοῦ δὸν Παέθ.

— Ἀνόητε, εἶπε, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἀγαπήσω...

— Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ὁ ἥλιος ἀνέτειλε καὶ ἡ ἀχτίνες του φώτισαν τὸν δὸν Παέθ.

— Λές πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾷς, εἶπε ὁ "Εκτωρ καὶ ὁμως... Μὰ δίστασε νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι του.

— Καὶ ὁμως; ρώτησε ὁ δὸν Παέθ.

— Καὶ ὁμως θέλεις νὰ μάθῃς ἂν σ' ἀγαπᾷ πάντοτε...

— Ναι, εἶπε ὁ δὸν Παέθ, ἀλλά δὲν ξέρεις πὼς τὴ λένε...

Ὁ "Εκτωρ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ δὸν Παέθ.

"Εσκυψε ἀπάνω στὴ ράχι τοῦ ἀλόγου του καὶ ζυγώνοντας πολὺ κοντὰ στὸν "Εκτορα, τοῦ ψιθύρισε:

— Ὁνομάζεται δὸννα Χουανίτα, Ἰνφάντα τῆς Ἰσπανίας.

— Ἀπερίσκεπτε! εἶπε ὁ "Εκτωρ σκιρτώντας.

— "Ω! ἔκανε ὁ δὸν Παέθ. Ἡ τόλμη εἶνε ἡ ἀσπίδα τῶν φιλοδόξων κ' ἡ δύναμις τους.

Κατόπιν ἀποχαίρετσε τὸν ἀδελφό του, σφύριξε στὸ σκυλί καὶ κέντρινε τὸ ἄλογό του πρὸς τὸν δρόμο τῆς Γρενάδας, τοῦ ὁποῖου τὰ χαλίκια πετοῦσαν κάτω ἀπ' τὰ πέταλα τοῦ ζώου πλήθος σπινθήρων.

ΙΖ'

Ὁ δὸν Παέθ ἱππεύσε ὅλη ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπ' τὸν καυστικὸ ἥλιο τῆς Ἰσπανίας, ποὺ καταβάλλει καὶ τοὺς πιὸ δυνατοὺς ὀργανισμούς.

Ὁ ἱδρὼς κυλοῦσε ἀπ' τὸ μέτωπό του καὶ τὸ ἄλογό του ἦταν ἀποκαυωμένο, ἀλλά ὁ περήφανος εὐπατρίδης μὴ δὲν ἔθλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του.

Τὸ ἀπόγευμα, ὥστόσο, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα σύντομο σταθμὸ σὲ μιά πο ζ ᾶ τ α, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ὁ δὸν Παέθ ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ φθάσῃ στὸν προορισμό του, ὅπου αὐτὸς κ' ὁ Μαυριτανὸς ἀκόλουθός του ἀλλάξαν ἄλογα καὶ τοῦ ἔλασαν κατὰ τὴν ἑσπέραν.

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

4.674 ΜΑΥΡΟΙ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΥΝΤΣ!

Τρομακτικές ἀποκαλύψεις ἑνὸς Εὐρωπαίου δημοσιογράφου γιὰ τὸν πόλεμο τῶν λευκῶν κατὰ τῶν μαύρων στὴν Ἀμερικὴ. — Ἐκτελέσεις, ἀπαγχονισμοί, κατακρεουργήσεις, μαστιγώσεις, μαρτύρια. — Τὰ πιὸ τρομακτικὰ «λυντσαρίσματα» τῶν μαύρων κατὰ τὴν τελευταία πεντηκονταετία κλπ, κλπ.

Οἱ μαῦροι, οἱ ὁποῖοι εἶνε δόκλῃρα ἑκατομύρια στὴς Ἠνωμένες Πολιτείες, ζοῦν διαρκῶς μετὰ τὸν μαρτυρικὸ φόβο τοῦ θανάτου! Οἱ Ἀμερικανοί, ὡς γνωστὸν, δὲν αἰσθάνονται μόνο γι' αὐτοὺς, μιά σκληρὴ περιφρόνησι, ἀλλὰ κ' ἕνα ἀπερίγραπτο κ' ἀδυσώπητο μῖσος. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς, μόλις παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία, ἐφαρμόζουν ἀμέσως ἐναντίον τους τὸν ἀπαίσιον κ' ἀπάνθρωπον νόμον τοῦ Λύντς. Μέσα σὲ 55 χρόνια, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκρέμασαν, ἐσκότωσαν κ' ἔκαψαν 4.674 μαῦρους! Ἀπὸ αὐτοὺς, οἱ 550 ἦσαν ἀσφαλῶς ἄθωοι καὶ περισσότεροι ἀπὸ 4.000 δὲν ἦσαν τόσο ἔνοχοι, ὥστε νὰ καταδικασθῶν σὲ θάνατον!...

Αὐτὸ τὸ πρόβλημα τοῦ ἐξοντωτικοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν λευκῶν καὶ τῶν μαύρων τῆς Ἀμερικῆς εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ τρομερότερα καὶ τὰ σπουδαιότερα τῆς ἐποχῆς μας.

Ἀς τὸ ἐξετάσουμε, μ' ὅλη τὴ δυνατὴ ἀκρίβεια, στὸ σύνολό του.

Ἐνας μαῦρος ὁδοντοῖατρος τοῦ Μπούρμιγχαμ τῆς Ἀλαμπάμας, ὁ Τζὼν Τάγκερτ, ποὺ εἶνε ἕνας ἐξυπνὸς κ' ἀξιοθαύμαστος ἐπιστήμων, ἔχει συγκεντρώσει μέσα σὲ πολυριθμοὺς φακέλλους ὅλες τὶς περιπτώσεις τοῦ «λυντσαρίσματος» τῶν μαύρων στὴν Ἀμερικὴ. Ἡ στατιστικὴ του, τὶς ὁποῖες μελέτησα μὲ προσοχή, εἶνε κατὰ τὸ ἀνατριχιαστικὸ καὶ τὸ ἀλησμόνητο. Δὲν θλίπει κανεὶς τίποτε ἄλλο παρὰ ἐκτελέσεις μὲ πιστόλια, ἀπαγχονισμούς, πνιγμούς, κατακρεουργήσεις καὶ φρικτὴ μαρτύρια.

Γιὰ ποῖο λόγο, τώρα, γίνονται ὅλες αὐτὲς ἡ τρομακτικὲς δολοφονίες; Τὰ αἴτια εἶνε σχεδὸν πάντοτε ἀσήμαντα: «Ἐξῆθρσις μιᾶς γυναίκας», «φιλονεικία μ' ἕνα λευκὸ ξενοδόχο», «προσφορά ἐργασίας σ' ἕνα ἐστιατόριο...», «καμπάθεια πρὸς ἕνα λυντσαρισμένον μαῦρον», «ἀπρεπείς ἐκφράσεις»... Παρόμοια «ἐγκλήματα» δικαιολογοῦν τὸν φόνον ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ τὸν πιὸ φρικτὸν τρόπο; Καὶ ὁμως, ἡ στατιστικὴ ἀποκαλύπτουν, ὅτι τὰ 78,4 ο)ο τοῦ συνόλου τῶν μαύρων, τοὺς ὁποῖους «ἐλύντσαραν» οἱ Ἀμερικανοί, κατὰ τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, κατηγορήθηκαν γιὰ ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα δὲν ἀπεδείχθησαν ποτέ! Οἱ μαῦροι αὐτοί, ἂν ἐδικάζοντο κανονικὰ ἀπὸ τὰ δικαστήρια, δὲν θὰ ἐτιμωροῦντο μὲ τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου. Ἐπίσης, ἀπὸ τὶς ἴδιες τὶς στατιστικὲς, θλίπουμε ὅτι τὰ 11 ο)ο τῶν μαύρων, τοὺς ὁποῖους ἐλύντσαραν οἱ λευκοί, δὲν κατηγοροῦντο γιὰ κανένα ἐγκλημα!...

— Αὐτὰ τώρα ἀφοροῦν τὸ κοινὸ λυντσαρίσμα, μὸ εἶπε ὁ μαῦρος ὁδοντοῖατρος Τάγκερτ. Εἶνε ὁμως καιρὸς νὰ ρίξτε μιά ματιά καὶ στὸ «ὑπερλυντσαρίσμα», στοὺς φόνους δηλαδή ποὺ συνοδεύονται μὲ ἀφάνταστες σκληρότητες.

— Υἄρχουν λοιπὸν καὶ φρικωδέστερα ἐγκλήματα; ἀπόρησα.

Πῶς δὲν ὑπάρχουν... Τέτοια εἶνε ἡ περίπτωσι τοῦ μαύρου Κλῶντ Νήλ, τῆς Φλωρίδας. Ὁ μαῦρος αὐτὸς εἶχε σκοτώσει μιά λευκὴ νέαν, μιά Ἀμερικανίδα, τὴ Λόλα Σέννιντ, ἡ ὁποία τὸν εἶχε ὡς τρυφερό φίλον ἐπὶ πέντε δόκλῃρα ἔτη. Ἐξῆφθα ὁμως τὸν βαρέθηκε καὶ τοῦ εἶπε, ὅτι ἂν τολμοῦσε νὰ τὴν πλησιάσῃ, θὰ ἔβαζε τὶς φωνὲς καὶ θὰ ἔλεγε ὅτι τῆς εἶχε ἐπιτεθῇ γιὰ νὰ τὴν κακομεταχειρισθῇ!

Ὁ δυστυχὴς Κλῶντ Νήλ, ποὺ τὴν ἐλάτρωσε, τρελλάθηκε ἀπὸ τὴν ἀπελπίσιν του καὶ ἐπᾶνω σὲ μιά τρομερὴ κρίσι ζήλειος σκότωσε τὴν τρυφερὴ φίλην του...

Ὁ Κλῶντ Νήλ, συνελθὴν καὶ φυλακίσθηκε. Μὰ τὸ θῶρόν τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ ὄχλος ἔσπασε τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν μετέφερε «θριαμβευτικὰ» σ' ἕνα ἐρημὸν τόπον. Ἐκεῖ ὁ Κλῶντ Νήλ ὑπεβλήθη σὲ ἀπερίγραπτα μαρτύρια. Τοῦ ἀπέσπασαν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα τὰ μέλη του καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ φάῃ τὶς ἴδιες τὶς σάρκες του! Προηγούμενως ὁμως τοῦ ἔκοψαν σιγά-σιγά τὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν, τῶν χερῶν, τὴ μύτη, τ' αὐτιά καὶ

κατόπιν ἄρχισαν νὰ καίνε τὶς πληγὲς μὲ πυρῶμένο σίδερο. Ἐπειτα, πέρασαν ἕνα σχοινὶ στὸ λαιμό του, τὸν σηκώσαν ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισαν νὰ πνίγεται τὸν ἄψαν πάλι νὰ πέσῃ καταγής. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἄλλα μαρτύρια, τὸν κρέμασαν στ' ἀλήθεια, ἀναψαν ἀπὸ κάτω μιά μεγάλη φωτιά καὶ τὸν ἔκαψαν.

Υἄρχει ὁμως καὶ μιά ἄλλη περίπτωσι, ἀκόμα πιὸ χειρότερη. Τὸ 1930, ὁ ὄχλος ἄρπαξε ἕνα μαῦρον, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν ὅτι εἶχε σκοτώσει ἕνα λευκὸ. Προηγούμενως, ὁ ὄχλος εἶχε τουφεκίσει δυὸ φίλους του, ἐπίσης μαῦρους, πρὶν κατορθώσῃ νὰ πιάσῃ τὸν «ἐγκληματία». Τέλος ὁμως τὸν ἀνεκάλυψε στὴν ἐξοχή, ὅπου ζοῦσε μετὰ τὴν γυναῖκα του. Οἱ τιμωροί, ἔξαλλοι ἄρπαξαν καὶ τοὺς δυὸ, τοὺς ἔδεσαν σὲ δυὸ δέντρα κ' ἀφοῦ τοὺς ἔκοψαν τὰ δάχτυλα, τὰ μοίρασαν μεταξὺ τους γιὰ «σουθενίρι»! Ἐπειτα, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν μείνει εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο, τοὺς ἔβγαλαν τὰ μάτια. Τέλος τοὺς περιέλουσαν μὲ βενζίνη καὶ τοὺς ἔκαψαν!

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ τρίτη περίπτωσι, πιὸ ἀνατριχιαστικὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες: Ἐνας γαιοκτήμων τῆς Νοτίου Γ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ... "ΓΑΪΔΑΡΟΣ",!

Η συζήτηση για τον έρωτα μάκρυνε δίχως τελειωμό. Είχαν μιλήσει όλες ή ώμορφες γυναίκες, είχαν διαστή να πουν την επιπόλαιη γνώμη τους οι νέοι της συντροφιάς και τώρα εξανέγκαζαν τον ένα μετά τον άλλο να μιλήσουν κι' όλοι οι ηλικιωμένοι άνθρωποι. Ο καθένας διηγείτο και μιά αισθηματική περιπέτειά του. Από αυτή κατόπιν έβγαζαν το συμπέρασμα τί είνε ο έρωτας.

— "Ένα πράγμα, ξέρω, απάντησε ο Τζάκομο Φλορέτι, ότι ο έρωτας ξεχωραίνει τους ανθρώπους.

Οι άλλοι γέλασαν μ' αυτήν την παρατήρησι, μά φάνηκαν ότι δεν τον πίστεψαν.

— Ναι, ναι, επέμενε εκείνος. Κ' υπάρχουν μάλιστα γυναίκες που έχουν τη σκληρότητα να παίζουν με τα θύματα τους. Θυμάμαι μιά τέτοια ιστορία που συνέβη στο σαλόνι της κομήσης 'Αμάλφι... Την ξέρετε; "Ε, βέβαια, πώς είνε δυνατόν να την ξέρετε, αφού δεν έχετε τα χρόνια μου. Ωστόσο η κόμησα 'Αμάλφι ήταν μιά από τις πιο γοητευτικές και τις πιο ώμορφες γυναίκες της Ρώμης. Ήταν θαύπλουτη, έκκεντρική και θεότρελλη. Έκανε πάντα ότι περνούσε από το μυαλό της και συχνά διασκεδάζε τους φίλους της με τις παραξενιές της.

Η κόμησα 'Αμάλφι λοιπόν κάθε Πέμπτη θράδυ ξδινε, στο μέγαρό της μιά μεγαλοπρεπή δεξίωσι. Σ' αυτήν συγκέντρωναν το άνθος της αριστοκρατίας καθώς και οι περισσότεροι ακόλουθοι των πρεσβειών. Έτσι αυτές ή συγκεντρώσεις παίρναν υπερβολικά αυστηρό κοσμικόν χαρακτήρα. Μά συγχρόνως ήταν κ' ή πιο εύθυμες διασκεδάσεις των πλουσιών και των ευγενών.

Η ώμορφη κόμησα 'Αμάλφι ήταν χήρα. Σέ ηλικία τριάντα ετών είχε χάσει τον άνδρα της κι' από τότε, για να παρηγορηθί δεν άφηνε καμιά εύκαιρία να μη γλεντήση τη ζωή της.

Έτσι είχε το μεγαλύτερο επιτελείο θαυμαστών και διαρκώς ήταν εύθυμη και αξιολάτρευτη. Δεν ντρέπομαι καθόλου να ομολογήσω ότι μεταξύ των θαυμαστών της ήμουν κι' εγώ, νεαρός τότε ανθυπολοχαγός απεσπασμένος στο ύπουργείο του πολέμου. Μά ήταν ακόμη και ένας αυστηρός διπλωμάτης μεγάλης ξένης δύναμεις. Αυτόν τον άνθρωπο, κατά θάθος τον αντιπαθούσα, γιατί τον νόμιζα επικίνδυνο αντίπαλο. Κι' αλήθεια ήταν πλούσιος, ευγενής κ' είχε μπροστά του μιά λαμπρή καριέρα. Μιά κόμησα, όπως καταλαβαίνετε, θα μπορούσε εύκολότερα να γίνη κυρία πρεσβευτού παρά σύζυγος ενός αξιωματικού με ελάχιστες προαγωγές και δόξα.

Ο έρωτας λοιπόν που ένοιωθα γι' αυτήν κι' αυτές ή σκέψεις με κάνουν να τρελλαίνουμαι και να μη ξέρω τί να κάνω. Δεν είχα πειρά καμιά διάθεσι για να εργασθώ, ο ύπνος δεν έρχόταν να μου κλείση τα βλέφαρα και διαρκώς έχανα άδικα τις μέρες μου δίχως να σκέφτωμαι τίποτα και δίχως να μπορώ να κάνω τίποτα.

Κι' αυτό το μαρτύριό μου, μέρα με τη μέρα γινόταν πιο τρομερό γιατί έβλεπα, ότι ή κόμησα δεν έκρυβε καθόλου πειά τη συμπάθειά της που είχε γι' αυτόν τον διπλωμάτη.

Όταν όμως το μαρτύριό μου κόντεψε πειά να μ' οδηγήση στην παραφροσύνη μιά σατανική ιδέα πέρασε από

το μυαλό μου. Σκέφθηκα ότι αν κατάφερα να γελοιοποιήσω τον πλούσιο αυτόν αντίπαλό μου θα κέρδιζα το παιχνίδι. Η ώμορφη κόμησα μπορεί να ήταν θεοπάλαθη, μά δεν χάριζε τη φιλία της και τη συμπάθειά της σ' ανθρώπους, με τους οποίους γελούσε όλος ο κόσμος.

Αν λοιπόν έκανα την κόμησα να γελάση εις βάρος του διπλωμάτη θα είχα κερδίσει το παιχνίδι.

Κι' από την άλλη κιόλας μέρα έθεσα σ' εφαρμογή το σχέδιό μου.

Έπεσκέφθηκα την κόμησα και άπάνω στη συζήτηση, έντελώς αδιάφορα της είπα:

— Αλήθεια, αγαπητή μου φίλη, τί θα λέγατε για μιά πρωτότυπη διασκέδασι;

— Δηλαδή, τί έννοείτε, πρωτότυπη; Μά την αλήθεια, μου φαίνεται ότι δεν υπάρχει τίποτε πρωτότυπο που να μη το έχω κάνει!...

— Κι' όμως επέμεινα, σκέφτομαι ότι θα ήταν περίφημη θραδυά μιά διασκέδασι ζώων!...

Κι' επειδή ή κόμησα δεν καταλάβαινε τί ήθελα να της πω, της εξήγησα:

— Θα καλέσετε, ένα θράδυ, στο μέγαρό σας τους φίλους μας. Στον καθένα από αυτούς λοιπόν θα φορήτε το ψεύτικο κεφάλι ενός ζώου και σύμφωνα με το πρόγραμμα που θα έχετε καταστρώσει, αυτός θα εκτελή το μέρος του.

Μά την αλήθεια, ή ιδέα σας είνε περίφημη! Εφώνασε ένθουσιαιμένη ή κόμησα. Και για να σας ανταμειψω γι' αυτή την ώμορφή σας σκέψη, σας διορίζω τελετάρχη αυτής της θραδυάς. Έσείς θα ρυθμίσετε τα πάντα και θα μοιράσετε τους ρόλους.

Δεν άφησα καθόλου την κόμησα να σκεφθί καλά αυτήν την ιδέα μου. Γι' αυτό της δήλωσα, ότι αυτή ή επιτοσύνη της με τιμούσε τόσο πολύ, ώστε άμέσως θ' αμελάμθανα το έργο μου.

Δεν άφησα καθόλου την κόμησα να σκεφθί καλά αυτήν την ιδέα μου. Γι' αυτό της δήλωσα, ότι αυτή ή επιτοσύνη της με τιμούσε τόσο πολύ, ώστε άμέσως θ' αμελάμθανα το έργο μου.

Η κόμησα και ο διπλωμάτης εξέτελεσαν το «νούμερό» τους!

πού μου είχε αναθέσει.

Κι' αλήθεια την ίδια κιόλας ώρα κάναμε έναν κατάλογο των φίλων και των κυριών της κομήσης.

Ύστερα άρνίσαμε να μοιράζουμε τους ρόλους. Ο μαρκήσιος Ντελντινιό θα έπαιζε με την δεσποινίδα Μαφάλτα «τον λύκο και τ' άρνι».

Η θωρωνέσσα Μαρία Σέλφερ, που ήταν πάντα τόσο λιχούδα κι' έκδικητική, θα έκανε τη γάτα.

Ο πρώτος γραμματέης της Γερμανικής Πρεσβείας θα έκανε ένα «κόκετ» της Σελεστίνια Παολίνα, την γυναίκα του διευθυντού της Αστυνομίας που θα ήταν ντυμένη φώκια.

Τέλος δεν έμεινε σ' όν κατάλογο παρά ο αντίπαλός μου.

— Τον διπλωμάτη μας τί θα τον κάνουμε; ρώτησε ή κόμησα.

— Έχω μιά ιδέα, της απάντησα, με το πιο άθωο ύφος του κόσμου. Θα σας άρεσε να χορεύατε ένα «μενουέττο» μ' έναν γαΐδαρο!

Η κόμησα ξεκαρδίστηκε σ'α γέλια και συμφώνησε άπόλυτα μαζί μου.

Έπειτα έπλ μιά θδομάδα έτρεχε σ'α μαγαζιά μαζί μου για να βρή, ότι χρειαζόταν γι' αυτήν την εξωφρενική

, ΤΙ ΕΓΚΡΙΝΕΤΑΙ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΑΛΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Το παραθύρι το ψηλό πώς απεθύμισα να ιδώ

κάποιες παλές ανάμνησες να ξαναζήσω.

Σέ κάποι' άγγελική μορφή που ζούσε άλλοτε εδώ

πώς θάθελα άργά νάρθω να ξανατραγουδήσω.

Πώς θάθελα να ήμουν, όπως και τότε νέος

νάρχόμουνα δειλά-δειλά μιά νύχτ' αστρολουμένη.

Πώς θάθελα να ήμουν σαν τότε ο Ρωμαίος

κι' έσύ, 'Ιουλιέττα μου, ή πολυαγαπημένη.

Τά χρόνια όμως πέρασαν κι' όλα αλλάξαμε εδώ

παλές αγάπες έσθυσαν, καινούργιες θ' αντικρύσω

Σέ κάποι' άγγελική μορφή που ζούσε άλλότες εδώ

πώς θάθελα άργά νάρθω να ξανατραγουδήσω.

Β. ΜΑΣΣΕΛΟΣ

ΠΟΘΟΣ

Ω! Δέ σέ θελω σαν δροσιά σ'α τρυφερά τ'α φύλλα
που ως ψυχρόνια τ' ουρανού πέφτει τη χαραυγή,
και πριν προφτάσουν να την πιούν αυτά μ' ανατριχίλα,
την εξατμίζει ολόθερμος ο Φοίβος μόλις θγή.

Μόνο με κάνεις τρυφερό, το λίγο αυτό σαν δίνης'

άπλως της σάρκας και ψυχής τη δίψα ξεγελάς.

Κι' έτσι απαλόν, με παρατ'α στη φλόγα της δόνης...

—Ω! πειά γι' αγάπη και στοργή, Καλή, μη μου μιλάς!...

Διψώ πολύ!... Σ'α πόθου μου την τροπική την πόρα,

δέ με δροσίζουν λιγοστές χαρές σταλαματιές:

σέ θέλω σαν τη θιελική — του Νώε την πλημύρα,

κι' ως με τραβήξουν σ'α χαμό του Πόνου ή ρεματιές.

ΓΕΡ. Π. ΑΜΠΑΤΗΣ

ΠΟΘΩ

Ποθώ ένα σπιτάκι κατάσπρο λευκό

κοντά σέ μιά ώνειρεμένη ακρογιαλιά

που νάχη σκέπη τον γαλάζιο ουρανό

και δίπλα του μιά γέρικη ελιά.

Στην πόρτα του να σπάζη απαλά,

της γαλανής της θάλασσας το κύμα

και ο διαβάτης πουρχεται δειλά

εκεί να ξεκουράζη το σурτό του όημα.

Νά έχη ακόμα μιά κρουσάλλινη πηγή

που το νερό να τρέχη δροσερό

και να σκορπάη πάντα κάθε αύγή,

σ' όλη τη φύσι ένα χαρούμενο σκοπό.

Και τά πουλάκια να δοξάζουν τον Θεό

τον Πλάστη, τον ουράνιο Πατέρα,

σπαθίζοντας ολόυθε τον αϊθέρα

Αυτό είν' το σπιτάκι που ποθώ!...

ΜΠΕΛΛΑ Χ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ (1 ιασεμί)

γιορτή.

Κι' αλήθεια, τ' ώρισμένο θράδυ, το μέγαρο της κομήσης 'Αμάλφι είχε μεταβληθί σέ ζωολογικό κήπο. Ύπηρχαν εκεί πέρα φώκιες, άρκούδες, φάλαινες, στρουθοκάμηλοι, τίγρεις, λέοντες, λύκοι, ταύροι, έλάφια ίπποτάμιοι, όλο, τέλος, το ζωικό βασίλειο.

Και ή παράστασις άρχισε μέσα στο τρομερό κέφι των καλεσμένων, οι όποιοι είχαν λιγωθί από τ'α γέλια γι' αυτήν την παράδοξη διασκέδασι.

Ο «λύκος και τ' άρνι» παίζαν περίφημα τον ρόλο τους. Η «φώκια» επίσης το ίδιο. Το «έλάφι και ή τίγρις» κι' αυτό ακόμη καλλίτερα.

Οι καλεσμένοι, μετά το παίξιμο του ρόλου τους έβγαζαν το ψεύτικο κεφάλι τους και πήγαιναν να πιούν σαμπάνια και να παρακολουθήσουν την συνέχεια αυτής της παραστάσεως.

Άργά μετά τ'α μεσάνυχτα, τότε που όλοι ήταν μεθυσμένοι από τη σαμπάνια, δεν έμεινε πειά παρά το «μενουέττο», που θα εκτελούσε ή κόμησα κι' ο διπλωμάτης.

Πράγματι, όλοι μαζεύθηκαν στο σαλόνι και σ'α ζωηρά χειροκροτήματά τους παρουσιάστηκε ή κόμησα λάμποντας από ώμορφιά, να συνοδεύεται από ένα «γαΐδαρο» ντυμένο μ' άψογο φράκο! Το θέαμα ήταν πολύ κωμικό κι' έγινε ακόμη κωμικώτερο, όταν άρχισε αυτός ο χορός.

Ο «γαΐδαρος», κάθε φορά, που έκανε μιά κομψή υπόκλισι μαρκησιού, προκαλούσε ακράτητα γέλια. Κι' αυτή ή κόμη ή κόμησα δεν μπορούσε να διατηρήση τη σοβαρότητά της.

Αυτό το νούμερο έπανελήφθη πολλές φορές. Έπειτα, όταν ο διπλωμάτης έγινε... άνθρωπος πρώτη ή κόμησα του δώλωσε:

— Το κεφάλι του γαϊδάρου δεν σ'α άδικούσε καθόλου!... Έκείνος θέλησε να της μιλήση για τον έρωτά του, μά σέ κάθε τέτοια άπόπειρα ή κόμησα ξεκαρδίζταν σ'α γέλια.

Κι' αυτή ή ιστορία κράτησε έβδομάδες και μήνες. Μιά μέρα μάλιστα, ή κόμησα του είπε με ειλικρίνεια:

— Είσαστε πολύ καλός φίλος μου, μά δεν μπορώ πειά να σ'α έρωτευθώ. Κάθε φορά που σ'α βλέπω, θυμάμαι το κεφάλι του γαϊδάρου και ξεκαρδίζουμαι από τ'α γέλια...

Έτσι ο διπλωμάτης δεν τόλμησε πειά να της μιλήση για έρωτα. Μά έπαθε και κάτι πιο τραγικό:

Η κυβέρνησις της χώρας του τον ανέκαλεσε άμέσως στην πρωτεύουσά της και τον έθεσε στην διαθεσιμότητα του ύπουργείου των Έξωτερικών για την «ανάρμυστον δι-αγωγήν», που είχε επιδείξει κατά τον χορό των ζώων!...

Μ' αυτόν τον σατανικό τρόπο εκδικήθηκα τον πιο ισχυρό αντίπαλό μου.

Μά ούτε κι' εγώ όμως κέρδισα την κόμησα. Η ώμορφη 'Αμάλφι παντρεύθηκε έναν τυχαίον άνθρωπο σέ μιά στιγμή άδυναμίας που είχε θαραθί να κάνη τρέλλες και σκάνδαλα.

Ο έρωτας, λοιπόν, όπως βλέπετε, δεν ξεχωραίνει, μά στραώνει κιόλας τους ανθρώπους. Θέλετε μήπως κι' ένα άλλο παράδειγμα; Δεν έχετε παρά να ρίξετε ένα βλέμμα στη γυναίκα μου...

Κι' ο ηλικιωμένος κύριος Φλορέτι έδειξε τή... φάλαινα σύζυγό του, ή όποια στο άκουσμα των τελευταίων λόγων του ψιθύρισε με... τρυφερότητα:

— Α, καταραμένη ληστή! Παληόγλωσσα!...

ΕΡΝΕΣΤΟ ΜΠΕΛΛΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

ΟΤΑΝ ΜΙΛΟΥΣΕ Ο ΚΡΕΜΙΕ.

Μετά το πέρας κάποιας δίκης στο Καέν, όπου είχε παραστή ως συνήγορος, ο διάσημος ρήτωρ Κρεμιέ, όλοι οι παρευρισκόμενοι δικηγόροι και δικασταί τρέχουν να τον συγχαρούν για τον θαυμάσιο λόγο του. Ψηλαφώντας, προχωρεί και ο γέρος τυφλός σύμβουλος Μπουφρέ. Με πολλούς κόπους κατορθώνει τέλος να φθάση κοντά του.

— Κύριε Κρεμιέ... Πού είσθε, κύριε Κρεμιέ;

— Εδώ, κ. Σύμβουλε!

— Α! κύριε, λέει ο σύμβουλος σφίγοντας τ'α χέρια του δικηγόρου. Δάν ξέρετε πόσο με συγκινήσατε με το λόγο σας... Μου έμάθατε, τώρα σ'α γεράματα κάτι που άγνοούσα και που, έν τούτοις, είνε τόσο παρήγορο για μένα...

— Τι πράγμα, κ. σύμβουλε;

— Άπλούστατα: ότι είνε προτιμότερο να είνε κανείς τυφλός παρά κουφός!...

Δ'

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Στο σπίτι είχαν αρχίσει πια ή έτοιμασίες για την κηδεία.
"Αρχισε να μαζεφεται στην αυλή ο κόσμος.
Βγήκε ο ήλιος.
Κι' ο «μακαρίτης» δεν τον βλέπει, δεν χαιρετά τη λαμπράδα του, όπως δλοι οι άλλοι. Είναι τούτη η στερνή μέρα της ζωής του !...

Πώς ; Της ζωής του ; Τι ειρωνεία !... Δεν ζή πια κανένα.
Είπε για όλους νεκρός... νεκρός !...
Κλαίει ή χήρα του.
Μοιρολογούν ή γρηές συγγενίσσες.
«Θεέ μου !... Τι κακό σου κάνα ! σκέφτεται ο «νεκρός», τί κακό σου κάνα και μούγραφε στα κατάστιχά σου τέτοιον παιδεμό ;... "Όλος ο κόσμος πεθαίνει μία φορά μονάχα. Μία φορά και μόνη τόν παίρνει κανένα ο Χάρος. Μιά κι' έξω !... Κι' εγώ ; "Εγώ διπλοτριπλοπεθαίνω, Θεούλη μου !...»

Εννέα ή ώρα.
Εννέα και μισή.
Εφθασαν τὰ εξαπτέρυγα, οί παπᾶδες, ο ψάλτης.
Κόσμος πολὺς πάει κι' ἔρχεται μέσα στο χαροκαμένο σπίτι.

Η χήρα στηθοδέρνεται ἀπαρηγόρητη :
— Πού μάς αφήνεις, πού μάς αφήνεις, ἀφέντη μου, στὺλε τοῦ σπιτιοῦ πού μάς παρατᾶς μονάχους κι' ἔρημους !...
Σηκώνουν τὸ φέρετρο.
Τὸ κατεβάζουν στὴ σκάλα.
"Ο «μακαρίτης» δλα τ' ἀκούει, δλα τ' ἀντιλαμβάνεται, προσπαθεῖ ν' ἀνασηκωθῇ, νὰ φωνάξῃ :

— Σταθήτε !... Εἶμαι ζωντανός !...
Μὰ δὲν μπορεῖ.
Μιά τρομερὴ δύναμι, μιά ἀνεξήγητη δύναμι, μυστηριώδης, τὸν κρατᾶει παράλυτο, ἀσάλευτον, θουθό.
ΠΑίρνουν τώρα τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Οἱ παπᾶδες ψέλνουν.
Πίσω ἀπὸ τὸ φέρετρο ἀκολουθεῖ ἡ «χήρα».
"Ακούει ὡς καὶ τοὺς στεναγμούς της.
Κάποιο πουλὶ κελαδεῖ σ' ἕνα δέντρο.
Παντοδύναμε Θεέ !... "Η ἀκοή του ἔχει δξυνθῇ ἀφάνταστα. Τὸ μυαλό του εἶνε λαγαρό, διαυγέστατο. Κι' ὅμως εἶνε ἕνα ΠΤΩΜΑ !

"Ενας νεκρὸς πὺ σκέπτεται, πὺ δὲ διανοεῖται !...
Εἶνε καταπληκτικὸ, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὰ αὐτὸ εἶνε. Φτάσανε στὴν ἐκκλησία. Τὸν τοποθέτησαν καταμεσῆς κι' ἄρχισε ἡ νεκρώσιμη ἀκολουθία.
"Ο «νεκρὸς» δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ.
Καταλαβαίνει καλὰ πὺς ἂν δὲν συνέρθη, ἂν δὲν τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν πὺς δὲν εἶνε νεκρὸς θὰ τὸν ἐνταφιάσουν ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα !...
Προσπαθεῖ, ἀγωνίζεται, θάζει τὰ δυνατὰ του. Κι' ἐπὶ τέλους καθορῶνει κάτι. Κούνησε λίγο τὸ χέρι του.
Μὰ κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε.
«Θεέ μου ! σκέφτεται. Πρέπει νὰ μ' ἀντιληφθοῦν...»
Καὶ ξαναδοκιμάζει.
Σαλεύει πάλι ἐλαφρὰ τὸ ἕνα του χέρι καὶ περιμένει. Θὰ τὸν δοῦνε ;
Ξαφνικὰ ἀνοίγει καὶ τὸ ἕνα του βλᾶφαρο.
"Ολα γύρω του τὰ βλέπει θαμπά.
Εἶνε τώρα ἡ στιγμή πὺ πλησιάζουν, δικοὶ του καὶ ξένοι νὰ τὸν στερνοφιλήσουν. Κι' ἄξαφνα μιά κραυγὴ, μιά λαχταρισμένη κραυγὴ ἀντηχεῖ μέσα στὴν ἐκκλησία :

— Θάῶμα !... "Ο νεκρὸς ἀνοίξε τὸ μάτι του !...
"Ηταν μιά πρώτη του ἐξαδέλφη αὐτῇ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

τὸ «νεκρὸ». Καὶ ἀντιλαμβάνεται κατὰπληκτος, ὅτι οὐ καρίτης» εἶνε... ζωντανός !
Τὸν μεταφέρουν εὐθὺς στὸ σπίτι του καὶ τὸν βορβοῦνε νὰ συνέλθῃ.

Οἱ οἰκείοι του κλαῖνε τώρα ἀπὸ χαρὰ.
Σιγὰ-σιγὰ ὁ «νεκρὸς» συνέρχεται.
"Ενας στεναγμὸς ἀνακουφισέως φουσκώνει τὸ στήθος του.

— Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ !
Τὴ γλύτωσε φτηνά, σώθηκε ἀπ' τὸν πιὸ φοικτό, ἀπ' τὸν πιὸ σκληρὸ κι' ἀγωνιώδη θάνατο...
"Ο «νεκρὰναστημένος» αὐτὸς νησιώτης ζοῦσε ὡς τίς ἀρχές τοῦ τρέχοντος αἰῶνος, ὅπως γράψαμε καὶ παραπάνω, καὶ ἦταν κλητῆρας στὸ Βαρβάκειο. Ἐκεῖ τὸν γνώρισε ὁ ἀληομόνητος Κονδυλάκης, στὸν ὅποιο διηγήθηκε τὴν τρομακτικὴ περιπέτεια τῆς νεκροφανείας του.

"Ο Κονδυλάκης πάλιν διηγεῖται ἕνα παρόμοιο περιστατικὸ πὺ συνέβη στὴν πατρίδα του, τὴν Κρήτη.
Κάποιος Κρητικὸς, ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, νοικοκύρης, μὲ οἰκογένεια, ἔπαθε μιά μέρα ξαφνικὰ αἱμορραγία τῆς μήτης. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ ποτᾶμι. Οἱ οἰκείοι του κάμανε ὅτι μποροῦσαν γιὰ νὰ τὸ σταματήσουν, μὰ τοῦ κάκου. Τὸ αἷμα ἔτρεχε, ἔτρεχε... Γέμισαν λεκάνες, γέμισαν τὰ ρούχα του, γέμισε τὸ πάτωμα...
"Ο κακὸτυχος ἄνθρωπος χλώμισε, ἔγιν' ἀχνός καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔχασε τίς αἰσθήσεις του.

Οἱ δικοὶ του ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν λαχταρισμένοι :
— Πέθανε !... Πέθανε !...
"Ετρεξαν οἱ γείτονες, ἔτρεξε ἕνας γιατρός, ὁ ὅποιος ἐξέτασε τὸν ἄρρωστο.
"Ολοι κρεμῶντουσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του, Μὰ ὁ γιατρός δὲν μιλοῦσε.

— Γί τρεχε, γιατρέ ;
"Ο γιατρός κούνησε λυπημένα τὸ κεφάλι του.
— Πέθανε ;
— Ναί, ψιθύρισε, ἀχνά, ἐκεῖνος.
— Πέθανε, γιατί ἀνοίξ' ἡ μήτη του ! "Οχι, ὅχι δὲν εἶνε σωστό... Δὲν μπορεῖ νὰναι ἀλήθεια... "Οχι...
"Ο γιατρός ἔφυγε.
"Ηταν κι' αὐτὸς σαστισμένος.
Πρώτη φορά στὴ ζωὴ του παρίστατο καὶ πιστοποιοῦσε ἕναν τέτοιο θάνατο.

Μὰ νὰ πὺ τῷχε δῇ κι' αὐτὸ. Γιατί ὅχι ; Εἶνε δύσκολο πρᾶγμα τάχα νὰ πεθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος ; "Απὸ μιά τρίχα κρέμεται ἡ ζωὴ μας !...
Στὸ σπίτι τοῦ «νεκροῦ» κλαίγανε ἀπελπισμένα. Εἶχαν χάσει τὸν ἄνθρωπό τους ἀπὸ τὴ μιά στιγμή στὴν ἄλλη, χωρίς νὰ τὸ καλοκαταλάβουν. Τί κακό, τί συμφορά ἦταν αὐτὴ !...
"Ὁσὸσο μιά ἀμυδρὴ ἐλπίδα ἔμενε μέσα τους. Καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τοὺς ἔδινε ἡ πείρα τους γιὰ τὰ ἄνθρωπινα πράγματα. Ξέσανε καλὰ πὺς δὲν πεθαίνει ποτὲ ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ αἱμορραγία τῆς μήτης. Ποτὲ. Κι' ὁ γιατρός ; Ὁ γὰρ κάνει λάθος ;
Λίγες φορές πέφτουν ἔξω οἱ γιατροί ;
"Επρεπε νὰ ἐξακριβώσουν μονάχοι τους τὸ πρᾶγμα. Εἶχαν ἀκουστὰ πὺς δοκιμάζουν ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε σὲ λήθηα νεκρός...

Ἀλλὰ τὴ συνέχεια τῆς παράδοξης αὐτῆς ἱστορίας θὰ τὴν ἀφηγηθοῦμε στὸ ἐπὶ τοῦ τεύχους.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΜΠΟΥΡΚΙ

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Σὲ λίγες μέρες, ἐξακολούθησε ὁ πατέρας Παρισέλ, ὅταν ὁ Ρουθενά θ' ἀνέβῃ στὴ μεγάλη κερασιά γιὰ νὰ συνάξῃ τὰ πρῶτα ὠριμα κεράσια καὶ νὰ τὰ προσφέρῃ στὴ θάφτιμά του, δὲν μπορεῖ ὁ κλάδος, στὸν ὅποιο θὰ στηρίζεται νὰ σπάσῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του ; "Η τὴν ὥρα πὺ καπνίζει τὴν πίπα του ἀκουμπισμένος στὸν τοῖχο, ζὲν μπορεῖ ν' ἀποσπασθῇ μιά πέτρα καὶ νὰ πέσῃ πάνω στὸ κεφάλι του ; "Ὅπως βλέπεις, δὲν λείπουν τὰ μέσα... κι' ὅταν ἔρῃ ἡ κατάλληλη στιγμή, ἐνεργεῖ κανεὶς... "Απαιτεῖται μόνο ἀταραξία, ἐπιδεξιότης καὶ τόλμη...
— Θὰ ἰδοῦμε, ἀπάντησε ὁ Φραγκίσκος μὲ θαθεῖα φωνή.

— Θὰ φύγω ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ ἀπόψε, εἶπε ὁ πατέρας του, ἀλλὰ δὲν θὰ πάω μακριά. Δὲν με ἔξερει κανεὶς ἐδῶ καὶ στα περίγυρα καὶ μπορῶ νὰ μείνω ὅπου θέλω, στὸ "Αρτεμόν ἢ ἄλλο... "Εχω στίς τσέπες μου τρεῖς χιλιάδες φράγκα πὺ μοῦ ἔδωσε ὁ ἐξαδελφός μου Μελλιέ, σὰν μιά μικρὴ προκαταβολὴ στὴν περιουσία του. Μ' αὐτὰ μπορῶ νὰ περάσω ὡς ὅτου νὰ γίνῃ κάτι... "Αλλὰ στὸ διάστημα αὐτὸ, οὔτε πρέπει νὰ ἰδωθοῦμε καθόλου, οὔτε νὰ γράψουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... Θάλλῃ καὶ τὸν ὄνομά μου καὶ θὰ πάω ἕνα ψεύτικο. "Η φρόνησις—λένε—εἶνε ἡ μάνη τῆς σιγουρίας. Κι' ἔχουνε δικήν. Μόνο οἱ κουτοὶ κάνουν τίς δουλειές τους ἀσυλλόγιστα καὶ τὴν παθαίνουν.
Στάθηκε μιά στιγμή κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο, ἐξακολούθησε :

— "Ὁσὸσο ἂν τύχῃ καὶ μὲ χρειασθῇ, τί θὰ γίνῃ ;... Πρέπει ὅλα νὰ τὰ προβλέψῃ κανεὶς... "Ακού, θὰ σκεφθῶ καὶ ὡς τὸ θράδυ πὺ θὰ φύγω, θὰ ἔχω ὅρη τὸν τρόπο γιὰ νὰ συνεννοῦμαστε στὰ σίγουρα...

Πατέρας καὶ γιὸς προχώρησαν κουβεντιάζοντας καὶ σὲ λίγο θρᾶθηκαν ἔξω ἀπ' τὸ δάσος.
Τότε, δεκαπέντε θῆματα πίσω ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου θρᾶσκόντουσαν, παρουσιάστηκε μιά γυναίκα με λυμένα μαλλιά, κατὰχλωμὴ καὶ τρομερὰ ἰσχνή. "Ηταν κρυμμένη, φαίνεται, μέσα στους θάμνους κι' εἶχε παρακολουθεῖ τὴ συζήτησή τους.

Τὸ βλέμμα της εἶχε μιά παράδοξη λάμψη.
"Απλῶς τὰ χέρια της, ὑψώνοντας τὰ μάτια της πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε μὲ φωνὴ περὶλυπη :
— Θεέ μου, πὺς εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχουν τέτοια τέρατα στὴ γῆ !...

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ δυὸ Παρισέλ πὺ ἦσαν τόσο ἀξιοὶ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ζυγῶναν στὰ χτήρια τῆς ἀγροικίας, καὶ εἶχαν φθάσει μπροστὰ στὸ σπιτάκι, ὅπου ἔμεναν οἱ θῶσκοι.
Ἐξαφνα, ὁ Φραγκίσκος στάθηκε καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του, εἶπε στὸν πατέρα του :
— Νά, κύταξε !...
— Πού ;
— Ἐκεῖ !
— Βλέπω ἕνα πηγάδι... "Ε, λοιπόν ;
— Εἶν' ἕνα παλὸ πηγάδι πὺ ἔχουν πάψει πια νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν... Μὰ εἶνε ἀρκετὰ θαθὸ κι' ἔχει τρία μέτρα νερό. "Ο Ρουθενά ἔλεγε τίς ἄλλες, ὅτι θὰ τὸ φράξῃ μὲ χῶμα γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κανένα δυστύχημα...

Κύταξε... "Ὅλες ἡ πέτρες στὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ εἶνε ἐκκολλημένες, σπασμένες, ἔτοιμες νὰ πέσουν... Αὐτὴ, ἔξω, ἔξω, μπορεῖ κανεὶς μὲ μιά κλωτσιὰ νὰ τὴ ριξῇ

στὸ πηγάδι...

"Ο πατέρας Παρισέλ ἄρχισε νὰ γελά.
— Ἐξακολούθησε, εἶπε μὲ σιγαλὴ φωνή, ἀρχίζω νὰ σὲ καταλαβαίνω.

— Πολλὲς φορές, —ἐξακολούθησε ὁ Φραγκίσκος— ὁ Ρουθενά τὰ θράδα, πρὶν πάη νὰ κοιμηθῇ, ἔρχεται ἐδῶ, κάθεται στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ, ἕνα τέταρτο μὲ εἰκοσι λεπτά καὶ καπνίζει τὴν πίπα του...

— "Ετοι, συμπλήρωσε ὁ πατέρας Παρισέλ, ἂν κανένα πρῶτὸ τὸν θροῖν στὸν πάτο τοῦ πηγαδιοῦ πνιγμένο, θὰ κατηγοροῦσαν γιὰ τὸν θάνατό του τὸ... ἐρειπωμένο στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ.

— Φυσικά ! εἶπε ὁ Φραγκίσκος.
— "Ε ! "Ε ! ἔκανε ὁ πατέρας του γελῶντας. Μπράβο, Φραγκίσκο... Δὲν σὲ νόμιζα τόσο πονηρό...
— "Αγαπᾶ καὶ μισᾶ ! εἶπε ὁ ὠραίος Φραγκίσκος μὲ φωνὴ πνιγμένη.

— "Εγὼ μισᾶ, ψιθύρισε ὁ πατέρας του, καὶ θέλω νὰ γίνω πλούσιος.
"Ο Ρουθενά εἶχε καταδικασθῇ.
Οἱ δυὸ ἄθλιοι ἄλλαξαν ἕνα ἀπαίσιο βλέμμα, κι' ἔπειτα χωρίστηκαν καὶ μπῆκαν στὴν ἑπαυλὶ ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου.

ΙΗ"
ΕΡΩΣ

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τίς δέκα ἡ ὥρα, ἡ Λευκή, ἀφοῦ φίλησε τὸν "Ιάκωβο Μελλιέ, θῆκε ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ κρατῶντας στὸ χέρι της ἕνα κομψὸ κι' ἀνάλαφρο καλάθκι ἀπὸ λυγαρία.

Διευθυνοῦνταν πρὸς τὸ φρεμικὸν.
"Αντὶ ν' ἀκολουθεῖ τὸν συνηθισμένον δρόμον, πὺ ἦταν κι' ὁ πιὸ ἱσλιος, ἀκολούθησε τὸ μονοπάτι τοῦ ποταμοῦ πὺ περνᾶει στρυφογυριστὰ μὲς ἀπ' τίς ἱτιές καὶ τίς λευκές, ἀκολουθώντας τὰ ζιγκ-ζαγκ τοῦ ρεῦματος.

Χωρὶς νὰ θέλῃ σχεδὸν ἀπὸ κάποιο ἐνστικτο, ἡ νέα ἀναζητοῦσε τὴ μοναξιά. Ἐκτὸς αὐτοῦ βίως τὴν "Ανοίξ', ὅταν εἶν' ὅλα πράσινα, προτιμᾶει κανεὶς τοὺς γραφικοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους.

"Η Λευκή βάδιζε ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι ἐλαφρὰ σκυφτό, θυσιάζοντὸς τοὺς ρεμβασμούς της.
Ἐξαφνα, ἕνας νέος πὺ ἀκολουθοῦσε κι' αὐτὸς τὸ μονοπάτι τοῦ ποταμοῦ κι' ἔρχοταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μερὰ, θρᾶθηκε μπροστὰ της.
"Ηταν ὁ Ἐδμόνδος.

"Η Λευκή, βλέποντάς τον, ἔβγαλε μιά κραυγὴ ἐκπληξέως, πὺ ἦταν συγχρόνως καὶ κραυγὴ χαρᾶς.
"Ο νέος προχωροῦσε κρατῶντάς τὸ καπέλλο του στὸ χέρι.

"Η ἑσπέρικὴ χλωμάδα τῆς Λευκῆς πρόδιδε ὅλη τὴ συγκίνησή της.
— Ξαφνιάζεσθε πὺ μὲ βλέπετε ἐδῶ, δεσποίνις, εἶπε ὁ Ἐδμόνδος μὲ φωνὴ τρεμάμενη, ἀλλὰ θὰ ξαφνιαστήτε ἀκόμα περισσότερο ἂν σὰς πᾶ ὅτι ἤμουν σχεδὸν θῆσιος πὺς θὰ σὰς συναντοῦσα ἐδῶ... Χθές —ἐξακολούθησε μ' ἕνα χαμόγελο— μίλησα σὲ σὰς γιὰ τὸ καλὸ μου ἄστρο... "Ε λοιπόν, τὸ καλὸ μου ἄστρο πηγαίνει μπροστὰ μου στὸν οὐρανὸ, μὲ οδηγεῖ σὰν τὸ ἄστρο τῶν μάγων καὶ τὸ ἀκολουθῶ.

— Δὲν ἐγνώριζα ὅτι θὰ σὰς συναντοῦσα σ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι, ψιθύρισε ἡ Λευκή, ἐξαρετικὰ ταραγμένη. Ἐν τῷ

τοισ, δέν θρискόσαστε μακρυά μου... Σας συλλογίζομαι...

— Είχα λοιπόν αυτήν την ανέλπιστη τύχη ; Ενδιαφέρεσθε για μένα που είμαι ένας άγνωστος σας ;... Άπασυχολώ τους συλλογισμούς σας ;

— "Ω! ξέρω ότι είσαστε πολύ δυστυχής... Γι' αυτό θέθαια σας συλλογίζομαι..."

— "Ω! πόσο καλή, πόσο αξιαγάπητη είσθε !... ψιθύρισε ο Έδμόνδος.

Και την περιέβαλε μ' ένα βλέμμα ανέκφραστης τρυφερότητας.

Η νέα αισθάνθηκε απερίγραπτη συγκίνηση.

— "Ω! ναι, ξαναείπε ο Έδμόνδος με ζωηρότητα, είσθε πραγματικά αξία της αγάπης που όλοι αισθάνονται γ' ας... Ποιος θα μπορούσε να σας δη και να μη σας αγαπήσει ; Φθάνει να σας κυττάξη κανείς για να δη την ψυχή σας που κλείνει τους πολυτιμότερους θησαυρούς του κόσμου..."

— "Α! δέν είσθε μόνο το ωραιότερο και τελειότερο πλάσμα του Θεού, μα έχετε και τη δύναμη να κερπίξετε τη χαρά γύρω σας..."

»Ναι, πριν σας γνωρίσω, ήμουν δυστυχισμένος, χωρίς θάρρος, χαμένος μέσα στη ζωή, μη ξέροντας πού πηγαίω και τί κάνω. Τότε παρουσιάσθηκατε μπροστά μου και ή φωνή σας άντηχησε στ' αυτιά μου σαν μία ούράνια μουσική... Άμέσως ένοιωσα τον έαυτό μου πιο δυνατό, έπαψα να είμαι μόνος κι άρχισα να έλπίζω στο μέλλον..."

»Ναι, άρχισα να έλπίζω, να πιστεύω... Και με την έλπίδα και την πίστι, μπήκε και λίγη χαρά στην καρδιά μου... Δέν με έέρατε, δεσποινίς, αλλάξαμε μόνο λίγα λόγια και να τί κάνατε κίδλας για μένα. Άπ' αυτό, μπορείτε να κρίνετε για την δύναμή σας..."

Η νέα, έχοντας τα μάτια χαμηλωμένα, άκουγε έκστατική την καινούργια γι' αυτήν εκείνη γλώσσα.

— Τώρα, εξακολούθησε ο Έδμόνδος μ' ένθουσιασμό, δέν άμφισβώλλω πειά, πιστεύω. Πιστεύω, ότι καθώς μου είπατε, ο Θεός δέν θα μ' έγκαταλείψη. Πιστεύω στο μέλλον, στη ζωή, στην καλωσύνη, στην πραγματοποίησι των δνείρων μου, στην εύτυχία, στη χαρά..."

Η Λευκή κύτταξε το νέο με τα μάτια της που είχαν ύγρανθί.

Ο Έδμόνδος έπιασε το χέρι της... Η Λευκή δέν το τράθηξε, αλλά ή ταραχή της μεγάλωσε ακόμα περισσότερο.

— Θα μείντε πολύν καιρό στον τόπο μας ; τόν ρώτησε σέ λίγο.

— Δέν μπορώ πειά να τόν αφήσω, της άπάντησε εκείνος. Κάτω άπ' το φλογερό βλέμμα του, ή Λευκή χαμήλωσε και πάλι τα μάτια της και τράθηξε το χέρι της.

— Πηγαίνετε στο Φρεμικούρ ; τη ρώτησε ο Έδμόνδος.

— Ναι.

— Άφήστε με τότε να σας συνοδεύσω ως την άκρη του μονοπατιού.

Η Λευκή δέν άπάντησε πρᾶγμα που σήμαινε ότι δεχόταν.

Βάδισαν μερικές στιγμές σιωπηλοί, ο ένας κοντά στον άλλο.

— Έχετε συγγενείς στο Φρεμικούρ ; τόν ρώτησε ή νέα.

— Δέν ξέρω κανένα. Η τύχη ή μάλλον το καλό μου άστρο, όπως σας είπα, μ' ώδήγησε στο Σαιντ - Ιρουν και κατόπιν στο Φρεμικούρ, όπου είχα την εύτυχία να σας ξαναίδω... Χθές ακόμα, το μέρος αυτό που ήταν μοιραίο για την παιδική μου ήλικία, μου φαινόταν τρομερά ψυχρό και πληκτικό. Σήμερα όμως άλλαξε όψη και μου φαίνεται σαν τη γή της Έπαγγελίας. Είναι το μέρος όπου κατοικείτε, δεσποινίς... Και τόσο το αγαπήσα αυτό το μέρος, ώστε θέλω να μείνω για πάντα εδώ..."

— Ένα γλυκό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της Λευκής.

— Για όποιον έρχεται από το Παρίσι, είπε, ο τόπος μας γίνεται γρήγορα μονότονος και του φέρνει πληξη.

— Κανείς δέν μπορεί να αισθανθί πληξη, όταν αναπνήθ τον ίδιο αέρα που αναπνέετε και σεις, άπάντησε ζωηρά ο Έδμόνδος.

— Άλήθεια, είπε ή Λευκή, χθές στο Φρεμικούρ, σας μίλησε κάποιος για μένα, δέν είν' έτσι ;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Μου μίλησε για σας ο γέρος που σας προσέφερε μία άνοδο στην είσοδο της εκκλησίας.

— Ο Μαρντοσέ... Τόν είδα χθές το θράδυ και μου το είπε.

— Θα είνε κανένας από τους φτωχούς σας ;

— Είνε και φίλος μου...

— "Ω! και πόσο σας αγαπά! Μου μίλησε για σας μ' ένθουσιασμό, άπ' αυτόν έμαθα ότι είσθε ο προστάτης άγγελος των δυστυχισμένων, ότι σέ όσους πεινοούν δίνετε ψω-

μί και σέ όσους ύποφέρουν και είνε δυστυχισμένοι την έλπίδα με το χαμόγελό σας και με τα γλυκά σας λόγια.

»Πληροφορήθηκα ακόμα από τόν Μαρντοσέ, ότι ο πατέρας σας έχει πολύ μεγάλη περιουσία και ότι ή άραία εκείνη έπαυλίσ που φαίνεται εκεί κάτω, είνε δική του, δική σας... Βλέπω, άλλόμονο ! την άπόστασι που μάς χωρίζει. Βρισκόσαστε σέ μία κορυφή, στην όποία δέν μπορώ ν' άνεβώ... Άν δέν μπορή κανείς να μ' έμποδίσει να σας στήσω θωμό στην καρδιά μου, να σας θαυμάζω, να σας συλλογίζομαι αδιάκοπα, να σας αγαπώ, να σας λατρεύω, τέλος, δέν μπορώ έν τούτοις να έχω την τολμηρή άξίωσι να γίνω σύζυγός σας... Ναι, αυτό που λαχταρώ με δη τη δύναμη της ψυχής μου, μου είνε άπαγορευμένο... Θα ήθελα να άφοσιώσω σέ σας, όλη μου τη ζωή... να πεθάνω για σας... Μά, άλλομονο ! είσθε πλούσια, πολύ πλούσια, πρόσθεσε περίλυπος.

Το μέτωπο της νέας έλαμψε.

— Λένε, πραγματικά, ότι μία μέρα θα είμαι πλούσια, είπε, Άλλά ή περιουσία του πατέρα μου μπορεί να μου κάνει εύκολώτερη την έκλογή συζύγου ;

— Πραγματικά. Μά ο πατέρας σας θα θελήσει να σας θρη έναν πλούσιο σύζυγο...

— "Όπως φαίνεται, οι περισσότεροι από τους γονείς έχουν τέτοιες αντίληψεις, μά ο πατέρας μου κι ο νουνός μου δέν σκέφτονται έτσι. Θα εξετάσουν περισσότερο τα ήθικα χαρίσματα του συζύγου που θα μου δώσουν από την κοινωνική θέσι του και την περιουσία του... Με αγαπούν και θέλουν την εύτυχία μου.

— Ο γέρο Μαρντοσέ μου είπε ότι πολλοί ως τώρα σας ζήτησαν σέ γάμο...

— Είνε αλήθεια αυτό...

— Νέοι πλούσιοι από έντιμες κι' ευπόληπτες οικογένειες του τόπου.

— Πραγματικά.

— Και ή αιτήσις αυτές άπορρίφθηκαν ;

— Ναι.

— Γιατί, δεσποινίς ;

— Γιατί οι γονείς μου ζήτησαν τη γνώμη μου κι' έγω δέν άγ. ούσα κανένα.

Το μέτωπο του Έδμόνδου έλαμψε από χαρά.

— "Ω! εύχαριστώ ! Εύχαριστώ ! φώναξε. Εύχαριστώ για την καινούργια και μεγάλη αυτή εύτυχία που μου δίνετε..."

Εκείνη τόν κύτταξε χαμογελώντας γλυκά και του είπε:

— Μά δέν είμαι ή Θεά Έλπίδα !

— Είσθε, άφού μου άνοίγετε τόν ούρανό... Μόνο πρέπει να έργασθώ δυο-τρία χρόνια για ν' άποκτήσω μία θέσι και να γίνω άξιός σας...

— Θα σας περιμένω, άπάντησε ή Λευκή.

— "Ω! φώναξε ο Έδμόνδος μεθυσμένος από χαρά. Νίκησα τη μοίρα !... Καμμία θλίψι δέν μπορεί να με προσβάλη !... Σε μία θδομάδα θα είμαι πάλι στο Παρίσι και θα συνεχίσω τις σπουδές μου.

— Άπόψε, είπε ή Λευκή, θα μιλήσω για σας στον πατέρα μου και στον νουνό μου κι' έλπίζω ότι ως αύριο θα μπορέσετε να παρουσιάσθητε στην έπαυλι.

— Πώς θα είδοποιηθώ ;

— Θα έρθίτε το μεσημέρι στο Φρεμικούρ τόν γέρο Μαρντοσέ στο μέρος, όπου τόν συναντήσατε χθές.

— Θα περιμένω τόν άγγελο της εύτυχίας μου, είπε ο Έδμόνδος.

Είχαν φτάσει πειά στην άκρη του μονοπατιού.

— Έσφιδαν με μία άπέραντη τρυφερότητα τα χέρια τους και χωρίστηκαν.

ΙΘ'

Η ΕΛΠΙΔΑ ΦΤΕΡΟΥΓΙΖΕΙ

Η Λευκή εξακολούθησε τόν δρόμο της τραδώντας προς το Φρεμικούρ από το όποιο δέν άπείχε πειά πολύ. Ο νέος την παρακολούθησε με το βλέμμα του, ως ότου χάθηκε μέσα στα δέντρα.

Τότε ύψωσε προς τόν ούρανό τα βλέμματά του που έλαμπαν από ευγνωμοσύνη.

— Έπειτα άπομακρύνθηκε περίλυπος και τράθηξε για το Φρεμικούρ.

Μά δέν είχε προχωρήσει ούτε είκοσιπέντε βήματα, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, θγαίνοντας μέσα από τους θάμνους ένας άνθρωπος.

— Ήταν ο Ρουθενά, ο όποιος στάθηκε μπροστά στον Έδμόνδο με φανερή πρόθεσι να του φράξη το πέρασμα.

Το πρόσωπο του γέρου έπιστάτη ήταν σοβαρό και με-

λαχολικό και μέσα στο βλέμμα του ύπήρχε περισσότερη θλίψη παρά όργη.

Μόλις ο Έδμόνδος στάθηκε, ο Ρουθενά έκανε μία κίνηση έκπληξης.

— Σας άναγνωρίζω, κύριε, του είπε. Δέν είσαστε την περασμένη Πέμπτη στο πανηγύρι του Γκραϊύ ;...

— Μάλιστα, κύριε.

— Και έμένα, μ' έ γνωρίζετε ;

— Άν δέν άπατώμαι, είσθε ο νουνός της δεσποινίδος Λευκής...

— Πραγματικά, είμαι ο νουνός της νέας με την όποία μιλούσατε πρό όλίγου, ακολουθώντας το μονοπάτι του ποταμιού. Σας είδα από μακριά... Θα μπορούσα να διακόψω τη συνομιλία σας και θα έκανα ίσως καλά... Άλλά πρότιμια να σας περιμένω εδώ. Δέν θέλω να ξέρη ή Λευκή, ότι σας είδα μαζί της και πρέπει ν' άγνοη αυτά που θα έχω την τιμή να σας πώ...

Ο νέος αισθάνθηκε την καρδιά του να σφίγγεται όδυνηρά. Κατάλαβε, ότι μία άπροσδόκητη συμφορά τόν άπειλούσε και κύτταξε άνήσυχα τόν Ρουθενά...

— Η φυσιογνωμία σας συνηγορεί για σας, είπε ο γέρο-έπιστάτης. Έγώ δέν έχω την πείρα των κατοίκων της πόλεως, είμαι άπλος χωρικός, αλλά όταν έχω μπροστά μου μία τίμια φυσιογνωμία κι' ένα βλέμμα ειλικρινές σαν το δικό σας, δέν γελιέμαι. Γι' αυτό δέν θα σας προσβάλω, λέγοντάς σας ότι ήρθατε σ' αυτόν τόν τόπο με τόν σκοπό να εξαπατήσετε μία άθώα κόρη, το παιδί μου...

— "Ω! κύριε, εύχαριστώ ! φώναξε ο Έδμόνδος με πάντα από μένα, έκτός άπ' αυτό ! έφώναξε ο Έδμόνδος.

— Κι' όμως αυτό είνε άναγκαίο προς χάριν σας, άφού δέν μπορείτε να γίνετε σύζυγός της.

Ο Έδμόνδος έθωπε ένα στεναγμό και το κεφάλι του έγείρε πάνω στο στήθος του.

Ο δυστυχισμένος νέος ! Την αγαπάει πραγματικά ! σκέφθηκε ο Ρουθενά.

Και, θέτοντας το χέρι του επάνω στον ώμο του Έδμόνδου, πρόσθεσε δυνατά:

— Λοιπόν, βλέπετε την κατάσταση... Τι θα κάνετε ;

— Δέν ξέρω, άπάντησε ο νέος, άνασκηκώνοντας άπότομα το κεφάλι του.

Το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο.

— Ένα μόνο πράγμα συλλογίζομαι, εξακολούθησε με φωνή πικρή. Υποφέρω σκληρά, όλα τα έλέω να γκρεμίζονται γύρω μου... Α! ο γέρο Μαρντοσέ είχε δικήν.

Έλπίδα ο πρεσβύς ! Την άποκαλούσα Θεά Έλπίδα ! Τι ελπίζα !... Πώς μπορεί να ξεχάσω ότι είνε ή δεσποινίς Μελίτς κι' ότι ο πατέρας της είνε πάμπλουτος ! Τόλμησα να πιστέψω ότι μπορούσα να γίνω άξιός της !... Τι άσπακία !... Μπορείτε, κύριε, να με κατασυντρίψετε έντελώς. Δέν μπορεί να παλαίψη κανείς με τη Μοίρα του...

Ο Ρουθενά δέν φανταζόταν ποτε ότι θα προκαλούσε μία τέτοια άπόγνωσι και κύτταξε τόν δυστυχισμένο νέο με συμπάθεια.

— Α! ξαναείπε πικρά ο Έδμόνδος, δέν είνε άνάγκη να μου πητε γιατί με συμβουλεύετε να ξεχάσω τη δεσποινίδα Λευκή... Το μαντεύω... Το καταλαβαίνω...

— Όχι, άπάντησε ο Ρουθενά, μπορείτε να υποθέσετε τα

— "Ω! εύχαριστώ, εύχαριστώ ! φώναξε ο Έδμόνδος.

θανε δυο ώρες μετά τη γέννησί της και λίγο πριν ξεψυχήση της ώρκίστηκε να επαγρυπνώ στην κόρη της, να την υπερασπίζομαι και να την προστατεύω πάντοτε...

Ο Θεός είνε καλός και δέν θα έπιτρέψη να γίνη ή Λευκή δυστυχισμένη. Άν μπορούσα να σας πώ όλα, θα με καταλαβαίνατε τότε... Άλλά, δυστυχώς, δέν μπορώ...

»Ένα δάκρυ που κυλάει άπ' τα μάτια της, είνε για μένα πληγή μαχαιριάς... Για να μη λυπηθί ή Λευκή, θα έδινα εύχαρίστως τις ημέρες που μου μένουν ακόμα να ζήσω...

Ο Έδμόνδος τόν άκουγε με ταραχή που μεγάλωνε όλοένα.

— Άν μπορούσα να προβλέψω, ό,τι συνέθι, εξακολούθησε με θαθεία θλίψη, δέν θα την έπαιρνα στο Γκραϊύ, στο καταραμένο εκείνο πανηγύρι, και δέν θα συναντιώσαστε...

Άλλά το κακό έγινε... Τώρα πρέπει να τ' άπανορθώσουμε... Άλλά το κακό έγινε... Τώρα πρέπει να τ' άπανορθώσουμε...

Ναι, πρέπει να έπανορθωθί προς χάριν της, προς χάριν σας, κύριε... Μόνος μου έγώ είμαι άδύνατος ίσως να τ' έπανορθώσω, αλλά σεις θα με βοηθήσετε... Ναι, το βλέμμα σας, το πρόσωπό σας, μου λέει ότι μπορώ να θασιστώ σέ σας...

— Σας παρακαλώ, κύριε, είπε ο Έδμόνδος, λυπηθήτε την άγωνία μου και πέστε μου γρήγορα τί απαιτείτε από μένα...

— Αγαπάτε τη Λευκή, ξαναείπε με σοβαρότητα ο Ρουθενά, και σας πιστεύω, όπως έπισθης πιστεύω, ότι οι σκοποί σας είνε ειλικρινείς και ότι είσθε τίμιος νέος... Και όμως είμαι άναγκασμένος να σας πώ: Ξεχάστε τη Λευκή μη την συλλογίζεστε πειά, δέν πρέπει να την αγαπάτε...

— Μπορείτε να ζητήσετε τα πάντα από μένα, έκτός άπ' αυτό ! έφώναξε ο Έδμόνδος.

— Κι' όμως αυτό είνε άναγκαίο προς χάριν σας, άφού δέν μπορείτε να γίνετε σύζυγός της.

Ο Έδμόνδος έθωπε ένα στεναγμό και το κεφάλι του έγείρε πάνω στο στήθος του.

Ο δυστυχισμένος νέος ! Την αγαπάει πραγματικά ! σκέφθηκε ο Ρουθενά.

Και, θέτοντας το χέρι του επάνω στον ώμο του Έδμόνδου, πρόσθεσε δυνατά:

— Λοιπόν, βλέπετε την κατάσταση... Τι θα κάνετε ;

— Δέν ξέρω, άπάντησε ο νέος, άνασκηκώνοντας άπότομα το κεφάλι του.

Το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο.

— Ένα μόνο πράγμα συλλογίζομαι, εξακολούθησε με φωνή πικρή. Υποφέρω σκληρά, όλα τα έλέω να γκρεμίζονται γύρω μου... Α! ο γέρο Μαρντοσέ είχε δικήν.

Έλπίδα ο πρεσβύς ! Την άποκαλούσα Θεά Έλπίδα ! Τι ελπίζα !... Πώς μπορεί να ξεχάσω ότι είνε ή δεσποινίς Μελίτς κι' ότι ο πατέρας της είνε πάμπλουτος ! Τόλμησα να πιστέψω ότι μπορούσα να γίνω άξιός της !... Τι άσπακία !... Μπορείτε, κύριε, να με κατασυντρίψετε έντελώς. Δέν μπορεί να παλαίψη κανείς με τη Μοίρα του...

Ο Ρουθενά δέν φανταζόταν ποτε ότι θα προκαλούσε μία τέτοια άπόγνωσι και κύτταξε τόν δυστυχισμένο νέο με συμπάθεια.

— Α! ξαναείπε πικρά ο Έδμόνδος, δέν είνε άνάγκη να μου πητε γιατί με συμβουλεύετε να ξεχάσω τη δεσποινίδα Λευκή... Το μαντεύω... Το καταλαβαίνω...

— Όχι, άπάντησε ο Ρουθενά, μπορείτε να υποθέσετε τα

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

«Η Ωραία Γαλλίς» Βεντέτα Υβέρ Λεμπόν, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Ο Τραγουδιστής του Μεσόνυκτρου»

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο Βίκτωρ Φρανσέν και η Έντνις Φεγιέρ σε μία σκηνή του φιλμ «Πύρι», το οποίο προεβλήθη πρόσφατα στην Αθήνα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΩΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΚ ΚΟΝΤΟΝ

Ο Τόμ Γκρόβερ ήταν ένας από τους τόσους ηλεκτρολόγους του «στούντιο», κέρδιζε σαράντα δολάρια τη βδομάδα και έκανε πρόθυμα τη δουλειά του. Μά πρέπει να πούμε ότι ήταν και λιγάκι παράξενος άνθρωπος. Ήταν ο μόνος που δεν κύτταζε τις ώμορφες «κομπάρσες» και τα χαριτωμένα «γκέρλς», που ήταν έτοιμα πάντα για μία ερωτική περιπέτεια.

Ήταν λοιπόν μισογύνης; Κάθε άλλο! Στο δωμάτιό του (καθόταν σε μία οικονομική «πανσιόν») είχε στους τοίχους καμιά σαρανταριά φωτογραφίες της Μυριέλ Φόρν, της μεγάλης «θεντέττας»! Ο Γκρόβερ δεν την είχε δη ποτέ του στο φυσικό, μα αυτό δεν είχε καμιά σημασία. Την έβλεπε στην οθόνη! Και την αγαπούσε. Τρελλά, μ' ένα πάθος παράφορο.

Μιά μέρα, που έτρωγε σ' ένα εστιατόριο μαζί μ' ένα φίλο του, τον Νέντ, συνέβη κάτι που δεν τόν περιμενε.

Βλέπεις εκείνη εκεί με το μπλε καπέλλο; τού είπε σε μία στιγμή ο Νέντ και τού έδειξε μία νέα που έστεκε απέναντί τους στο μπάρ. Είπε η Μάργκαρετ Μπέντερ!

— Αλήθεια; έκανε ο Γκρόβερ μ' ένα περίεργο τόνο στη φωνή.

Η Μάργκαρετ Μπέντερ ήταν η σωσία της Μυριέλ Φόρν, και υπεδύετο αντί εκείνης διαφόρους ρολάκους.

Μιά κοπέλλα δηλαδή που είχε τα ίδια χαρακτηριστικά του προσώπου και το ίδιο ανάστημα της μεγάλης «θεντέττας». Εκτός από αυτά δεν ήταν τίποτε το εξαιρετικό. Κι ούτε κέρδιζε αρκετά δολάρια. Με δυο λόγια ήταν ένα απλό και ήσυχο κορίτσι. Ο Γκρόβερ, από περιέργεια, θέλησε να τη γνωρίσει. Κι ο Νέντ, επιδέξιος πάντα, δεν άργησε να τον συστήσει στη Μάργκαρετ Μπέντερ.

— Ξέρω ότι είσατε η σωσία της Φόρν, της είπε τότε ο Γκρόβερ. Αλήθεια, σας άρεσει αυτή η δουλειά;

— Ναί, μου άρεσει! τού απάντησε εκείνη. Η Φόρν ταξιδεύει τούς έξη μήνες κι' εγώ είμαι ελεύθερη όλον αυτόν τον καιρό...

— Πώς είναι η Μυριέλ Φόρν από κοντά;

— Ω, σαγηνευτική! Έκανε η Μάργκαρετ Μπέντερ. Είσατε καλές φίλες. Φτιάχνει υπέροχα «κοκταίλς»!...

Εκείνο τον μήνα η Μυριέλ Φόρν έλειπε στην Ευρώπη. Κι η «σωσία» της ήταν ελεύθερη. Δεν πρόβαρε για λογαριασμό της τις αναριθμητες τουαλέτες που φορούσε στα φιλμ και δεν καθόταν ώρες ολόκληρες στην πολυθρόνα του κομμωτού, για να δοκιμάζει αυτός στα μαλλιά της τα διάφορα χτενίσματα που θα παρουσίαζε η «θεντέττα». Η Μάργκαρετ είχε την ελευθερία της κι' επειδή της άρεσε η συντροφιά του Γκρόβερ, δεν άργησαν να γίνουν δυο καλοί φίλοι. Μά ο ηλεκτρολόγος της μιλούσε διαρκώς για τη Μυριέλ Φόρν.

— Εγώ δεν σ' ενδιαφέρω ούτε από μακριά! τού είπε μία ημέρα γελώντας η Μάργκαρετ.

— Πώς! Άν μ' ενδιαφέρει;... της απάντησε ο Γκρόβερ.

Μά ήταν φανερό ότι έλαγε ψέματα. Η Μάργκαρετ είχε καταλάβει τη λατρεία του φίλου της για τη «θεντέττα», μα δεν θέλησε να τού εξηγήσει ποιά ήταν πραγματικά η Φόρν, για να μην τον λυπήσει. Έτσι δεν τού έκανε ποτέ λόγο για τις νευρικές κρίσεις της, για την παροιμιώδη κακία της, για τις χυδαίες εκφράσεις της. Προτίμησε να τον αφήσει στην αυταπάτη του.

Ο Γκρόβερ λοιπόν, μ' όλο τώρα το θάρρος του φίλου,

άρχισε να μιλάει της Μάργκαρετ για το χρώμα των μαλλιών της και για τις τουαλέτες της.

— Τα ξανθά μαλλιά είναι υπέροχα!... της έλεγε. Δεν βλέπεις τα μαλλιά της Φόρν; Γιατί εσύ τα αφήνεις καστανά;

— Μά είναι το φυσικό χρώμα τους! διαμαρτυρήθηκε η Μάργκαρετ.

— Μπορεί... Μά θα είσαι πιο όμορφη με ξανθά μαλλιά! Κι' έπειτα, τα φορέματά σου είναι πολύ απλά, πολύ πρόχειρα. Τι θα έλεγες για ένα ολόκληρο «ανσάμπλ» από τη μάλλινη μπλούζα ως τα παπούτσια;...

Η Μάργκαρετ δεν είπε τίποτε, μα ύστερ' από λίγες ημέρες παρουσιάστηκε μπροστά του, όπως την ήθελε.

— Θαύμα! φώναξε ο Γκρόβερ, όταν είδε ότι η φίλη του είχε θάψει τα μαλλιά της. Κι' αυτά τα άσπρα σου πηγαινούν τρέλλα!...

— Έπειτα, μ' ένα θριαμβευτικό τόνο, επρόσθεσε: — Ξέρεις; Έπιασα δουλειά στο «στούντιο» σου... Στο τέλος της εβδομάδος έρχεται η Φόρν για να «γυρίσει» το καινούργιο της φιλμ...

— Τό ξέρω! τού απάντησε ξερά η Μάργκαρετ.

Και τόν παράτησε άξαφνα, για να κρύψει τα δάκρυά της.

Ο Γκρόβερ περίμενε με μεγάλη ανυπομονησία την πρώτη εμφάνισή της Μυριέλ Φόρν στο «στούντιο». Τό «γύρισμα» θα άρχιζε στις οχτώ ακριβώς κι' όμως η «θεντέττα» δεν είχε ακόμα παρουσιαστεί.

Στη θέση της ήταν η σωσία της, η Μάργκαρετ Μπέντερ, με τη βοήθεια της οποίας ο σκηνοθέτης δοκίμαζε μερικές σκηνές.

Ψηλά, στην κορυφή μιας σκάλας, δίπλα σ' έναν προβολέα, έστεκε ο Γκρόβερ και παρακολουθούσε τη φίλη του.

— Είναι παραπολύ όμορφη με τα άσπρα! συλλογίζόταν.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή μπήκε μέσα στο στούντιο η Μυριέλ Φόρν, με το περίφημο σαγηνευτικό χαμόγελό της. Μόλις όμως αντίκρυσε τη σωσία της, χλώμιασε από μία ξαφνική λύσσα κι' έβαλε τις φωνές:

— Τι χάλια είναι αυτά! Πώς τολμάτε να ντύσεθε έτσι! Και γιατί θάψατε τα μαλλιά σας; Γιατί; Μά έννοια σας! Δεν θα σας αφήσω να με γελοιοποιήτε!...

— Άν δεν θγάλετε αυτό το φόρεμα κι' αν δεν γίνετε πάλι καστανή, θα σας διώξω...

Μά δεν μπόρεσε να εξακολουθήσει. Άξαφνα ακούστηκε ένας θόρυβος επάνω από το κεφάλι της: ένας ηλεκτρολόγος κατέβαινε κατακυλώντας τη μεγάλη σκάλα. Ήταν ο Γκρόβερ!

— Άφηστε ήσυχο αυτό το κορίτσι!... φώναξε της Μυριέλ Φόρν. Με ποιο δικαίωμα της μιλάτε έτσι; Άν είσατε άνδρας θα σας έσπαζα τα μούτρα!...

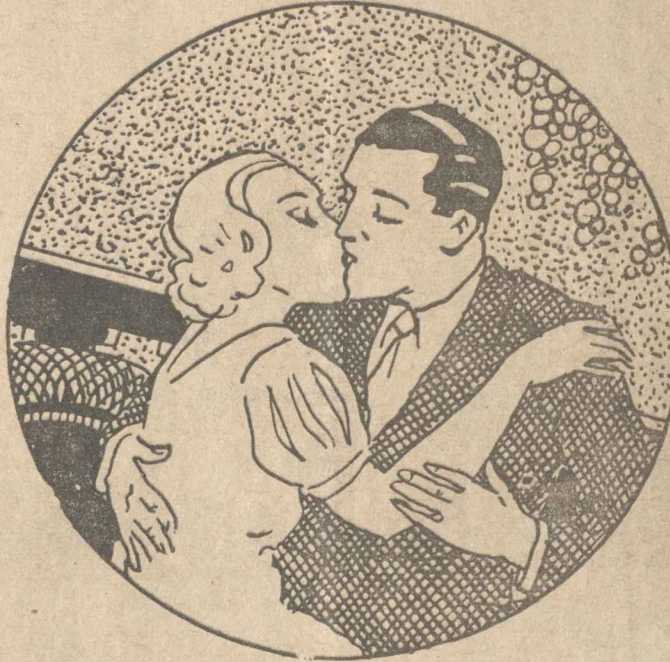
Τι φριχτή που τού είχε φανή η Μυριέλ Φόρν, η γυναίκα των ονείρων του! Και πόσο γλυκιά, πόσο αξιολατρευτή ήταν η καλή Μάργκαρετ Μπέντερ!...

Οι θεσμοί αυτής της σκηνής είχαν μαμαράσει στη θέση τους. Ο σκηνοθέτης ωστόσο ανέκτησε γρήγορα την ψυχραιμία του και προχώρησε προς τόν Γκρόβερ, δίνοντας έτσι στη Μυριέλ την ευκαιρία να λιποθυμήσει.

— Εξω!... Εξω!... φώναξε ο σκηνοθέτης τού Γκρόβερ και της Μάργκαρετ. Σας απολύω και τούς δυο!... Εξω από το «στούντιο»!

— Φεύγουμε μόνοι μας!... τού απάντησε περιφρονητικά ο Γκρόβερ. Δεν έχουμε καμιά διάθεση να βλέπουμε αυτήν την κωμική «θεντέττα» σας!...

Και παρέσυρε έξω από το «στούντιο» τη φίλη του. Έκει

*Αγκάλιασε τόν Γκρόβερ και τόν φίλησε στο στόμα...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΘΥΣΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΙΣΤΥ

ΣΤΗ μεσαία τάξη γίνονται σκοτεινές θυσίες και ήρωισμοί που μοιάζουν με τις επικές αυταπαρνήσεις. Μου διηγήθηκε κάποτε σχετικά αυτήν την ιστορία, που μου φάνηκε αληθινά συγκινητική, και δεν αλλάζω τώρα που σας την γράφω, παρά μονάχα τα όνοματά για να μην εκθέσω δυο οικογένειες.

Κ' η ιστορία αυτή άρχίζει σαν όλες τις άλλες. Ένας νέος αγαπούσε μία νέα και δεν μπορούσε να την παντρευτεί, όχι πως υπήρχαν οικογενειακές έχθρες μεταξύ τους, ούτε δυσανάλογες περιουσίες. Τόν νέο τόν εκτιμούσε και τόν αγαπούσε πολύ ο πατέρας της νέας. Οι νέοι θλεπούσαν συχνά, όσο θέλανε, μά ήταν πολύ δυστυχείς. Έκείνος όνομαζόταν Πέτρος κι' εκείνη Λουίζα.

Ήσαν πρώτα ξαδέφφια και κατά κακή τους τύχη, ο πατέρας της νέας ήταν γιατρός καταγινόμενος ιδιαίτερος στο ζήτημα των γάμων μεταξύ στενών συγγενών και είχε σχεπικώς τις πιο επίμονες προλήψεις. Απόκτησε φήμη για την εργασία του αυτή, γιατί είχε μαζέψει τα πιο τρομερά παραδείγματα για τις συνέπειες τέτοιων γάμων, χωρίς να παραδέχεται και τις εξαιρέσεις.

Δεν γιάτρευε το παραμικρό σπυρί ενός πελάτου του αν δεν τόν ρωτούσε για τα προγονικά του. Εύρισκε πάντοτε νέα επιχειρήματα και έστελνε υπομνήματα στην Ιατρική Ακαδημία και της παρουσίαζε διάφορα μικρά τέρατα που είχαν γεννηθί από γονικά στενής συγγενείας.

Στόν δρόμο, σάν απαντούσε κανένα τυφλό ή παραλυτικό δεν τούδινε ελεημοσύνη προτού τόν εξετάσει για τόν γάμο του, και τó συγγενολόι του.

Επειδή ήταν πλούσιος και ξόδευε πολλά, χάριν της έπισημης, είχαν επιβληθί άπολύτως.

Ύστερα απ' όλα αυτά ο γιατρός ήταν πολύ φυσικό ν' άρνηται να παντρευτούν δυο πρώτα ξαδέφφια. Όσο κι' αν τόν παρακαλούσε η μάνα τού Πέτρου, η χήρα τού αδελφού τού γιατρού.

— Αυτά τα παιδιά αγαπιούνται, τού έλεγε, τόν γυιό μου τόν γνωρίζετε σάν κι' έμένα; άφησε τους να ζήσουν εύτυχεις.

— Ακούστε, αδερφή μου, απαντούσε ο γιατρός. Ο Πέτρος είναι ώριμος ο γαμπρός που θα όνειρευόμουν για την κόρη μου. Μά είναι αδύνατον να γίνη αυτό το συνοικέσιο, γιατί είναι στενοί συγγενείς. Άφου έγω κατακρίνω τούς τέτοιους γάμους, πώς θέλετε να δώσω τó κακό παράδειγμα τού λυπούμαι πολύ θέλοντας και τούς δυο νέους λυπημένους, μά δεν μπορώ ν' άρνηθώ τις άρχές μου.

Η κυρία Ντυμπούα ήταν χήρα πρό πολλού καιρού. Άν τότε, μέσα στόν ήλιο, ο Γκρόβερ γύρισε και ρώτησε την Μάργκαρετ:

— Σου άρεσε; της τά είπα καλά!...

— Ναί... ψιθύρισε εκείνη. Μά τώρα είμαστε κι' οι δυο άνεργοι...

— Και νομίζεις πώς θα μείνω πολύν καιρό, χωρίς δουλειά; Χθες κιόλας μου πρότειναν να ξαναγυρίσω στο παλιό «στούντιο» μου με πέννητα δολάρια την εβδομάδα...

Κι' ο Γκρόβερ κατόπιν επρόσθεσε:

— Αλήθεια, νομίζεις ότι μπορούν να ζήσουν δυο άνθρωποι με πέννητα δολάρια την εβδομάδα;

— Υποθέτω... Έκανε η Μάργκαρετ χαμογελώντας. Μά πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα μία τόσο λίγο ρωμαντική πρόταση γάμου... Γιατί αυτό δεν θέλεις να πής;

— Ακριβώς! της απάντησε ο Γκρόβερ. Άκουσα μάλισα ότι σε κάτι τέτοιες περιστάσεις η νέα φιλάει τόν νέο στο στόμα...

— Αλήθεια; Έκανε πάλι η Μάργκαρετ στόν ίδιο εύθυμο τόνο. Περίεργο!... Μά άς δοκιμάσουμε...

Κι' εύτυχισμένη αγκάλιασε τόν Γκρόβερ και τόν φίλησε στο στόμα. Ήταν πειά ο άνδρας της. ΦΡΑΝΚ ΚΟΝΤΟΝ

ζούσε ο άντρας της ίσως να έπειθε αυτός τόν αδερφό του, μά αυτή δεν είχε τη δύναμη να επιβληθί στη θέλησή τού γιατρού. Ο γιατρός σεβότανε τη νύφη του για την τιμότητά της. Μά στο τέλος την παρακάλεσε να μη τού ξανακάνη λόγο για τó γάμο αυτό.

Η δυστυχισμένη μητέρα άρχισε τότε να παρηγορη όπως μπορούσε τόν γυιό της που τόν έλάτρευε. Τόν αγκάλιαζε, τόν φιλούσε και έκλαιγε μαζί του. Ο γυιός της ήταν ρωμαντικής φύσεως, και προσπαθούσε να κρύψει την λύπη του χάριν της μητέρας του. Αυτή όμως καταλάβαινε καλά πως η πληγή μέσα του δεν γιάτρευόταν έτσι εύκολα.

Δυο μήνες πέρασαν. Ο Πέτρος ήταν πάντοτε λυπημένος και σιωπηλός μη μπορώντας πειά να κρύψει τó πάθος του. Μία μέρα η μητέρα του τόν τσάκωσε την στιγμή που έγραφε θιαστικά μερικές λέξεις και της διάβασε από πίσω του. Την άποχαιρετούσε!... Ο Πέτρος άμα την είδε ξέσχισε τó γράμμα αυτό. Η μητέρα του όμως άνοιξε θιαστικά τó συρτάρι τού γραφείου του και θρήκε μέσα ένα πιστόλι.

Τόν αγκάλιασε τότε με λαχτάρα και τού είπε:

— Όρκίσου μου πως θα περιμένης ακόμη μία μέρα κι' εγώ θα σε σώσω...

Στην απελπισμένη μητέρα ήρθε τότε μία τρομερή και παράξενη ιδέα και κρεμάστηκε σ' αυτήν σάν σε τελευταία έλπίδα. Χρειαζόταν όμως μεγάλο κουράγιο για την έκτέλεσή της και ανατρίχιαζε απ' την τρομάρα της όταν την σκέπτονταν. Έπρεπε όμως να σώσει τόν Πέτρο της και δεν άπισθοχωρούσε.

Σύναξε τότε όλη την ενέργεια και τó κουράγιο της για να εκτελέσει αυτή τη μητρική θυσία και αυταπαρνήση και τρικλίζοντας πήγε να θρή τόν γιατρό.

— Αδελφέ μου! τού είπε σφίγγοντας τα δόντια της και κατάχλωμη. Έρχομαι να σας κάνω μία σκληρή δήλωση... γιατί δεν έχω πια δικαίωμα να θυσιάσω τόν γυιό μου για τó συμφέρον και την ύποληψή μου...

Μόλις είπεν αυτά τα λόγια άρχισε να πνίγεται η φωνή της.

Πι συμβαίνει; Τι έχετε...

ρώτησε ο γιατρός. Ποιά εκμυστήρευσις μπορεί να σας θασανίση, σας πού είσθε ή πιο σεβάστη και τίμια γυναίκα που πάντοτε θαυμάζω την αξιοπρέπειά

ας και την τιμότητά σας;

— Και όμως, είπε με λύπη η δύστυχη μητέρα: Κινδυνεύουν σήμερα η ύποληψις και τó σεβάς που μου παρέχετε και κοκκινίζω από ντροπή για την δήλωση που θα σας κάνω γιατί θα καταστήσω περιφρονημένη στα μάτια σας!

— Δεν μπορώ να πιστέψω τίποτα, γιατί ξέρω πως καμμία κακή ύποψις δεν μπορεί να σας κηλιδώσει...

— Έ! λοιπόν! πιστέψατέ με. Ο Πέτρος... ο Πέτρος... δεν είναι γυιός τού μακαρίτου άντρός μου, δεν είναι ξαδέφφός της Λουίζας... Μή με θασανίσετε περισσότερο, λυπηθείτε με... είχα ένα έραστή!... Αυτός ο άνθρωπος είναι ο πατέρας τού παιδιού μου... Βλέπετε λοιπόν τώρα πώς έχετε υποχρέωση να δώσετε την κόρη σας στο γυιό μου, γιατί δεν συγγενεύουν διάλου...

Ο γιατρός έσκυψε τó κεφάλι του συντριμμένος. Την είχε πιστέψει. Πι μπορούσε να πη πειά;

Η δύστυχη μητέρα άμα είδε πως μ' αυτό τó μεγάλο της φέμα, χάριν της ευτυχίας τού γυιού της, κατακουρελιάσθηκε η περηφάνεια που είχε σάν τίμια γυναίκα και πιστή σύζυγος που ήταν, πεθαίνοντας πλέον απ' την ντροπή της, μη μπορώντας να κρατηθί πειά, εξημελισμένη μά και εύτυχισμένη γιατί έσωσε τó παιδί της, έπεσε λιποθυμισμένη στα πόδια τού γιατρού...

Η μεγάλη θυσία είχε συντελεσθή.

Είχαν εξευτελισθί... Άλλά είχε σώσει τó παιδί της...

ΠΩΛ ΝΙΣΤΥ

ΠΩΣ ΕΒΛΕΠΑΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΑΣ

ΛΖ*

Πολλές φορές, κινδύνευε να συλληφθῇ ἀπ' τοὺς ληστές, πού τοὺς εἰδοποιούσαν οἱ χωρικοὶ γιὰ τὶς κινήσεις του καὶ μόνο συνοδευόμενος ἀπὸ ἐνοπλὴ συνοδεία μπορούσε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ κτήματά του.

Ἐλᾶθε, στὸ τέλος, τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταστήσῃ στὰς Ἀθήνας καὶ πέθα-

νε σχεδὸν χρεώκοπημένος, μολοντί εἶχε ἓνα κτήμα πού μπορούσε νὰ τοῦ δῇν ὀγδόντα χιλιάδες χρυσὰ φράγκα τὸν χρόνον.

Σὲ λίγο φτάσαμε στὸ μικρὸ χωριὸ Βραχῶνα, κοντὰ στὸ ὁποῖο θρίσκειται ἓνας πύργος μισοερείπωμένος, καὶ στὸ θάθος μιᾶς χαράδρας, μιὰ πηγὴ ἰσκιωμένη ἀπὸ πεῦκα.

Σὲ λίγο πλησιάζουμε στὴ θάλασσα καὶ ἀκολουθοῦμε τὶς ἀκτὲς τοῦ Πορτορράφτη, λαμπροῦ ὄρου, πολυφημιωμένου ἄλλοτε, ἀπ' τὸν ὁποῖο ξεκινούσε κάθε χρόνο ἡ «Θεωρία» πού πῆγαινε προσφορὰς σὴν νῆσο Δῆλο. Ὁ ὁρμος αὐτός, πού τὸν περιβάλλουν χωράφια ἀκαλλιέργητα, ἔχει μπροστὰ ἓνα νησάκι πού τὸν προστατεύει ἀπὸ τοὺς νοτιοανατολικούς ἀνέμους.

Στοὺς λόφους πού ἀπλώνονται πάνω ἀπὸ τὸν Πορτορράφτη, κοντὰ στὸ μικρὸ χωριὸ Μαρκόπουλο, ὑπάρχουν μεταλλεῖα λιγνίτου, πού τὰ ἐκμεταλλεύεται μιὰ ἐλληνικὴ ἔταιρεία. Ὁ λιγνίτης αὐτός, πού θεωρεῖται γενικῶς καλλίτερος ἀπὸ τὸν λιγνίτη τῆς Κύμης, χρησιμοποιεῖται σὲ διάφορες βιομηχανίες κ' ἀπὸ τὰ θαπύρια τῆς Ἑλληνικῆς Ἀτμοπλοΐας. Ὁ τόννος πουλιέται εἰκοσι δύο φράγκα στὰ ἴδια τὰ μεταλλεῖα καὶ εἰκοσιοχτὼ παραδοτέος στὸν Πειραιᾶ, ἐνῶ τὸ κόκ τοῦ Νιουκάστελ στοιχίζει ἐξδομήντα πέντε φράγκα. Κι' ἂν ἀκόμα ὑπολογίσουμε ὅτι ἡ καύσιμος αὐτὴ ὕλη ἔχει μισὴ θερμαντικὴ ἀξία ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ κάρβουνο, ὑπάρχει καὶ πάλι οἰκονομία στὴ χρησιμοποίησιν τῆς τοῦλάχιστον γιὰ μερικὲς βιομηχανίες. Αὐτὸν τὸν λιγνίτη χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικῶς σὲ ὅλα τὰ ἐργοστάσια τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Σύρου.

Ἡ ἀκτὴ γίνεται πολὺ ἀπότομη κ' ὁ δρόμος ὑψώνεται σὲ μιὰ περιοχὴ ὀρεινὴ καὶ δασοφύτη. Ἔτσι φτάνουμε στὴν Κερατέα, ἓνα ἀρκετὰ μεγάλο χωριό, γεμάτο περιβόλια καὶ χωράφια, σὲ μιὰ μικρὴ πεδιάδα περιστοιχισμένη ἀπὸ θουνα καὶ δεσποζόμενη ἀπὸ τὴ διπλὴ κορυφὴ ἑνὸς θουνού.

Πεζεύουμε σ' ἓνα καφενεῖο γεμάτο κόσμον. Ἔχουν περάσει ἐννέα ὥρες ἀπὸ τότε πού ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα.

Τὰ μούλάρια πού μετέφεραν τὶς ἀποσκευές μας, δὲν μπόρεσαν νὰ διασχίσουν γρήγορα σὰν ἐμᾶς αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν, ἐξ αἰτίας τῶν ἑλεεινῶν δρόμων καὶ φαίνεται πὼς εἶχαν ἀναγκαστῇ νὰ σταθοῦν στὴ Βραχῶνα κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεμα. Ἀναγκαστήκαμε λοιπὸν νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας στὸ πάτωμα μιᾶς κάμαρης, τυλιγμένοι στοὺς μανδύες μας καὶ στοὺς ταξιδιωτικοὺς σάκκους μας, γιὰτὶ κινεῖς μας δὲν σκεφθῆκε νὰ χρησιμοποιήσῃ οὔτε στιγμή τὰ σκεπάσματα, πού μᾶς πρόσφερε ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ.

Ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἡ θορυβώδης συνομιλία τῶν παλληκαριῶν πού ἦσαν συγκεντρωμένα στὸ καφενεῖο κάτω ἀπ' τὸ δωμάτιό μας καὶ τῶν ὁποίων τὸ εὐνοούμενο ἐπιχειρήμα, ἦταν μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ τραπέζι, μᾶς ἐμπόδισε ν' ἀποκοιμηθοῦμε, καὶ στὶς πέντε τὸ πρωί, οἱ χωρικοὶ πού πῆγαι-

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ καὶ συγγραφέως ΑΝΡΥ ΜΠΕΛ ὁ ὁποῖος ἐπεσκέφθη τὴ χώρα μας κατὰ τὰ ἔτη 1861—1868—1874)

ναν στὰ χωράφια τους, ἦρθαν καὶ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν μὲ τὰ ἐργαλεῖα τοὺς τὴν πόρτα τῆς ταβέρνας γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ.

Ἦν' αὐτὲς τὶς συνθήκες, ἀναγκαστήκαμε νὰ διακόψουμε τὸν ὕπνον μας, καὶ δὲν μᾶς ἔμενε νὰ κάνουμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ καθήσουμε στὸ ξύλινο μπαλκόνι γιὰ νὰ δοῦμε τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Μὰ τὸ δυνατό καὶ διαπεραστικὸ κροῦ μᾶς ἐδίωξε ἀπὸ κεῖ καὶ τρεμουλιάζοντας, συντριμμένοι ἀπ' τὴν κούρασιν, ἀναγκαστήκαμε νὰ περιμένουμε δύο ὥρες ἀκόμα ὥς ὅτου νὰ ξυπνήσουν οἱ ἀγωγιάτες καὶ νὰ ζεφουῦν τ' ἄλογα.

Ἀφήνοντας τὴν Κερατέα, διασχίζουμε μιὰ κοιλάδα καλλιεργημένη κ' ἓνα λόφο γεμάτο πεῦκα. Τὸ ἔδαφος ἔχει ἓνα θαθὺ κοκκινωπὸ χρῶμα, πράγμα πού προδίδει τὴν παρυσία ὀξειδίου τοῦ σιδήρου. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, θέλουμε στίδες ἀπὸ πέτρες μαυρισμένες. Εἶνε ἡ σκουριά πού ἀπόμεινε ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα μεταλλεῖα, πού τὰ ἐκμεταλλεύθηκαν στὴν ἐποχὴ τοῦ Νικία (420 π. Χ.).

Ὁ τόπος φαίνεται ἔρημος καὶ ἄγριος κ' ὁ δρόμος χάνεται μέσα στὶς πέτρες καὶ τοὺς θάτους. Ἐξαφνὰ, στὴν στροφή ἑνὸς δρόμου, τὸ θέλημα χάνεται στὴ θάλασσα, γεμάτη νησιά καὶ νησάκια. Στὴν ἀκτὴ, στὸ θάθος ἑνὸς ὄρου, καλὰ προφυλαγμένου, ἀρκετὰ καράβια εἶνε ἀγκυροβολημένα καὶ καπνοὶ ὑψώνονται στὸν οὐρανόν. Ἐπειτα, ὀψηλὲς καπνοδόχοι ἐργοστασίων παρουσιάζονται. Ἀκούμε κιόλας τὸν θόρυβον τῶν μηχανῶν καὶ τὸ μούγκρισμα τῶν φούρνων. Τίποτε δὲν εἶνε τόσο ἐντυπωσιακὸ ὅσο αὐτὴ ἡ ἐμφάνισιν ἑνὸς κόσμου πού δουλεύει, ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴ μοναξιά.

Στὸ θάθος, μιᾶς μικρῆς κοιλάδος, συναντᾶμε μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ.

Μιὰ μηχανὴ τραβάει καμμιὰ δεκαριά θαγόνια.

Ἐνᾶς Γάλλος μηχανικός πού θρίσκειται σ' αὐτὴ μᾶς προσφέρει θέσιν κοντὰ του κ' ἔτσι κάνουμε τὴν εἰσοδὸν μᾶς στὸ ἐργοστάσιον τοῦ Λαυρίου.

XLVII

Τὸ Λαύριο. — Ἡ μεταλλουργία στὴν ἀρχαιότητα. — Τὰ ἐργοστάσια Ροῦ, Σερπιέρη καὶ Σίας.

Πρὸ δεκαπέντε χρόνων, ἓνα ἰταλικὸ καράβι πού τὸ ἐπίασε ἑσφινικὴ τρικυμία στὸ Ἀρχιπέλαγος, κατάρθωσε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν καταστροφὴ, ρίχνοντας στὴ θάλασσα ὅλη τὴ σαθούρα του κ' ἓνα μέρος τοῦ φορτίου του. Κατέφυγε ἐπειτα ἀπὸ μεγάλες δυσκολίες στὸ καταφύγιον πού σχηματίζεται μεταξὺ τοῦ Σουνίου καὶ τῆς Μακρονήσου. Ἐκεῖ περιμένοντας ν' ἀποκατασταθῇ ἡ γαλήνη, οἱ ναῦτες ἀντικατέστησαν τὴ σαθούρα καὶ τὰ χαμένα ἐμπορεύματα μὲ πέτρες ἡφαιστειογενεῖς, πού τὶς ὄρθηκαν ἀφθονες σ' ἓνα γειτονικὸ ὄρυ.

Ὅταν τὸ πλοῖο ἔφθασε, τέλος, παρ' ὅλους τοὺς ἀνέμους καὶ τὶς θύελλες, στὸ Κάλιαρι, τὸ λιμάνι τοῦ προορισμοῦ του, ἡ πρώτη φροντίδα τοῦ καπετάνιου ἦταν νὰ ριζῇ, ὅχι μὲσα στὸ λιμάνι, γιὰτὶ ἀπαγορευόταν αὐτό, μὰ στὴν προκυμαία, τὴ σαθούρα.

Ἡ τύχη, πού δὲν ἀνακατεῖται μόνο στὰ παραμύθια, τὰ ἔφερε ἔτσι, ὥστε, ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα, ἓνας μεταλλουργὸς κατέβηκε στὸ λιμάνι γιὰ νὰ δροσίῃ λίγο τὸ μυαλό του, πού ἦταν ζαλισμένο ἀπ' τοὺς ἐμπορικοὺς ὑπολογισμούς. Μὰ ἐξαφνὰ, στάθηκε ἑσφινισμένος ἀντικρίζοντας τὸ ἔρμα πού εἶχε ἐξφορτώσει τὸ καράβι. Πῆρε ἀμέσως μιὰ ἀπὸ τὶς πέτρες, τὴν μύριστηκε, τὴν ἔβλεψε καὶ τὴν ζύγισε στὰ χέρια του, ἑσφινισμένος, ἀμφιβάλλοντας καὶ γεμάτος ἐλπίδα.

Πλησίασε κατόπιν ἓναν ἀπ' τοὺς ναῦτες τοῦ καραβιοῦ

καὶ μὲ τρόπο τοῦ ἐπίασε κουθέντα. Ὁ θαλασσόλυκος τοῦ διηγήθηκε ὅλες τὶς περιπέτειές του, τὰ ναυαγία του, τὰ ταξίδια του καὶ τοὺς ἑρωτές του, κ' ἀπ' ὅλ' αὐτά, ὁ βιομηχανός μας ἓνα μόνο πράγμα κράτησε στὸ μυαλό του: ὅτι ἀπὸ ἓναν ὄρυον, στὴ νότιο ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς εἶχαν παρῆλθαι ὥς ἔρμα ἡ πέτρες αὐτές, ἡ μάλλον ἡ σκουριὲς αὐτές, πού προερχόντουσαν ἀπὸ τὴν τῆξιν μεταλλῶν.

Ὁ βιομηχανὸς συνεννοήθηκε ἀμέσως μὲ μιὰ μεγάλη ἔταιρεία τῆς Μασσαλίας, ἡ ὁποία ἔστειλε μηχανικοὺς στὴν Ἀττικὴ. Οἱ μηχανικοὶ αὗτοι μόλις ἀποβιβάστηκαν στὴν χαμηλὴ ἀκτὴ τοῦ Σουνίου, τὴν ἔλᾶδην καὶ φραγμένη ἀπὸ θουνά, τὴν ἔρημην καὶ χωρὶς νερό, θρέθηκαν σὲ σωρούς ἀπεραντοὺς ἀπ' αὐτὲς τὶς σκουριές, πού ἐδείχναν ὅτι ὑπῆρχαν ἐκεῖ μεταλλεῖα τῶν ὁποίων γίνονταν μεγάλη ἐκμετάλλευσις στὴν ἀρχαιότητα. Στὶς κοιλάδες, στὶς κορυφές τῶν θουνῶν, παντοῦ ὑπῆρχαν πηγὰς μεταλλῶν καὶ σωροὶ σκουριῶν. Οἱ εἰδικοί ἐξήτασαν τὶς σκουριές καὶ συμπεράναν ὅτι περιείχαν ὀχτῶ, δέκα καὶ δώδεκα τοῖς ἑκατὸ ἀργυροῦχο μολύβδον. Ζήτησαν ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴ Κυβέρνησιν νὰ τοὺς παραχωρηθῇ τὸ δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως, ἔπειτα ἐργάτες, μηχανές, κ' ἔτσι, χάρις στὴν τύχην καὶ στὴν τρικυμία, ἰδρῦθησαν τὰ ἐργοστάσια τοῦ Λαυρίου.

Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν μεταλλῶν ἦταν γνωστὴ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Ὀμήρου κιόλας, οἱ φοίνικες μετέφεραν κασσίτερον ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Εὐβοία εἶχε σπουδαῖα μεταλλεῖα σιδήρου καὶ χαλκοῦ, ἡ Κύπρος προμήθευε χρυσάφι καὶ ἀσημι καὶ ἡ Ρόδος μολύβδον καὶ σίδηρον.

Τὰ μεταλλεῖα τοῦ ἀργυροῦχο μολύβδου τοῦ Λαυρίου ἀποτελοῦσαν τὴν μεγαλύτερη πηγὴν εἰσοδημάτων στὴν Ἀθηναϊκὴ Δημοκρατία καὶ συνετέλεσαν οὐκ ὀλίγον στὴν λαμπρότητά της καὶ τὴν εὐημερία της κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Περικλέους.

Ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος πού ἦταν μοιραῖος γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, κατάρφερε ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὶς μεταλλουργίας καὶ ἐγκαταστάσεις τοῦ Λαυρίου. Οἱ δοῦλοι πού ἐχρησιμοποιοῦντο στὰ μεταλλεῖα, ἐξερειθισμένοι ἀπὸ τὴν κακοπέραςιν, ἔσπασαν τὶς ἀλυσίδες μὲ τὶς ὁποῖες ἦσαν δεμένοι καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας, κυριεύσαν ἑσφινικὰ τὸ φρούριον τοῦ Σουνίου καὶ ἀκόρπισαν τὸν τρόμον καὶ τὴν ἐρήμωσιν στὴν Ἀττικὴ. Οἱ πολῖται τῶν Ἀθηνῶν δὲν τολμοῦσαν νὰ ριψοκινδυνεύσουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τοὺς ἀπὸ φόβον μήπως συλληφθοῦν ἀπὸ τοὺς δοβλοὺς καὶ πληρώσουν λύτρα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοὺς.

Ἀπὸ τότε ἡ ἐργασία στὰ μεταλλεῖα τοῦ Λαυρίου δὲν ἐπανεληφθῆσαν μὲ μεγάλη δραστηριότητα. Περιωριζόντουσαν μόνο τὶς περισσότερες φορὲς νὰ ἐκμεταλλεύονταν τοὺς στῆλους πού ὑποβάσταζαν τὶς στοῖες κ' ἔτσι τὸ ἔδαφος πέφτοντας ἐκάλυψε τὰ μεταλλεῖα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Σπράθβου, ξανάλυναν ἀκόμα τὶς σκουριές στὶς ἐγκαταλειμμένες στοῖες, μὰ στὴν ἐποχὴ τοῦ Παυσανίου, ὅλα εἶχαν ἐξαφανισθῇ, ἡ χώρα ἐρημώθηκε καὶ φούντωσε ἀπὸ θάλασση, ὅπου ἄγρια θηρία ἐγκατέστησαν τὸ καταφύγιόν τους.

Μόνον μετὰ δεκαοκτῶ αἰῶνες (τὸ 1865) ἡ ἔταιρεία, γιὰ τὴν ὁποία μιλήσαμε πῆγε κ' ἐγκατεστάθηκε ἐκεῖ κ' ἄρχισε νὰ ἐξανάλυνῃ τὶς σκουριές πού εἶχαν ἀπομείνει ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα.

Μέσα σὲ λίγα χρόνια, ὕψωσε ἓνα ἐργοστάσιον, ἐφωδίασεν μὲ τὰ πιά σύγχρονα μηχανήματα, ἔφτιαξε ἀνάμεσα στὰ θουνὰ τριάντα χιλιόμετρα δρόμων γιὰ νὰ συνδέσῃ τὸ ἐργοστάσιον μὲ τὰ μέρη, ὅπου θρискόντουσαν οἱ σωροὶ τῶν σκουριῶν, μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἐκτάσεως τριῶν χιλιομέτρων δημιουργήθηκε γιὰ τὴ μεταφορά τοῦ μεταλλεύματος καὶ φτιάχτηκε στὸ λιμάνι μῶλος ἑκατὸν πενήντα μέτρων μᾶκρους, ὅπου μποροῦν νὰ διπλωρῶσουν περίφημα

τὰ θαπύρια.

Μιὰ ἀτμομηχανή, δυνάμειος ὀγδόντα ἵππων στέλνει ἓνα δυνατό ρεῦμα ἀέρος στοὺς δεκαοκτῶ φούρνους, ὅπου μέρα καὶ νύχτα ρίχνουν σκουριές γιὰ λυώσιμον. Σὲ εἰκοσιτέσσερες ὥρες 400 τόννοι σκουριάς θγάζονται 25 τόννους μολύβδου, δηλαδὴ πάνω ἀπὸ 8.000 τόννους τὸ χρόνο.

Μετὰ τὴν ἐποχὴ πού ἐπισκεφθῆκαμε τὰ ἐργοστάσια, φούρνοι καθαρίσματος κατασκευάστηκαν καὶ ἓνα ἀτμολοῖο ἀγοράστηκε πού κάνει τὴν τακτικὴν συγκοινωνία Πειραιῶς — Λαυρίου.

Χίλιοι ἑκατὸ ἐργάται ἐργάζονται στὰ ἐργοστάσια καὶ κατοικοῦν σ' ἓνα χωριὸ πού ἰδρῦθηκε γι' αὐτοὺς στὴν πλαγίᾳ ἐνὸς λόφου πού δεσπόζει στὴ θάλασσα πάνω ἀπὸ τὰ κτήρια τοῦ ἐργοστασίου.

Ἐνα νοσοκομεῖον ἰδρῦθηκε γιὰ τοὺς ἀρρώστους ἢ τοὺς πληγωμένους, τοὺς ὁποῖους περιποιούνται δωρεάν, ἐκεῖ ἢ στὰ σπῖτια τους, γιὰτροὶ τῆς Ἑταιρείας. Ἐπίσης καὶ τὰ φάρμακα τοὺς παραχωροῦνται ἐπίσης δωρεάν. Πλάι στὸ χωριὸ σ' ἓνα μεγάλο σταῦλον ὑπάρχουν διακόσια ἄλογα πού χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὶς μεταφορές. Οἱ διευθυνταί, οἱ ἀρχιτεχνίται τῶν ἐργοστασίων εἶνε Γάλλοι, Ἴταλοι ἢ Ἰσπανοί, μὰ ὅλοι σχεδὸν οἱ ἐργάτες εἶνε Ἕλληνες. Οἱ τελευταῖοι εἶνε πολὺ ἔξυμνοι καὶ μαθαίνουν γρήγορα τὴ δουλειὰ πού πρέπει νὰ κάνουν. Μὰ ἡ ἀστάθειά τους, ἡ ἀταξία τους, ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποία παρατᾶνε μιὰ ἀρχινισμένη ἐργασία, ἡ κλίσις τοὺς πρὸς τὴν ἀπειθαρχίαν, εἶνε πολὺ σοβαρὰ ἐλαττώματα πού ἐγίναν συχνὰ ἀφορμὲς μεγάλων ζημιῶν στὰ ἐργοστάσια τοῦ Λαυρίου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τρέφονται ἀνεπαρκῶς κ' αὐτὴ ἡ λιτότης, μολοντί τοὺς κάνει εὐκνήτους

κ' ἱκανοὺς νὰ τρέχουν στὰ θουνά, τοὺς διαθέτει, ἐν τούτοις, ὅσο χημὰ στὶς σκληρὲς βιομηχανικὲς ἐργασίες, πού ἐξαντλοῦν γρήγορα τὶς δυνάμεις.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπίσκεψιν μεγάλης διάρκειας στὰ ἐργοστάσια, καθήκαμε μὲ πραγματικὴν ἀπόλαυσιν στὸν ἐξώστη τοῦ σπιτιοῦ, στὸ ὁποῖο κατοικεῖ ὁ διευθυντής, ἀπέναντι στὴ θάλασσα, πού τὴν κλείνει μακρὰ ἡ Μακρονήσος, τὸ νησί δηλαδὴ, ὅπου ἡ Ἑλένη ἀποβιβάστηκε μὲ τὸν Μενέλαον, κατὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπὸ τὴν Τροίαν, ἡ κατ' ἄλλους, μαζί μὲ τὸν Πάρι, μετὰ τὴν ἀπώλυν τῆς ἀπ' τὴν Σπάρτη.

Ἐνα γεῦμα μὲ γαλλικὰ φαγητὰ καὶ κρασάκια μὲ ἰταλικὰ στρώματα μᾶς ἔκαναν νὰ ξεχάσουμε γρήγορα τὴν κούρασιν καὶ τὸν ἀσχημον ὕπνον μας, κατὰ τὴν περασμένη νύχτα.

XLVIII

Τὰ πηγὰς τῶν ἀρχαίων μεταλλῶν. — Ἐνα δυστύχημα. — Τὸ ἀκρωτήριο Σούνιον. — Ὁ ναὸς τῆς Σουνιάδος ἄλλοτε καὶ σήμερον. — Ἐπιστροφή στὰς Ἀθήνας.

Τὴν ἄλλη μέρα, συνοδευόμενοι ἀπὸ ἓνα μηχανικὸ τῶν μεταλλῶν, πῆγαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὰ πηγὰς πού εἶχαν σκάσει οἱ ἀρχαῖοι, τρυπώντας αὐτὴ τὴ γωνία τῆς Ἀττικῆς σὲ ὅλες τὶς μεριές. Μὰ τὰ περισσότερα ὑπάρχουν στὰ ὄρη καὶ στὰ ἀκτὲς τῶν κοιλάδων καὶ γιὰ νὰ φθάσουμε ὥς ἐκεῖ σκαρφαλώνουμε σὲ ὄρους, ἀπὸ ἄσπρη πέτρα μὲ γκρίζες φλέβες, ὅπου τ' ἄλογα μας γλιστροῦν σὲ κάθε στιγμή.

Φτάνουμε ἐπὶ στὴ μέση λόφον στρογγυλῶν γεμάτων ἀπὸ θάλασση κάτω ἀπ' τὴν ὁποία φαίνονται σωροὶ σκουριῶν σφαιροειδῶν ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ αἰῶνες.

Τὰ πηγὰς, ἀκαμμένα σ' ἓνα σκληρὸ τιτανολιθικὸ ἔδαφος, εἶνε πότε κάθετα, πότε λοξὰ καὶ μὲ σκαλοπάτια καὶ φτάνουν σὲ θάθος πενήντα ὥς ἑκατὸν δέκα μέτρων.

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ταγματάρχης Τζών Μπάκλεϊ με μιά έκφραση πίκρας στο πρόσωπο, κύτταξε τριγύρω τους φίλους του, που περίμεναν ν' ακούσουν την ιστορία του και παράγγειλε άκομμη ένα ούισκυ με σόδα στο γκαρσόνι της λέσχης.

— Με αναγκάζετε, τούς είπε, να σάς μιλήσω για παλιά και θλιβερά πράγματα... Μά, αφού επιμένετε, θα σάς διηγηθώ την αλλόκοτη ιστορία του λοχαγού Κόραμ, του Έρβιν Κόραμ, την εποχή που είχαμε ξεκινόν τον σκληρό, τον

αδυσωπτο πολεμο με τους Μπόερς.

Μιά μέρα λοιπόν που τραβούσαμε με το Μλούμφονταν, κυνηγώντας το τμήμα του συνταγματάρχου Κρόνι, που υποχωρούσε κι είχε καταφέρει να φθάσει σε μιά άχυρη όροσειρά στα νοτιοανατολικά του Τζάκομπσταλ, καμιά πεντακοσαριά Μπόερς μάς έκοψαν το δρόμο, στις όχθες ενός ξεροῦ χειμάρρου.

Έτσι αναγκασθήκαμε να κατασκηνώσουμε εκεί πέρα, για να αναγνωρίσουμε καλύτερα τις θέσεις του εχθρού, πριν επιχειρήσουμε μιά επίθεση.

Τότε ακριβώς, συνέβη κάτι που δεν τὸ περίμενα. Μιά δική μας περίπολος έπιασε ένα αξιωματικό των Μπόερς που είχε βγή για αναγνώριση κι είχε προχωρήσει πάρα πολύ πρὸς τὸ μέρος των γραμμών μας. Καταλαβαίνετε τώρα ὅτι ἡ πρώτη δουλειά μου ήταν να τὸν υποβάλω σε μιά ανάκριση με τὴν ἐλπίδα ὅτι θα κατάφερνα να τὸν κάνω να μιλήσει. Μά ὁ αξιωματικός αὐτός με κύτταξε με τόση ειρωνεία και τόση περιφρόνηση, χωρίς να βγάξει λέξη ἀπὸ τὸ στόμα του, πὺ μὰ τὴν ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα έπαψα πειὰ να ἐπιμένω...

Μέσα στή μεγάλη σκηνή μου ήταν μερικοί αξιωματικοί τοῦ τάγματός μου κι' ἀνάμεσα σ' αὐτούς ήταν κι' ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος Μπόμπ Πάρκερ, πὺ σκοτώθηκε ὕστερ' ἀπὸ μιά ἐβδομάδα, τὴν ὥρα πὺ έπαιονε τὸ καθημερινὸ μπάνιο του, ἀδιαφορώντας για τις ἐχθρικές σφαίρες πὺ σφύριζαν τριγύρω του.

Επίσης, μαζί μας ἐκεῖνο τὸ θράδυ ήταν κι' ἡ μίς Πλούμκετ, μιά Ἀμερικανίδα δημοσιογράφος πὺ έστελνε πολεμικές ἀνταποκρίσεις σὺς ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Νέας Υόρκης. Ἀλήθεια, τί θελκτική, τί χαριτωμένη γυναίκα πὺ ήταν ἡ μίς Πλούμκετ! Ὅλοι ἤμαστε ἐρωτευμένοι μαζί της! Ἡ μίς Πλούμκετ λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ θράδυ είχε ἀναλάβει να μάς ἐτοιμάσῃ τὸ σαβί.

Ἡ νύχτα τοῦ Τράνσβαάλ, ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, φέρνει μιά γλυκειὰ νοχέλεια με τὴν εὐχάριστη και μυρωμένη θερμότητά της. Μά, τὸ πυροβολικὸ των Μπόερς δεν έπαυε οὔτε στιγμή και ἔτσι χαλούσε με τις ὀδίδες του ὅλη τὴν ἀπερίγραπτη μαγεία της. Ὁ Μπόμπ Πάρκερ, εὐθυμος ὅπως πάντα, ἀδιαφοροῦσε για τὸν βομβαρδισμό καὶ μάς διασκέδαζε με τις κωμικές ιστορίες του... Ὁ αξιωματικός των Μπόερς χαμογελοῦσε μ' ἕνα παράξενο τρόπο. Ἦταν ἕνας συμπαθητικός ἀνδρας μ' ἕνα θάρρος ἀξιοθαύμαστο.

Σὺ λίγο τὸ πυροβολικὸ μάς ἀνάγκασε τοὺς Μπόερς να ησυχάσουν. Μιά θαθεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε τότε μέσα στή νύχτα. Ἡ μίς Πλούμκετ λοιπὸν ρώτησε ἀξαφνα τὸν αἰχμάλωτό μας :

— Παίξετε μπριτζ ;

— Πολὺ ἀσχημα... τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόερ με τὸ χαμόγελο πάντα στὰ χείλη.

— Δεν πειράζει... ἔκανε ἡ ὡμορφὴ Ἀμερικανίδα. Μὴ φοβάστε... Δεν θὰ σὰς πάρουμε ὅλα τὰ λεπτά. Ἐμεῖς παίζουμε «φίλο» μπριτζ : Ἐνα σελλίνι για κάθε ἑκατὸ πόντους...

Κι' ἔτσι ἀρχίσαμε να παίζουμε χαρτιά. Μά μέσα σε μισὴ ὥρα, ὁ Μπόερ είχε χάσει ἀρκετὲς λίρες, πράγμα πὺ ἐμένα με δυσαρεστοῦσε ὑπερβολικά. Προσπαθοῦσα λοιπὸν να βρῶ μιά πρόφασι για να σταματήσουμε τὸ παιχνίδι, δταν ξαφνικά είδαμε τὸν Μπόερ να μαρμαρώνει στή θέσι του, καρφώνοντας τὰ μάτια του μπρο-

στά του, σὸ κενό, με μιά τραγική έκφραση.

— Μά τί συλλογίζεσθε ; τὸν ρώτησε ἡ μίς Πλούμκετ. Εἶνε ἡ σειρά σας να παίξετε...

— Σωπάτε... τῆς ἀπάντησε ὁ Μπόερ με μισόσβυστη φωνή...

Τὸ πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο. Κι' αὐτὴ ἡ χλωμάδα του είχε κάτι τὸ τρομαχτικὸ, τὸ ἀπαίσιο, τὸ φρικιδες!

— Θεέ μου! Μά τί ἔχετε ; τὸν ρώτησε πάλι δειλά ἡ μίς Πλούμκετ.

— Ἀκούστε με... ψιθύρισε τότε ἐκεῖνος. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶμαι ἐχθρός σας. Μά, για τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, μὴ κάνετε καμμιὰ κίνηση, ἀλλοῶς εἶμαι χαμένος!... Ἐνα ἐμάμα ἔχει τυλιχτὴ σὸ πόδι μου...

Ἡ πρώτη μας σκέψη ήταν να τραβήξουμε πρὸς τὰ πίσω τις καρέκλες μας. Μά, εὐτυχῶς, διατηρήσαμε τὴν ψυχραιμία μας και δεν κάναμε καμμιὰ κίνηση. Τὸ «μάμα» εἶνε τὸ πὺ ἐπικίνδυνο φεῖδι τῆς Νοτίου Ἀφρικής. Τὸ δάγκαμά του εἶνε πάντα θανατηφόρο!

Ὅλοι μάς είχαμε παγώσει ἀπὸ τὴ φρίκη ὅπως και ὁ Μπόερ πὺ μάς κύτταξε τὸν ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἄλλο για να μάς θυμίσει ὅτι έπρεπε να μεινουμε ἀκίνητοι. Ἐπειτα τὸ βλέμμα του έπεσε ἐπάνω σὸ μικρὸ δοχεῖο με τὸ γάλα πὺ θρυσκόταν δίπλα στὴν τσαγιέρα.

— Ἴσως μπορεῖτε να με σώσετε... ψιθύρισε τότε. Ἐνας ἀπὸ σὰς ἄς θάλλε λίγο γάλα σ' ἕνα φλυτζάνι κι' έπειτα, ἄς τὸ ἀφήσει κατὰ γῆς. Ἀλλὰ με μεγάλη προσοχή... Τὸ «μάμα» τρελλαινεται για τὸ γάλα... Ἐτσι θὰ ξετυλιχτὴ ἀπὸ τὸ πόδι μου...

Αὐτὰ τὰ λόγια βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα του, δίχως να κινηθοῦν διόλου τὰ χείλη του. Ὁ κίνδυνος ήταν πάρα πολὺ μεγάλος. Ἡ ἐλαχίστη κίνησης μποροῦσε να τοῦ στοιχίσει τὴ ζωή. Δεν έπρεπε να κινηθῇ οὔτε ἕνας μῦς τοῦ σώματός του.

Πρώτη ἀπ' ὅλους μάς, ἡ μίς Πλούμκετ ἀπλώσεσε ἀργά, ἀργά τὸ χέρι της πρὸς τὸ γάλα. Χωρίς θόρυβο και με μιά ἐκπληκτικὴ προσοχή γέμισε ἕνα φλυτζάνι κι' ἔκανε να τὸ σηκώσει, δταν ξαφνικά πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μου μιά διαβολικὴ ἰδέα.

— Ἀλτ! ψιθύρισα στὴ μίς Πλούμκετ.

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνη ἀπολήθθηκε ἀπ' τὴ φρίκη της, γύρισα και κύτταξα θαθεῖα στὰ μάτια τὸν αἰχμάλωτό μας.

— Θέλετε να ζήσετε...

τοῦ είπα σιγανά, με μιά φωνή πὺ δεν διέφερε ἀπὸ τὸ σφύριγμα ἐνὸς φειδιού. Ἐ, λοιπὸν, μάθετε ὅτι ἐγὼ νοιάζομαι περισσότερο για τὴν (Συνέχεια στὴ σελ.50)

Μάς έκοψαν τὸ δρόμο σὺς ὀχθες ἐνὸς ξεροῦ χειμάρρου.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ενα ενδιαφέρον ἄρθρο τῆς γοητευτικῆς «Βεντέττας» τῆς ὁδῶνης Τζόαν Πάρκερ.

ΣΤΗΝ πόλι τοῦ κινηματογράφου ὁ ἔρωας εἶνε ἡ ζωὴ των γυναικῶν. Χάρης σ' αὐτὸν πολλὲς ἔχουν κάνει μιά ἐνδοξη καριέρα. Ἀλλες πάλι ἔγιναν θαυόπλουτες. Μά ἡ περισσότερες γυναῖκες ράγισαν τὴν καρδιά τους και ζήτησαν να παρηγορηθοῦν με τὸ κρασί και τὰ ναρκωτικά! Οἱ σεμνότεροι τοῦ Νέου Κόσμου κάθε φορὰ πὺ μιλάνε για τὸ Χόλλυγουντ ἀποκαλοῦν τὴν πόλι τοῦ κινηματογράφου, «πόλι τῆς ἀμαρτίας», ἔτσι ἀκριβῶς σὰν τὰ Σόδομα και Γόμορα τὴν πόλι πὺ κήκε ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ Θεοῦ. Μά εἶν' ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ;

Στὸ Χόλλυγουντ ἔχουν μαζεῦθῃ, ὅπως εἶνε γνωστὸ, ἡ πὺ ὡμορφες γυναῖκες πὺ δεν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρὰ να γίνονται πὺ ὡμορφες και πὺ ἐπιθυμητὲς για να κατακτήσουν τὴ δόξα. Καὶ φυσικά, παίζουν ἕνα σκληρὸ, ἕνα ἀπάνθρωπο παιχνίδι με τὴν καρδιά των ἀνδρῶν. Ἡ «Βεντέττας» πὺ ἔγιναν διάσημες, πρέπει να ξέρετε ὅτι πάτησαν για ν' ἀνεβῶν σε πολλὲς ἀνδρικές καρδιές. Στὸς ἔρωτες τοῦ Χόλλυγουντ ἐκεῖνο πὺ κανονίζει τὴν φλογερότητά τους εἶνε τὸ συμφέρον. Καὶ για να πεισθῇτε θα σὰς ἀνεφέρω μερικά παραδείγματα, δίχως να θέλω να κατηγορήσω καμμιὰ συνάδελφό μου.

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, παραδείγματος χάριν, στὴ φύμολι, θεωρεῖται ὡς ἡ πὺ σκληρόκαρδη «Βεντέττας». Ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺ πέθανε ὁ μεγάλος δημιουργὸς της καὶ φίλος της, ὁ ἐνδοξος σκηνοθέτης Μάσοριτς Στύλλερ, ἡ Γκάρμπο δεν ἐρωτεύθηκε παράφορα. Μά ἀν δεν ἔδωσε πειὰ σε κανὲ να ἀνδρα τὴν καρδιά της, ὡστόσο είχε πάρα πολλές συμπάθειες. Ξέρετε δὲ για ποῖό λόγο ; Για να κἀνη καλύτερα τὴ δουλειά της. Καὶ πράγματι, σε κάθε νέο ἔργο πὺ παίζει φροντίζει να τὴν ἐρωτευθῇ ὁ πρωταγωνιστής. Ἐτσι τὸν κάνει ὅτι θέλει και τὸν ἐξανγκάζει να παίζει με φυσικότητα τις τρυφερές σκηνές τοῦ φιλμ. Ἐπειτα ὅμως τὸν ἐγκαταλείπει στὴν τύχη του. Κι' ἐκεῖνος μέχρι να συνέλθῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀνέλπιδο ἔρωτά του χάνει ὅλη τὴν ὀρεξί του για τὴ δουλειά και πολλὲς φορὲς χάνει κιόλας τὴ δόξα του ὡς «ἀστέρας». Γι' αὐτὸ τὸ λόγο λένε ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο φέρνει πάντα ἀτυχία σὺς συνεργάτες της. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς της.

Ὅταν κάποτε σε μιά ἐντελὸς φιλικὴ συνομιλία μάς τὴ ρώτησα για τις αἰσθηματικές περιπέτειές της, δεν διάστα να μ' ἀπαντήσῃ μ' ἐλικρίνεια :

— Ἀγαπητὴ μου Τζόαν, έπαψα ἀπὸ καιρὸ να πιστεύω σὸν ἔρωτα. Μά περισσότερο πιστεύω στὴν ἀφέλεια των ἀνδρῶν. Μά γυναῖκα ποτὲ δεν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ της μόδρῶν. Μά ἕνας ἀνδρας εἶνε ἀδύνατο να ζήσει δίχως ἔρωτα. Μά ἕνας ἀνδρας εἶνε ἀδύνατο να πετυχαῖναι λοιδίχως τὴν γυναικεία τρυφερότητα. Για να πετυχαῖναι λοιπὸν σὺς ὑποθέσεις μου, δεν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ να δίνω σὺς ἀνδρες πὺ μ' ἐνδιαφέρουν τὴν ἐλπίδα ὅτι μιά μέρα μπορεῖ να γίνουν φίλοι μου. Κι' ἐκεῖνοι πέφτουν πὺ λὺ γρηγορώτερα στὴν παγίδα ἀπὸ ὅσο μπορεῖ κανεῖς να φαντασθῇ...

Τόλμησα να παρατηρήσω στὴν Γκρέτα Γκάρμπο ὅτι αὐ-

τὸ τὸ σχέδιό της ήταν σατανικό. Ἐκείνη ὅμως χαμογέλασε και μ' ἀπάντησε :

— Ἡ γυναῖκες ἀν ἤθελαν να πετύχουν στὴ ζωὴ τους θα έπρεπε να προσέχουν καλύτερα τὴν καρδιά τους. Οἱ ἀνδρες δεν ἀξίζουν ποτὲ ν' ἀγαπηθοῦν ἀληθινὰ ἀπὸ μιά γυναῖκα. Κατὰ θάθος ὅλοι τους εἶνε μεγάλα παιδιὰ πὺ κυθερνώνται ἀπὸ τὰ πάθη τους. Ἐτσι δεν ξέρουν να ἐκτιμῇσουν τὸ θησαυρὸ πὺ τοὺς προσφέρεται. Ἡ γυναῖκες πὺ ἀγάπησαν πολὺ αὐτὲς ήταν κι' ἡ πὺ δυστυχισμένες. Για να δώσω κι' ἐγὼ ἀκόμη μιά μόνο φορὰ τὴν καρδιά μου κόντεψα να πεθάνω ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Γι' αὐτὸ σὺ δίνω μιά συμβουλή, Τζόαν : Παίξε με τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ μὴν τὸν πιστεύεις!...

Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἀναγκάσθηκα να παραδεχθῶ ὅτι ἡ Γκρέτα Γκάρμπο είχε ἀπόλυτο δίκιο.

Ὅλες ὅμως ἡ «Βεντέττας» δεν ἀγαποῦν σὰν τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Ἐχω πρόσφατο παράδειγμα τὴν Τζόαν Κράουφορντ, τὴν «πιστὴ» σύζυγο τοῦ Φράνσο Τόν. Δεν ὁπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι αὐτὴ ἡ «Βεντέττας» λατρεύει αὐτὸν τὸν ἰγόντα τοῦ Χόλλυγουντ. Ὡστόσο κι' οἱ δύο τους ἔχουν κάνει ἕνα πολὺ παρὰδοξο νοικοκυριὸ! Ἐκεῖνος ἔχει τις αἰσθηματικές του περιπέτειες κι' ἡ Τζόαν Κράουφορντ τις δικές της. Ὅταν μιά ἡμέρα τὴ ρώτησα κατὰπλήκτη πὺς καταφέρνει να κἀνη... ἀγκινάρα τὴν καρδιά της, ἐκείνη μ' ἀπάντησε παραενεμένη :

— Ἄν έπαῦσα να ἐρωτεύομαι έπρεπε κιόλας να φύγω ἀπὸ τὸν κινηματογράφο!

Καὶ γιατί ; ἀπόρησα. Δεν εἶνε ἀρκετὸ τὸ δαλντο σου να σ' ἐπιβῶλη σὺς θαυμαστὰς σου ;

— Ὁχι, δεν εἶνε ἀρκετὸ, μου δήλωσε. Οἱ θαυμασταὶ πὺ ἔχουν κι' αὐτοὶ καρδιά. Δεν μπορὺ λοιπὸν να τοὺς ἀπαγορεύσω να μ' ἐρωτεύοῦνε. Ὅλοι τους τότε θα με μισοῦσαν και θὰ ἔγιναν τ' ἐχθροί μου ἀπὸ τὸν κινηματογραφικὸ «στερεῶν» μου.

Μὰ τὸ Χόλλυγουντ, ὡς αὐτὸς εἶνε πλατωνικός ἔρωας, ἐπέμεινε.

— Καθόλου. Μά ἐπειδὴ φυσικά δεν εἶνε δυνατόν να περιποιηθῶ ὅλους τοὺς θαυμαστὰς μου, διαλέγω τοὺς καλύτερους και τοὺς πὺ πλούσιους! Ἐτσι και οἱ διευθυνταὶ των κινηματογραφικῶν ἐπιχειρήσεων, ἔχουν τὴν οικονομικὴ ἐνίσχυσι πὺ τοὺς χρειάζεται κι' ἐγὼ πάλι δεν ξεδεύω τὸ μισθὸ μου για τὴ συντήρησί μου και τις τουαλέτες μου.

Τὸ ἐμπορικὸ πνεῦμα τῆς Τζόαν Κράουφορντ με κατέπληξε. Μά δεν μπόρεσα ὅμως να μὴ τῆς ὑποβάλω ἀκόμη μιά δικαιολογημένη ἀπαρσία :

— Κι' ὁ σύζυγός σου δεν διαμαρτύρεται ;

— Καθόλου. Ξέρει πολὺ καλά ὅτι κατὰ θάθος αὐτὸν μόνον λατρεύω. Ὅσο για τοὺς ἄλλους ἔρωτες μου, αὐτοὶ εἶνε κοινωνικές ἢ μάλλον καλλιτεχνικές ἀποχρώσεις μου!...

Σ' αὐτὴ τὴν κατηγορία τῆς Τζόαν Κράουφορντ ὑπάρ-

Ο Κλάρκ Γκέμπλ και ἡ Καρόλ Λομπάρ

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΧΡΥΣΩ Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Ο Δαιμόνογιάννης συνταράχτηκε σύγκορμος, ακούγοντας την τελευταία της φράση.

Νά την συχαθή ; Αύτη, τη Χρύσω του την πολυαγαπημένη ; Τρελλός από αγάπη, αθάσταχη πειά, άνοιξε την άγκυρα λιά του.

Η Χρύσω ρίχτηκε στο στήθος του κλαίγοντας.

Τήν έσφιξε με λαχτάρα ψιθυρίζοντας :

— Άγάπη μου... Άγάπη μου... Άγάπη μου !...

— Άς ξαναγυρίσουμε στην κόρη του Άρναούτη.

Η πεντάμορφη Φατμέ γύρισε στο σπιτικό της αλλαγμένη.

Η γερόντισσα πούχε σταθή πλάι της σ' όλη της τη ζωή, σάν άλλη μάνα της, την έσφιξε στην άγκαλιά της, μόλις την αντίκρουσε με λαχτάρα.

— Γύρισε... γύρισε, μικρούλα μου !...

Η Φατμέ της φίλησε το χέρι.

— Κι' ο πατέρας σου ; ρώτησε η γερόντισσα. Γιατί δεν μου μιλάς για τον πατέρα σου ; Τι καλά χαμπέρια φέρνεις ; Τά μάτια σου όδόνλυκα μου μιλάνε και μου λένε πως δεν χάθηκε ο άφέντης μας.

Η Φατμέ κρυφαστέναζε.

— Τι έχεις, ρόδο της αύγης ; ρώτησε ξαφνιασμένη η γρηά Τουρκαρβανίτισσα. Γιατί άναστενάξεις ; Τι τρέχει ; Πού είναι ο πατέρας σου κι' έμένανε ο άφέντης ;

— Στά θουνά, στ' άπάτητα θουνά, άποκριθηκε λυπημένη η κόρη.

— Στά θουνά ;

— Νάι, μπάμπω. Τόν κράτησαν οί κλέφτες σκλάβο τους.

— Σκλάβο ! Π' άνάθεμά τους !... Νά τους άστραποκάψη ο ούρανός, ή γής ν' άνοιξη το στόμα της το μαύρο και νά τους καταπιή στά τάρταρά της !...

Η Φατμέ άπλωσε το κρινόάχτυλο το χέρι της και της έφραξε το στόμα.

— Μη τους καταριέσαι, μπάμπω.

— Νά μη τους καταριέμαι λές, τους γιδοκλέφτες, τους άνομους ; Αύτωνών των μασκαράδων παίρνεις το μέρος, έσύ ή θυγατέρα του Άρναούτη !...

— Μπορούσαν και νά τόν σκοτώσουν, μπάμπω.

— Νά τόν σκοτώσουν !

— Νάι, μπάμπω. Στο χέρι τους ήτανε νά τόν χαλάσουν κι' όμως δεν τόν χάλασαν.

— Γιατί τόν φοβήθηκαν. Και σκλάβο τους τόν τρέμουνε.

— Δεν είν' αυτό, αλλοίμονο... Αύτοι κανένα δεν φοβούνται, μάϊδι και χαμπαρίζουν. Στο χέρι τους ήτανε κομμάτια νά τόν κάνουν. Τόσα και τόσα τράθηξαν απ' τόν πατέρα μου. Κι' όμως δεν τόν χαλάσανε. Τ' άκούς, μπάμπω ; Δεν τόν χαλάσανε. Τόν κράτησαν σκλάβο τους όσο νά κόψουν απ' τά μέρη μας και νά φύγουν μακριά.

Η γερόντισσα δεν πίστευε στ' αυτιά της.

Τι ήτανε αυτά που μολογούσε η Φατμέ ; Αύτη, του καπετάν Άρναούτη η κόρη, έπαιρνε το μέρος των κλεφτών και τους δικαιολογούσε κιόλας ; Σκάς αύγό για χύνεσαι !... Πώς δεν έπεφτε του όντα ή σκέπη νά τις πλακώσει και τις δυό ;

Κούνησε το λευκόμαλλο κεφάλι της ή φανατική ή Τουρκαρβανίτισσα. Σούρωσε τά χείλια της, μισόκλεισε το ένα της μάτι και είπε χαμηλόφωνα :

— Άλλάχ !... Άλλάχ !... Μάγια σου κάνανε οί σκύλοι οί κλέφτες. Σέ μαγέψανε, σέ λώλανε ή κλεφτουριά, Φατμέ, ούρι του Παραδείσου !

Η Φατμέ κοκκίνισε.

Άστράφανε της γρηάς τά θαμπά, γεροντικά της μάτια. Μιά τρομερή ύποψία πέρασε απ' το κεφάλι της, σπαρτάρισε ή καρδιά της.

— Όχι, όχι, μά τ' άντερα του διαβόλου, δεν γελώτανε αύτη που την είχε ζήσει τη ζωή της, που τόν ήξερε τόν κόσμο απ' την καλή και την άνάποδη.

Έδω κάτι έτρεχε, κάτι συνέβαινε.

Γιατί μιλούσε έτσι ή κόρη του άφέντη της ;

Γιατί φλογοκκοκινίζε σάν της έκανε λόγο για τους κλέφτες ; Γιατί, γιατί, χίλια γιατί κι' ούτε μισή εξήγησι, νά φωτιστή, νά καταλάβη.

— Φατμέ !

— Μπάμπω.

— Κάτι μου κρύβεις, κόρη μου.

— Τι νά σοι κρύψω, μπάμπω, τί ;

— Δεν ξέρω... και το ξέρω... δεν καταλαβαίνω... και το μαντεύω, μά θέλω απ' τά ίδια σου τά χείλια νά τ' άκούσω. Μίλα, Φατμέ.

— Τι νά μιλήσω και νά πω ;

— Ποιόν είδες στά θουνά που σ' άφησα νά πας ενώ ή άμυαλη ;

— Ποιόν ήθελες νά δω ; Το Βεζύρη ;

— Ποιόν άντάμωσες ;

— Τόν καπετάνιο τών κλεφτών.

— Μονάχο ;

— Όλομόναχο.

— Τι σόι, τί λογής διάλογος — Θέ μου συχάρεσέ με —

είν' αυτός ο σκύλος ;

— Ένας κλέφτης ήταν, μπάμπω.

— Νέος ;

— Νέος κι' ώμορφος.

— Φωτιά νά τότε κάψη ! Νέος μπορεί νάνε, μά όχι κι' ώμορφος. Δεν είνε ώμορφοι αύτοι οί σκύλοι, οί φονιάδες.

— Αύτός ήτανε, μπάμπω. Ψηλός σάν κυπαρίσι, λυγιστός, περήφανος, λιοντάρι αληθινό...

— Άχού !... Τι έκανα, ή σκύλα ! Γιατί νά σ' άφήσω νά πας ; Θά με κόψη μικρά-μικρά κομμάτια ο Άρναούτης σάν γυρίση και το μάθη. Στά σκυλιά θά με ρίξη νά με φάνε και μ' όλο το δικη του !...

Η άπελπισία της γρηάς δεν είχε όρια, δεν είχε παρηγοριά.

Τσαγκρούνιζε τά ισχνά, χλωμά της μάγουλα, τραβούσε τ' άσπρα της μαλλιά.

Η Φατμέ την λυπήθηκε.

— Άπλώσε και την άγκάλιασε.

— Κουράγιο, μπάμπω ! Έλα στά συγκαλά σου. Άμάν, μην κάνης έτσι. Κι' άν δεν μ' άφηνες νά φύγω και νά πάρω τά θουνά, έγώ θάφευγα με το έτσι θέλω για νά σώσω τόν πατέρα μου. Τι φταίς έσύ γι' αυτό ; Και γιατί στηθοδέρνεις ; Τι θάξεις με το νου σου, γρηά-μπάμπω ;

— Σέ γήτεψε ή κλεφτουριά, κόρη μου ! Αύτός ο καπετάνιος που μίλησε μαζί του σούκανε μάγια. Ή γελάς, Φατμέ. Το βλέπω έγώ και το μαντεύω.

Η Φατμέ χαμογέλασε.

— Κ' ύστερα ; είπε.

— Πώς κ' ύστερα, τσοούπα μου ; Είν' άμαρτία νά δώσης την καρδιά σου σ' ένα ραγιά, έναν κλέφτη.

— Μη λές λόγια του άνέμου, μπάμπω. Φτάνει πειά. Τ' είν' αυτά που θάζει ο νους σου ; Ζουρλάθηκες !...

— Μακάρι νά βγω ψεύτρα !

Η Φατμέ δεν της μίλησε πειά. Πέρασε και κλείστηκε στην κάμαρή της. Κυτάχτηκε εκεί σ' έναν θενετσιάνικο καθρέφτη, καμάρωσε τά γλυκά, λαχταριστά της νειάτα κ' ύστερα ξάπλωσε σ' ένα θυσινί ντιθάνι.

Μισόκλεισε τ' μάτια της και θυβίστηκε σέ σολογή.

Τί σκεφτόταν ;

Τόν καπετάνιο των .λεφτών.

Σ' αυτών έτρεχε ο νους της απ' τη στιγμή που γύρισε στο σπίτι της.

Δεν είχε μαντέψει το φύλο της Χρύσως.

(Άκολουθεί)

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο),

— Άν τόν έπιαναν ; Γιατί ; Ποιός τόν ήξερε ; Μέσα στις σημειώσεις του Βιντόκ δεν ύπήρχε τίποτε που νά μπορούσε νά θέση την άστυνομία στά ίχνη του. Δεν ήταν κανένα παιδί, κανένας τρελλός για νά ρωποκινούνεση το κεφάλι του με καμιά άπρονοησία. Τώρα μάλιστα με τά χρήματα που είχε κερδίσει από το έγκλημα, θά είχε μεταμορφωθεί, θά είχε ξαναγίνει εύπατρίδης και θά φαινόταν άνώτερος κάθε ύποψίας. Πάντως, ή Άλίζ θά ήθελε νά ξέρη που θά μπορούσε νά τόν άναμώση για νά του δώση στην άνάγκη συμβούλες. Έως όμως νάχε φύγει κι' απ' το Παρίσι — κι' αυτό θά ήταν το πιο φρόνιμο, — ως ότου νά ξεχαστή ή ύπόθεσις.

Αυτό που την καθυσόχαιζε, ήταν ότι οί δολοφόνοι είχαν λάθει όλα τους τά μέτρα. Είχαν ντυθή με κοστούμια που δεν ήταν της σειράς τους. Θυμώταν καλά : φορούσαν κάτι μαύρες μπλούζες.

Έξαφνα, καθώς ή Άλίζ ήταν θυτισμένη στην άνάγνωσι των χαρτιών, άνεγνώρισε το θήμα του συζύγου της στη σάλα.

— Άμέσως, γρήγορα-γρήγορα, έσπευσε νά τά κρύψη...

Ο Γκαστόν μπήκε μέσα κομψός, χαριτωμένος, πρόσχαρος...

Η νέα γυναίκα ρίχτηκε άμέσως στην άγκαλιά του.

— Τι ώραιος που είσαι Γκαστόν μου και πόσο εύτυχισμένος μου φαίνεσαι !...

Ο Κλαιράκ, κολακευμένος, χαμογέλασε στην νέα γυναίκα.

— Η Άλίζ έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του ;

— Μ' αγαπάς, δεν είν' έτσι ; τόν ρώτησε...

— Πόσο θέλεις νά σ' αγαπώ ; Έκανε εκείνος παιγνιδιάρικα.

— Μη γελάς, σέ παρακαλώ... Πές το μου σιγά... μέσα στο αυτί... ότι μ' αγαπάς, ότι δεν αγάπησες κι' ούτε θ' αγάπησες ποτέ άλλην από μένα.

Του μίλαγε με το κεφάλι της γυρμένο άπάνω στο στήθος του, σιγανά, χωρίς νά τόν κυτάξη... Έκείνος πάλι είχε στά χείλη ένα εϊρωνικό χαμόγελο, προστατευτικό, λίγο περιφρονητικό προς τις φλυαρίες της. Μά συγχρόνως, είχε άκουμπήσει με χείλη του στά μαλλιά της γυναίκας του και της έλεγε, ότι εκείνη ήθελε, με φράσεις γλυκές και μελωδικές.

Η Άλίζ δεν είχε μισοκλείσει τά μάτια κι' απολάμβανε αυτή τη μουσική, όπου νόμιζε πως άκουγε νά πάλει μια ψυχή.

Μά σέ λίγο την άνασήκωσε γλυκά και της είπε :

— Τώρα, Άλίζ, φρόνιμα... Θέλω νά σοι μιλήσω σοβαρά.

Η μεταβολή του τόνου ήταν άπτόμην. Η Άλίζ δεν κατάλαβε άμέσως μά είχε μια έντύπωση σχεδόν όδυνηρή.

— Μικρούλα μου, είπε, έχω νά σοι ζητήσω κάποια θυσία.

— Από μένα ; Μά ξέρεις πολύ καλά πως βρίσκομαι στον κόσμο για νά κάνω, ό,τι θέλεις έσύ...

Ο Κλαιράκ φαινόταν στενοχωρημένος : ένας άνθρωπος που πρόκειται νά πη ψέματα, διατάζει χωρίς νά θέλη.

— Νά, είπε, φεύγω από το Παρίσι...

— Φεύγεις από το Παρίσι, έσύ ! φώναξε ή Άλίζ.

Και τραβήχτηκε πίσω καρφώνοντας έπάνω του τά μαύρα της μάτια, όπου έλαμπε ένα δάκρυ.

— Ό ! για μερικές μέρες μόνο, έξακολούθησε ο Κλαιράκ. Καταλαβαίνεις, μικρή μου Άλίζ, πως όταν θέλη κανείς νά έξασφαλή την εύνοια των ισχυρών, πρέπει νά τους κάνει τά καπρίτσια. Λοιπόν, ο προσάτης μου ο ύπουργός θά πά νά μείνη μερικές μέρες στο κτήμα του του Βαλαντόν, και με παρακάλεσε νά πάω κι' έγώ νά τόν βοηθήσω στην ταχτοποίηση διαφόρων χαρτιών...

Μαντεύεις πόσο άνιερή θά είνε ή εργασία αύτη, μά δεν μπορούσα νά του άρηθώ. Αύτός φροντίζει νά έξασφαλή το μέλλον μου,

ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ JULES LERMINA

και του είμαι κα-
ταύποχρ ε ω μ έ-
νος...

Τά είπε δλ' αύ-
τά χωρίς νά πάρη
άνασα, σάν μάθη-
μα που το είχε
μάθει απ' έξω.

Μά ή Άλίζ δεν
πρόσχε τίποτε.
Κυριευμένη από
την έξομηση
της που ο Κλαι-
ράκ ούτε την ύ-
πωπιαζόταν καν,
είχε καταλάβει έ-
ξαφνα ότι αύτη ή

απουσία έρχόταν άπάνω στην ώρα της. Μέσα σέ μια στιγμή, όλοι οί στοχασμοί της της ήμέρας είχαν ένωθή σέ μια μόνο σκέψη : Άσφαλώς ο Γκαστόν για νά έξασφαλή από κάθε κίνδυνο, είχε φροντίσει νά μη ύπό την προστασία ισχυρών προσώπων. Ποιός θά τολμούσε νά ύποψιασθή τόν ιδιαιτερο γραμματέα ενός ύπουργού ; Έπί πλέον, ή άπομακρυνσί του απ' το Παρίσι έβαζε έναν άκόμα φραγμό άνάμεσα από τους διώκτες του κι' απ' αυτόν... Νάι, νάι, άς έφευγε και, κατά την άπουσία του, εκείνη θ' άγρυπνούσε, θά παραμόνευε...

— Έ, λοιπόν, Άλίζ, ρώτησε ο Κλαιράκ, δεν άπαντάς ; Σοι έπαναλαμβάνω ότι πρέπει νά είσαι λογική...

— Πόσον καιρό θά θαστήξη ή άπουσία σου ;

Με μια όρμη χαράς που δεν προσπάθησε καν νά την κρύψη, ο Κλαιράκ θιάστηκε ν' άπαντήσει.

— Ό ! πέντ' έξη μέρες μόνο... Το πολύ μια εβδομάδα...

Σέ κάθε άλλη περίστασι ή σκέψις, ότι δεν θάδλεπε το Γκαστόν της επί μια όλόκληρη εβδομάδα, θά προκαλούσε στην Άλίζ πραγματική άπελπισία.

Μά τώρα, ή νέα γυναίκα δεν συλλογίζόταν πειά τόν έαυτό της. Έπρόκειτο για την έλευθερία, για τη ζωή του συζύγου της, του συζύγου της που λάτρευε και που έπρεπε νά τόν ύπερασπίση...

— Θά σοι γράφω κάθε μέρα, του είπε, θά μου άπαν-
τήσεις ;...

Η Άλίζ δεν είχε συλλογιστή καν νά πληρωθή για τη θυσία της μ' ένα εύχαριστώ, ή ένα χάδι... Την έκανε ειλικρινά, χωρίς καμιά έγωιστική σκέψη. Ο Κλαιράκ ήταν εύχαριστημένος.

— Βέβαια, κάθε μέρα, της άπάντησε. Μονάχα νά μου στέλνης τις έπιστολές σου στο Πόστ-Ρεσάντ... Δυστυχώς σούς ύπνρέτες... Αύτοι οί λακέδες των μεγάλων σπιτιών είνε πολύ άδιάκριτοι.

Η Άλίζ τά δεχόταν, όλα. Πόστ-Ρεσάντ, έστω... Φτάνει μόνο νά πήγαινε κάθε μέρα νά ζητάη τά γράμμάτα της. Η-θέλε νά τη σκέφτεται, νά λαβαίνει το καθημερινό φιλημα, που θά του έστελνε.

— Είσι κι' άν συμβή κανένα δυσάρεστο άπόροπτο έδώ, σκέφθηκε ή Άλίζ, θά τόν ειδοποιήσω έγκαιρώς.

— Όλες ή λεπτομέρειες κανονίστηκαν με μια εύκολία που καταγοητεύσε τόν Κλαιράκ.

— Τι καλή μικρή γυναίκούλα λοιπόν που έχω ! της είπε μ' ένα χαμόγελο.

— Δεν είμαι καλή. Σ' αγαπώ... Μά, αλήθεια, δεν μου εί-
πες άκόμα το όνομά του ύπουργού σου ;

Ο Κλαιράκ έκανε μια μικρή κίνησι εκπλήξεως, που την έκρυψε γρήγορα έεροδύγοντας. Δεν είχε συλλογιστή αύτη τη λεπτομέρεια. Γρήγορα - γρήγορα πρόφερε το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό.

— Είνε ο μαρκήσιος ντ' Ερμπεκούρ. Μά μην κάνεις την τρέλλα και τού στείλεις κανένα γράμμα.

— Έπειτα, συνεισφέρεις έξαφνικά, πρόσθεσε, γελώντας :

— Γράφεις πολύ ώμορφα... κι' ο ύπουργός, μόλις θά διά-
βαζε το γράμμα σου, θά ήθελε νά γνώριση την έπιστολο-
γράφο του, που θά μ' έκανε νά ζηλέψω...

Τά είπε αυτά σάν νά χαριεντιζόταν μ' ένα έρωτικό κέ-
φι.

— Αλήθεια, μπορείς νά ζηλέψης την Άλίζ σου ;

— Βέβαια !... Κι' όποιος θά τολμούσε νά σέ κυτάξη, θά είχε νά κάνει με το παλιό μου σταθί...

— Υψωσε το χέρι του, καθώς μιλούσε κ' είχε πάρει πόζα ήθοποιού κομειδωλλίου.

— Μά ή ώρα περνάει, έπρόσθεσε. Είν' έξη τώρα και πρέπει νά φύγω στις έπτά...

— Πώς ; Κιάλας ; Τόσο γρήγορα ;

— Μά, αφού το πράγμα αποφασίστηκε ξαφνικά... 'Αλήθεια, θα χρειάζεσαι χρήματα... Νά είκοσι διπλά λουδοθίκεια... Φτάνουν, υποθέτω για μία βδομάδα...

— Ψώμας αδιάφορα τούς ώμους της. Ούτε νοιαζόταν καν για τὰ χρήματα... 'Απόθεσε τὰ λουδοθίκεια άπάνω στο τζάκι και τ' άφησε εκεί.

— Όσο για τόν έαυτό του εξήγησε ο Κλαιράκ δέν θάπαιρνε τίποτε, γιατί δέν θά έθελπε κανένα κι' έτσι δέν θά ύπήρχε λόγος ν' αλλάζει τουαλέττες. Θά ήταν μόνος μέ τόν ύπουργό και θά δούλευε άπ' τόν πρωί ως τόν θράδυ. Έξέ άλλου τό μέρος θά ήταν έρημο. 'Ο ύπουργός πήγαινε εκεί για νά θρη ήσυχία και νά μπορέσει νά διεκπεραιώσει ένα σωρό ύποθέσεις πού καθυστερούσαν. 'Ω! θά δούλευαν πολλή, παραπολύ μάλιστα...

— 'Η 'Αλιζ, παρ' όλ' αυτά, ένοιωθε τόν έαυτό της άπέραντα θλιμμένο. 'Ηξερε πώς είχε καθήκον νά μή μπαίνει έμπόδιο στο μέλλον του συζύγου της.

— Μά, όσο άπλώνονταν τό σκοτάδι, συλλογιζόταν τις άγωνίες πού θά την πολιορκούσαν πάλι σέ λίγο.

— Αυτός πολύ όμιλητικός, πολύ στομφώδης, έπαναλάμβανε είκοσι φορές τις ίδιες εξηγήσεις. Θά έλεγε κανείς ότι φοβόταν μήπως δέν τόν πιστέψουν.

— Θέλεις νά σέ συνοδεύσω ως τό ταχυδρομικό άμάξι ; τόν ρώτησε ή 'Αλιζ.

— Για ποιά λόγο ; Θά μ' έκανες νά καθυστερήσω.

— Έρριξε διάφορα μικροπράγματα σ' ένα μικρό ταξιδιωτικό σάκκο στήν τύχη, και είπε :

— Βλέπεις, ή άποσκευές μου δέν είνε θαρείες. Φίλησέ με και πρό πάντων νά είσαι λογική κατά την διάρκεια της άπουσίας μου.

— 'Η 'Αλιζ ρίχτηκε στήν άγκαλιά του και γαντζώθηκε σ' αυτή.

— Γκαστόν, τού είπε μέ μία ξαφνική σοβαρότητα, θυμήσου ότι ή ζωή μου είσαι σύ, ότι ζω μόνο για σένα... Δέν μπορείς νά ξέρης πόσο σ' αγαπώ... Σέ ίκετεύω, μή μ' άφήσης μόνη πολύν καιρό, ξαναγύρισε γρήγορα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

— Μά ναι... νά είσαι ήσυχη... Θά ξαναγυρίσω σέ λίγες μέρες... —Και δέν θά χωριστούμε πειά... δέν είν' έτσι ;...

— Είχε άρχίσει νά τού γίνεται πειά πληκτική και ο Γκαστόν έπέσπευσε την αναχώρησή του. Τόν συνώδευσε ως τή σκάλα κι' έπειτα τού κατέβασε τόν ταξιδιωτικό σάκκο ως τήν πόρτα. Τή στιγμή άκριβώς έκείνη, ένα άμάξι περνούσε. 'Ο Γκαστόν τό φώναξε και μπηκε μέσα...

Η 'Αλιζ ρίχτηκε στήν άγκαλιά του...

στηριώδες νά μπη μέσα.

Τού διηγήθηκε τότε όλη τή σκηνή πού διαδραματίστηκε μέ τήν μητέρα του χωρίς νά τού κρύψη τίποτε και τού παρέδωσε τὰ χαρτιά.

— Έπειτα πρόσθεσε :

— Συγχωρήστε μέ μόνο πού διέπραξα τήν άδιακρίσία και τὰ διάβασα. Μόλις τούς έρριξα μία ματιά, κίνησαν τήν περιέργειά μου. 'Ω! πόσο λυπήθηκα τις δυο δυστυχισμένες γυναίκες... Πάντως, δέν τόλμησα νά πω τίποτε στόν σύζυγό μου, γιατί θά τόν έκανα νά λυπηθί πολύ.

— 'Ο Νταβιντό πού είχε ταραχθί πολύ, μαθαίνοντας τις τρέλλες τής μητέρας του, άνέκτησε τήν ψυχραιμία του μόλις άκουσε τὰ τελευταία αυτά λόγια και είπε :

— 'Ο σύζυγός σας έπρεπε νά συγκινηθί, όπως κάθε τιμιος άνθρωπος...

— 'Οχι, περισσότερο άπό κάθε άλλον, τού άπάντησε ή 'Αλιζ. Δέν έξερε λοιπόν, ότι ή κόμησα ντε Βερσάν ήταν θεία του ;

— Θεία του ! φώναξε ο άστυνομικός. 'Ο σύζυγός σας λοιπόν ονομάζεται...

— ...Γκαστόν ντε Κλαιράκ ντε Σαντεφός... Μά άπό καιρό τώρα δέν έχει κανένα δεσμό μέ τ' άλλα μέλη τής οικογενείας του. 'Η θεία του δέν θέλησε ποτέ νά τόν δεχθί... 'Ηταν φτωχός, μά, καθώς ξέρετε, έκείνη τόν άποκλήρωσε. 'Εν τούτοις ή είδησις τού θανάτου της θά τού προξενήση μεγάλη λύπη... Είνε τόσο καλός !...

— 'Ο Νταβιντό είχε μείνει κατάπληκτος. Θεωρούσαν τόν άνεμίο τής κομήσης έξαφανισμένο, νεκρό, και νά πού ήταν γείτονας του. 'Η σύμπτωσης αυτή τόν ενδιέφερε.

— 'Ο σύζυγός σας θά μάθι συγχρόνως και τόν θάνατο τής κομήσης ντε Βερσάν και τή σύλληψη τών δολοφόνων της, όπως έλπίζω τουλάχιστον. Πάντως λυπούμαι για σας πού ή θεία του τόν άποκλήρωσε.

— 'Ω! έκανε ή 'Αλιζ, ξέρω καλά τόν σύζυγό μου κ' είμαι βέβαια, ότι δέν θά νοιαστή καθόλου γι' αυτή τήν κληρονομία, τήν όποία δέν συλλογιζόταν ποτέ. 'Εξ άλλου, τό μέλλον του είνε έξασφαλισμένο. Μπήκε στόν διπλωματικό κλάδο... Είμαι ένθουσιασμένη, γιατί θ' αναδειχθί μόνος του. Είχε βέβαια στιγμές άποθαρρύνσεως και πηγαινε κι' έπαιζε. Μά τώρα όλ' αυτά τελείωσαν όριστικά.

— Σας συγχάρω μ' όλη μου τήν καρδιά, γιατί πρέπει νά σας όμολογήσω ότι ήμουν άνήσυχος για τόν σύζυγό σας...

— 'Η συζήτηση είχε πάρει μία συνηθισμένη τροπή, πράγμα πού τό ήθελε πολύ ή 'Αλιζ.

— Μά πές μου, εξακολούθησε ή 'Αλιζ, πώς πάνε ή έρευνές σας ;... 'Ανακαλύψατε τίποτε ;...

— 'Αν σας άπαντούσα μ' ένα ναι, θά σας έλεγα ψέματα. 'Ωστόσο...

— 'Ωστε έλπίζετε ν' ανακαλύψετε τούς δολοφόνους τής κομήσης ;...

— Δέν μπορώ νά σας θεβαιώσω τίποτε. 'Εν τούτοις...

— 'Εν τούτοις ;... 'Ω! σας παρακαλώ, πέστε μου !... Σας έξυπνέρεται μέ τό νά μή κάψω αυτά τὰ χαρτιά... Μέ τή σειρά σας κάμετε και σεις κάτι για μένα... Πέστε μου τήν άλήθεια... 'Ανακαλύψατε ένδειξεις ; Συγκεντρώσατε πληροφορίες ; Φαίνονται τόσο δύσκολα αυτά !... Προσπάθησα νά καταλήξω σέ κανένα συμπέρασμα μόνη μου, μά δέν κατόρθωσα τίποτε...

— 'Όπως παρουσιάζονται τὰ πράγματα, είπε ο Νταβιντό, τίποτε δέν μαντεύεται.

— Τί θέλετε νά πητέ ;

— Μά θέλετε νά σας κάνω ένα άστυνομικό μάθημα ! είπε ο Νταβιντό, χαρούμενος γιατί δίλες αυτές τις έρωτήσεις τής νέας γυναίκας τις θεωρούσε ως μία ένδειξι έμπιστο-

σύνης κι' έκτιμήσεως. Θά προσπαθήσω νά σας τό εξηγήσω μέ δυο λόγια. Για νά είνε κανείς καλός άστυνομικός, πρέπει πρό πάντων νά ξέρη νά κυττάξη.

— Δηλαδή ;

— 'Ακούστε ένα παράδειγμα. Πρό όλίγου μέ ρωτούσατε αν είχα ανακαλύψει καμμία ένδειξι για τό έγκλημα του Νεϊγύ...

— Ναι... Λοιπόν ;

— 'Ανακάλυψα δυο και πολύ σημαντικές.

— 'Α! έκανε ή 'Αλιζ.

— Κι' άπλώνοντας τό χέρι της στή σκιά, τράθηξε μία καρέκλα κι' έπεςε σ' αυτή.

— Τώρα, ο ήλιος είχε δύσει πειά κ' ή νέα γυναίκα δέν έθελπε μπρός τόν παράθυρο παρά μόνο τή σιλουέττα τού άστυνομικού.

— Σας παρακαλώ, πέστε μου !... ψιθύρισε. 'Αν ξέρατε πόσο ή ιστορία αυτή μ' ένδιαφέρει...

— Βλέπετε λοιπόν πόσο κινεί και τό δικό σας πάθος ;... Είχα λοιπόν άδικο πού ξανάγινα άστυνομικός ; 'Η ιστορία αυτή μοιάζει μέ μυθιστόρημα, τού όποιου ξεφυλλίζετε τις σελίδες. Δέν θά έπρεπε νά μιλήσω. Μά δέν θέλω νά μέ νομίζετε για κακό, ένώ δέν είμαι... Πρός χάριν σας, μά προδώσω λίγο τὰ επαγγελματικά μου μυστικά.

— Εύχαριστώ ! Εύχαριστώ ! Σας άκούω...

— 'Ε, λοιπόν, οι άστυνομικοί πού έκαναν τις πρώτες έρευνες άναζήτησαν μεγέθη άποτυπωμάτων ποδιών, ίχνη σκαρφλώματος. Είδαν πολλά, μά δέν ήσαν ίκανοί νά κυττάσουν...

— Και σεις ;

— Νά ή άρχή ή δική μου. Μόλις φτάνω σ' ένα σπίτι, όπου διεπράχθη κάποιο έγκλημα, τό διαιρώ... πώς νά τό πω ; σέ διάφορα τμήματα, τὰ όποια έξετάζω άργά, τό ένα κατόπιν τού άλλου, χωρίς ν' άφήνω ούτε μία γωνίτσα άνεξερεύνητη... 'Απ' ό,τι βλέπω δέν παραμελώ τίποτε, άπ' ό,τι θρίσκω δέν πετώ τίποτε, γιατί τίποτε δέν είνε αδιάφορο. Χάρης στο σύστημά μου αυτό, μπορώ νά σας διαβεώσω τώρα ό,τι μέσα στο σπίτι τής κομήσης, τό θράδυ τού έγκλήματος, ήτανε μία γυναίκα...

— Μία γυναίκα ;...

— Ναι, μία γυναίκα, έκτός άπό τήν κυρά Μπενουά.

— 'Ωστε, ή κυρά Μπενουά μιλήσε ;

— 'Οχι, και φοβάμαι, ότι ως αύριο ο θάνατος θά τής επιβάλη τελειωτικά σιωπή. Δέν πρόκειται γι' αυτή. 'Αφού διαβάσατε αυτές τις σημειώσεις, θά είδατε ότι στόν κήπο, οι θάμνοι και τὰ φυτά ήσαν ποδοπατημένα...

— Ναι, τό είδα αυτό...

— Οι άστυνομικοί μάζεψαν σπασμένα κλαδιά κι' έτσι μπόρεσαν νά παρακολουθήσουν τόν δρόμο ενός προσώπου πού έφευγε ξετρελλαμένο, — γιατί περί φυγής έπρόκειτο — πού έπεφτε και σκόνταφτε έδω κι' εκεί. 'Εγώ χώρισα τόν κήπο σέ μικρά τμήματα και τὰ έρευνήσα ένα προς ένα κατά τό σύστημά μου... Βρήκα λοιπόν ένα κομμάτι ύφασματος πού τό έκοψαν τ' άγκάθια άπό μία φούστα πλισέ.

— 'Η ταραχή τής 'Αλιζ ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δέν μπόρεσε ν' άρθρώσει παρά αυτές μόνο τις λέξεις :

— Και τί χρώμα είχε τό ύφασμα ;

— Βαθύ γκρι κ' είχε μικρά λουλουδάκια... 'Ηταν άπ' όφρεμα νέας γυναίκας...

— 'Ηταν άπό τό δικό της φόρεμα, γιατί τέτοιο φόρεμα φορούσε ή 'Αλιζ τήν καταραμένη έκείνη ήμέρα. Είχε ξαναγυρίσει γεμάτη σκόνες, λάσπες. Είχε θγάλει τὰ ρούχα της χωρίς νά τὰ κυττάξη και τὰ είχε πετάξει στο θάθος μιας κάμαρης. Δέν είχε προσέξει καθόλου ότι ή φούστα της είχε ξεσκιστή άπ' τ' άγκάθια...

— Είν' ένα ύφασμα πολύ κοινό, είπε. 'Υπάρχουν στο Παρίσι χίλια τέτοια φορέματα.

— Δέν λέω όχι... Μά είνε κιόλας κάτι τό ότι ξέρω πως ύπήρχε ανακατεμένη μία γυναίκα στήν ύπόθεσι, μία συνένος τών δολοφόνων προφανώς, ή όποία, κατά πάσαν πιθανότητα, φύλαγε στόν κήπο για κάποιο ένδεχόμενο...

— Μία συνένος !... φώναξε ή 'Αλιζ. Μά σεις λέγατε πρό όλίγου ότι ή γυναίκα αυτή έφυγε ξετρελλαμένη. Αυτό έρχεται σ' αντίθεσι μέ ό,τι λέτε τώρα...

— Ποιός ξέρει ; Τά νεύρα τών γυναικών έχουν άδυναμίες άπρόοπτες. 'Ισως νά μ'ήν ήξερε ότι οι συνένοχοί της θά σκότωναν... 'Εξ άλλου δέν πάω μακρύτερα άπ' τήν παρατήρησή μου τήν ίδια: 'Υπήρχε μία γυναίκα. Αυτό φτάνει. 'Η γυναίκες φυλάγονται άσχημα... ή προβίδουν.

— 'Εχετε πολύ άσχημη ιδέα για τις γυναίκες.

— Καθόλου. Φτάνει τάχα αυτές αν είνε, άκόμα κ' ή πιό έγκληματικές, πλάσματα μέ αίσθημα και πάθος ; Μία γυ-

ναίκα μιλάει πάντα, είτε άπό όργη, είτε άπό ματαιοδοξία. Τώρα, πού ύπάρχει μία γυναίκα στήν ύπόθεσι, ή έλπίδες μας ν' ανακαλύψουμε τούς ένόχους, εξατονταπλασιάζονται.

— Όσο ο Νταβιντό μιλούσε μ' αυτήν τήν σιγουράδα πού ή 'Αλιζ τήν έκρινε μέσα της άνόητη κι' έγωιστική, έκείνη κατανοούσε τήν τρομερή συγκίνησή της πού πρό όλίγου λίγο έλειψε νά τή ρίξη κάτω. Στο κάτω - κάτω, αυτός ο άστυνομικός χανόταν σέ παράλογα συμπεράσματα.

— Νά, μία γυναίκα ήταν ανακατεμένη στήν ύπόθεσι, μά δέν ήταν συνένος, όπως δέν ήταν επίσης άπό τὰ πλάσματα έκείνα, τών όποιων ή ματαιοδοξία ή ο θυμός μπορούσε νά έξυπνέρεται τούς άστυνομικούς. Αυτή ή γυναίκα θά προτιμούσε νά πεθάνη παρά νά προφέρη έστω και μία λέξι.

— Τώρα μάλιστα αυτή έκανε τόν άστυνομικό νά μιλή, αυτή τόν εξανάγκασε νά τις άποκαλύπτει ένα-ένα τὰ μυστικά του, τις μεθόδους του, τις ποιηρίες του.

— Και ή 'Αλιζ, καθυσχασμένη άπ' αυτή τήν κατωτερότητα τού ανθρώπου, για τόν όποιο είχε νοιώσει στήν άρχή τόσο μεγάλο τρόπο, ξανάβρισκε μεγαλειότερη τήν έλπίδα της και τήν πεποίθησι, ότι ο αντίπαλός της θά χανόταν μέσ' στα σκοτάδια, τὰ όποια θά μεγάλωνε άκόμα περισσότερο ή ίδια.

— Είνε άπίστευτο, είπε μέ μία προσποιητή άφέλεια, πόσο ξέρετε τήν ανθρώπινη καρδιά !... Εισθε ένας φιλόσοφος, πολύ επικίνδυνος μάλιστα.

— Κολακεύομενος στήν άδυναμία του, ο άστυνομικός χαμογέλασε.

— Και δέν είν' αυτό μόνο, εξακολούθησε θέλοντας νά τονίση τήν έπιτυχία του.

— 'Αλήθεια ! Κάνατε και καμμία άλλη ανακάλυψι ;

— Μάλιστα, και αυτή είνε πολύ πιό θετική.

— Όσο ή συζήτηση αυτή παρατεινόταν, ή 'Αλιζ δέν ένοιωθε πειά τούς πρώτους της φόβους. Χωρίς άλλο θά τής έλεγε τώρα μέ κομπορημοσύνη κάποια κοινοτυπία...

— Σας άκούω !... Σας άκούω ! είπε σχεδόν εύθυμα.

— 'Ομολογήστε, ότι μέ θρίσκετε πολύ φλύαρο... Μά μία και άρχισα πρέπει νά τελειώσω... 'Ε, λοιπόν, φαντασθήτε ότι ο Κοκός κ' οι άνθρωποί του (ά! έξάσας, ότι δέν έξερετε ποιός είνε ο Κοκός... Είν' ένας άστυνομικός πού θέλει νά μέ προλάβη στήν ανακάλυψι τών έγκληματιών). 'Ηθελα λοιπόν νά σας πω, ότι ο Κοκός κ' οι άνθρωποί του θρήκαν καταγής κομμάτια χαρτιών πού-αυτό τό κατάλαβαν, γιατί δέν ήταν δύσκολο — πού χρησίμευσαν στο δίπλωμα μεταλλικών νομισμάτων, τών «φουσεκιών», όπως τά λέμε...

— Τό διάβασα αυτό στις σημειώσεις κ' ή παρατήρησις μου φάνηκε έξυπνη...

— Ναι, άλλα ο Κοκός κ' οι άνθρωποί του έκαναν ό,τι κάνουν πάντοτε... Βρήκαν, είδαν άλλα δέν κύτταξαν... Και πέταξαν πάλι τὰ χαρτιά σάν άχρηστα...

— Μήπως ήσαν γραμμένα ;...

— Καθόλου... 'Ηταν άσπρα χαρτιά... Μά εγώ τὰ ξαναμάζεψα...

— Για ποιά λόγ ;...

— Για τόν έθελ. 'Απλούστατα, ξέρω τώρα άπό τό μέγεθος τού άποτυπώματος πού έμεινε στο χαρτί, άπό τό μακρως τών φουσεκιών, ότι οι κακούργοι πήραν τουλάχιστον τρία στίβες, μέ σαράντα διπλά λουδοθίκεια τήν καθέμία. Σταθήτε, πρέπει νά τό δητέ αυτό...

— Και, βιάζοντας άπό τήν τσέπη του ένα τσακμάκι, τό άναψε.

— 'Η κάμαρη φωτίστηκε.

— 'Εχετε ένα κερί ; ρώτησε.

— Πρίν φύγ ή Κλαιράκ είχε αφήσει στή γυναίκα του μερικά διπλά λουδοθίκεια. 'Ησαν εκεί άκόμα, άπάνω στο τζάκι, και, μέ τήν πρώτη λάμψη ή 'Αλιζ πού είχε άρχίσει νά κυριεύεται πάλι άπό τούς τρόμους της, τὰ είδε λαμπρά, άχτινοβόλα, έκτυλωτικά.

— 'Ο Νταβιντό είχε τή ράχι του γυρισμένη προς τό τζάκι. Μά έφτασε νά κάνει τήν παραμικρή κίνησι για νά τὰ δει κι' αυτός, τὰ κλειμένα λουδοθίκεια !...

— 'Η 'Αλιζ θρήκε τή δύναμι νά σηκαθί και νά πάη άργά και νά σταθί άνάμεσα άπό τό τζάκι και τόν άστυνομικό. Χωρίς νά τόν κυττάξη, έβγαλε τό μαντίλι της και μέ μία φυσική κίνησι, τό έβαλε επάνω στή στίβα μέ τὰ χρυσά νομίσματα. Έπειτα πήρε ένα κερί και ξαναγύρισε γαλήνια προς τόν άστυνομικό, ο όποιος δέν είχε γυρίσει τό κεφάλι του, γιατί κύτταζε ένα κοΐτσουρο πού καιγόταν άργά στο τζάκι.

— Χωρίς νά τρέμη, μέ τό μικρό της χέρι τού όποιου τὰ νεύρα ήσαν τετωμένα σάν σιδερένια σωράτα χαμψίλωσε τό κερί και τό άναψε.

— 'Η κάμαρη φωτίστηκε.

— 'Εχετε ένα κερί ; ρώτησε.

— Πρίν φύγ ή Κλαιράκ είχε αφήσει στή γυναίκα του μερικά διπλά λουδοθίκεια. 'Ησαν εκεί άκόμα, άπάνω στο τζάκι, και, μέ τήν πρώτη λάμψη ή 'Αλιζ πού είχε άρχίσει νά κυριεύεται πάλι άπό τούς τρόμους της, τὰ είδε λαμπρά, άχτινοβόλα, έκτυλωτικά.

— 'Ο Νταβιντό είχε τή ράχι του γυρισμένη προς τό τζάκι. Μά έφτασε νά κάνει τήν παραμικρή κίνησι για νά τὰ δει κι' αυτός, τὰ κλειμένα λουδοθίκεια !...

— 'Η 'Αλιζ θρήκε τή δύναμι νά σηκαθί και νά πάη άργά και νά σταθί άνάμεσα άπό τό τζάκι και τόν άστυνομικό. Χωρίς νά τόν κυττάξη, έβγαλε τό μαντίλι της και μέ μία φυσική κίνησι, τό έβαλε επάνω στή στίβα μέ τὰ χρυσά νομίσματα. Έπειτα πήρε ένα κερί και ξαναγύρισε γαλήνια προς τόν άστυνομικό, ο όποιος δέν είχε γυρίσει τό κεφάλι του, γιατί κύτταζε ένα κοΐτσουρο πού καιγόταν άργά στο τζάκι.

— Χωρίς νά τρέμη, μέ τό μικρό της χέρι τού όποιου τὰ νεύρα ήσαν τετωμένα σάν σιδερένια σωράτα χαμψίλωσε τό κερί και τό άναψε.

— 'Η κάμαρη φωτίστηκε.

— 'Εχετε ένα κερί ; ρώτησε.

— Πρίν φύγ ή Κλαιράκ είχε αφήσει στή γυναίκα του μερικά διπλά λουδοθίκεια. 'Ησαν εκεί άκόμα, άπάνω στο τζάκι, και, μέ τήν πρώτη λάμψη ή 'Αλιζ πού είχε άρχίσει νά κυριεύεται πάλι άπό τούς τρόμους της, τὰ είδε λαμπρά, άχτινοβόλα, έκτυλωτικά.

— 'Ο Νταβιντό είχε τή ράχι του γυρισμένη προς τό τζάκι. Μά έφτασε νά κάνει τήν παραμικρή κίνησι για νά τὰ δει κι' αυτός, τὰ κλειμένα λουδοθίκεια !...

— 'Η 'Αλιζ θρήκε τή δύναμι νά σηκαθί και νά πάη άργά και νά σταθί άνάμεσα άπό τό τζάκι και τόν άστυνομικό. Χωρίς νά τόν κυττάξη, έβγαλε τό μαντίλι της και μέ μία φυσική κίνησι, τό έβαλε επάνω στή στίβα μέ τὰ χρυσά νομίσματα. Έπειτα πήρε ένα κερί και ξαναγύρισε γαλήνια προς τόν άστυνομικό, ο όποιος δέν είχε γυρίσει τό κεφάλι του, γιατί κύτταζε ένα κοΐτσουρο πού καιγόταν άργά στο τζάκι.

— Χωρίς νά τρέμη, μέ τό μικρό της χέρι τού όποιου τὰ νεύρα ήσαν τετωμένα σάν σιδερένια σωράτα χαμψίλωσε τό κερί και τό άναψε.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΖΟΥΡΑΝΕΚ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΛΛΩ

ΤΟ ξημέρι έτρεχε μέσα στη νύχτα με ήλιγγιωδη ταχύτητα. Όλοι οι ταξιδιώτες κοιμώντουσαν θαθεία στα μισοσκότεινα διαμερίσματά τους. Από την μία άκρη ως την άλλη του τριάντου, όλοι οι διάδρομοι ήταν άδειοι, έρημοι.

Στην είσοδο ενός βαγονιού της πρώτης θέσεως ένας άγνωστος κύτταζε από τα τζάμια δυο-τρία κίτρινα φώτα που τρεμόσβυναν στα θάη της έξοχης. Άξαφνα γύρισε κι έβριζε μία ματιά στο ρολόι του.

«Είπε δυο ή ώρα... ψιθύρισε. Έμπρός! Πρέπει να τελειώσω!...»

Κι' αποφασιστικά προχώρησε προς την πόρτα του τέταρτου διαμερίσματος. Πριν από το Στρασβούργο δεν θα ήταν διόλου φρόνιμο να πραγματοποιήσει το σχέδιό του. Μά τώρα έφθαναν στο Παρίσι κι' έπρεπε να δώσει ένα τέλος σ' αυτήν την περιπέτεια.

«Έμπρός!...» έκανε πάλι και πήρε μία θαθεία άναπνοή. Έβριζε μία ανήσυχη ματιά στον διάδρομο κι' έπειτα κόλλησε το μέτωπό του στο τζάμι της πόρτας. Μέσα σ' εκείνο το τέταρτο διαμέρισμα κοιμώνταν ένας ταξιδιώτης.

Ο άγνωστος άνοιξε αθόρυβα την πόρτα, έβγαλε από την τσέπη του ένα τρομερό γκλόμπ και μπήκε μέσα με τις μύτες των ποδιών του. Ήπεια, με τις ίδιες προφυλάξεις έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Μά τί συνέβαινε άρα γε ; Ήταν απλή σύμπτωση ; Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του ταξιδιώτου που κοιμώνταν επάνω στον καναπέ είχαν μία καταπληκτική ομοιότητα με τα χαρακτηριστικά του αγνώστου !

Ο άγνωστος σήκωσε το όπλιμένο χέρι του:

Κ' ύστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, ένα ανθρώπινο σώμα τυλιγμένο σε μία κουβέρτα έπεφτε από το παράθυρο στην σιδηροδρομική γραμμή.

Στην αποβάθρα του σταθμού της Άντατολής, στο Παρίσι, ο αστυνόμος Συρλέ περπατούσε νευρικά επάνω - κάτω περιμένοντας την άφιξη του ξημέρι.

«Φθάνει να τον γνωρίσω... συλλογίζοταν. Έχουν περάσει τώρα πέντε χρόνια από την τελευταία μας συνάντησι...»

Το τραίνο σε λίγο μπήκε με θόρυβο στον άπέραντο σταθμό. Άμέσως κατόπιν, από ένα βαγόνι της πρώτης θέσεως πήδησε στην αποβάθρα ένας ταξιδιώτης μ' ένα ξανθό μουστάκι κι' ένα επανωφόρι με μεγάλα τετράγωνα.

Ο αστυνόμος Συρλέ προχώρησε προς το μέρος του.

- Ο αστυνόμος Βακλάθ Ζουρανέκ ; έκανε.
- Εγώ είμαι ! του άπάντησε ο ταξιδιώτης.
- Είμαι ο Συρλέ... Θά με θυμάστε ;...
- "Ε, θέβαια !
- Οι δυο άνδρες έσφιξαν μ' έγκαρδιότητα τα χέρια τους.
- Κάνετε καλό ταξίδι ; ρώτησε ο Συρλέ.
- Έξαιρετο.
- Κανένα δυσάρεστο έπεισόδιο ;
- Ο ταξιδιώτης σούφρεσε λίγο τα φρύδια του.
- Κανένα... ψιθύρισε.

Κι' έπρόσθεσε με κάποιο δισταγμό:

— Πρέπει μήπως να υποθέσω ότι περιμένατε καμιά άσχημη περιπέτεια ;

— "Η αλήθεια είναι ότι είχαμε φοθηθί λίγο για τη ζωή σας... του άπάντησε ο Συρλέ. Θά σάς εξηγήσω... Άς περάσουμε πρώτα από το ξενοδοχείο για ν' αφήσετε τη θάλιτσα σας και κατόπιν πηγαίνουμε στο γραφείο... Άλλως τε είναι ακόμη πολύ πρωί. Θά μείνετε, όπως πάντα, στο «Μανχάταν» ;

— Ακριβώς... στο ξενοδοχείο «Μανχάταν», του άπάντησε ο ξένος.

Σε λίγο, μέσα στο ταξί που τους μετέφερε στο ξενοδοχείο, ο Συρλέ εξήγησε στον ξένο συνάδελφό του:

— Άνησυχούσαμε για σάς... Είχαμε πληροφορηθί ότι οι

τρομοκράτες είχαν λάθει γνώσιν ενός μέρους της άλλογραφίας μας και ότι ήξεραν, έτσι, ότι θά έρχόσαστε στο Παρίσι.

— Μά τότε πάνε χαμένα όλα μας τα σχέδια ! Έκανε ο Βακλάθ Ζουρανέκ.

— "Οχι όλα... είπε ο Συρλέ. Το σπουδαίο τώρα είναι ότι είσαστε στο Παρίσι. Μά, όπως σάς είπα, φοβόμαστε πολύ, μήπως τυχόν οι τρομοκράτες είχαν οργανώσει καμιά άπόπειρα εναντίον σας, κατά την διάρκεια του ταξιδιού σας...

— Υπάρχει κάποιος προδότης... ψιθύρισε ο Ζουρανέκ. Μά πού νά βρισκεται άρα γε ; Στα γραφεία μας, στην Πράγα ή εδώ στα γραφεία σας ;

— Έδώ στα δικά μας, ασφαλώς !... του άπάντησε με κάποια λύσσα ο Συρλέ.

Οι δυο αστυνομικοί έφθασαν στο «Μανχάταν», όπου ο Βακλάθ Ζουρανέκ πήρε ένα δωμάτιο, περιποιήθηκε λίγο τον έαυτό του και ύστερα, ευδιάθετος, κατέθηκε για νά συναντήσει πάλι τον Γάλλο συνάδελφό του.

Άπό το «Μανχάταν» τότε τράβηξαν για τα γραφεία της Ειδικής Άσφαλείας.

Στον προθάλαμο, κρέμασαν τα παλτά τους, γιατί έκανε ζέστη εκεί μέσα κι' έπειτα πέρασαν από ένα γραφείο, όπου εργαζόντουσαν δυο υπάλληλοι και μπήκαν στο δεύτερο γραφείο, όπου τους περίμενε ο διευθυντής Βερμόρ.

— Καλώς ώρισε, Ζουρανέκ ! φώναξε ο διευθυντής της Άσφαλείας μόλις είδε τον ξένο άστυνόμο. Μά την αλήθεια, δεν γέραςες διόλου αυτά τα τελευταία πέντε χρόνια !

— Με κολακεύετε... Έκανε ο Ζουρανέκ.

— Διόλου !... Άλλ' άς κυτάξουμε γρήγορα τη δουλειά μας.

Κι' ώδηγησε τον ξένο σ' ένα τρίτο γραφείο, συνεχόμενο, όπου τους περίμενε ο άρχηγός της Άστυνομίας. Έκει τότε, ύστερ' από μια έγκάρδια υποδοχή, ο άρχηγός της Άστυνομίας εξήγησε στον ξένο άστυνομικό πώς είχε η κατάσταση :

— Άγαπητέ μου Ζουρανέκ, του είπε, η απόκρυφη δράση των τρομοκρατών, που θέλουμε νά εξοντώσουμε, δεν έκανε τίποτε άλλο παρά νά ενεργή κατασκοπεία... Σήμερα όμως τα πράγματα άλλαξαν... Τα μέλη αυτής της απόκρυφου οργανώσεως άρχισαν μία έντατική τρομοκρατική δράσι: δυναμιτισμός, δολοφονίες πολιτικών,

κλπ. Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί νά εξακολουθήσει... Γι' αυτό ακριβώς ζητήσατε τη συνεργασία σας. Οι περισσότεροι τρομοκράται είναι, δυστυχώς, συμπατριώτες σας. Το σχέδιό μας λοιπόν είναι το εξής: νά κάνετε τον πολιτικό έξόριστο, για νά κερδίσετε την συμπάθειά τους και νά γίνετε μέλος της οργανώσεως. Έτσι θά μπορούσατε καλλίτερο από κάθε άλλον νά μάθετε τα μυστικά τους... Δυστυχώς, το σχέδιό μας αυτό τους είναι γνωστό. Κάποιος μās πρόδωσε... Φοβόμαστε μάλιστα για τη ζωή σας. Γιατί οι τρομοκράτες είχαν πάρει την απόφασι νά επιτεθούν πρώτοι... Φαίνεται όμως ότι δεν κατάφεραν νά κάνουν μία άπόπειρα εναντίον σας, όπως ήταν ο σκοπός τους...

— Μήπως έχετε τώρα κανένα καινούργιο σχέδιο ; ρώτησε ο Ζουρανέκ.

— "Οχι ! του άπάντησε ο Βερμόρ. Αυτό το καινούργιο σχέδιο θά το καταστρώσουμε μαζί...

— Μήπως υποψιάζεστε ποιός σάς προδίδει ; Μήπως είναι κανείς από τους υπαλλήλους που έχετε εδώ !...

— Άδύνατον ! έκανε ο διευθυντής της Άσφαλείας. Κάποιος άλλος θά είναι, από την υπηρεσία πληροφοριών... Κι' έπειτα, έβγαλε από το συρτάρι του έναν ογκώδη κίτρινο φάκελλο και του τόν έδωσε:

— Έδώ θά βρήτε, του είπε, όλα τα στοιχεία για την δράση των τρομοκρατών. Μελετήστε τον... Έπειτα, μās λέτε κι' εσείς τη γνώμη σας... Έτσι θά καταστρώσουμε

Μπήκε στις μύτες των ποδιών

μαζύ ένα νέο σχέδιο...

Ο Ζουρανέκ, με μία παράξενη λάμψη στα μάτια, πήρε τον κίτρινο φάκελλο, κάθισε σ' ένα γραφείο κι' άρχισε άμέσως νά εξετάζει τα διάφορα έγγραφα και νά κρατάει σημειώσεις.

Το μεσημέρι, ο άρχηγός της Άστυνομίας τον κάλεσε νά φάνε μαζί. Έκει τότε, στο έστιατόριο, ο ξένος διάβασε την έξης τελευταία ειδησι σε μία μεσημερινή έφημερίδα:

ΕΝΑ ΠΤΩΜΑ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

«Σήμερα την πρωίαν, οι έργαται της Σιδηροδρομικής Έταιρείας άνεκαλύψαν πλησίον του Μπρυμέ και επί της σιδηροδρομικής γραμμής το πτώμα ενός άγνωστου φρικτούως διαμελισμένου. Πρόκειται ασφαλώς περί ενός επιβάτου, ο οποίος είχε σηκωθεί την νύχτα διά νά μεταθί εις το γραντο - κλόζετ, άλλ' έκανε λάθος εις την πόρτα και έπεσε εις το κενόν. "Η πτώσις του ύπηρεσε μοιραία. "Επί πλέον ο άγνωστος διεμελισθ από ένα άλλο τραίνο, διότι τα ξημέρια είναι συχνά εις αυτήν την γραμμήν. "Η ταυτότης του αγνώστου δεν εξηκριβώθη».

Ο Βακλάθ Ζουρανέκ διπλώσε την έφημερίδα μ' ένα παράξενο χαμόγελο και τίμησε το γεύμα με μεγάλη όρεξι. Κατόπιν κ' οι δυο ξαναγύρισαν στα γραφεία της Άσφαλείας για νά συνεχίσουν τη δουλειά τους. Ο Ζουρανέκ, όπως το πρωί, εξακολούθησε τη μελέτη του κίτρινου φακέλλου. Έπειδή όμως έκανε πολλή ζέστη στο γραφείο, είχε κρεμάσει, ακριβώς όπως και το πρωί το επανωφόρι του στον προθάλαμο.

Το θράδυ λοιπόν που φόρεσε το επανωφόρι του, καθώς έχασε μηχανικά τα χέρια του στις τσέπες, θήκε μέσα σε μία ένα χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα... Περίεργο ! Αυτό το χαρτί δεν ήταν δικό του. Ο Ζουρανέκ τ' άνοιξε, στον δρόμο και είδε γραμμένα τα έξης: «21 Ω.Μ.Σ.Ο.Π. Άρ. 9»

Ο Ζουρανέκ έκανε ένα μορφασμό στενοχωρίας και τράβηξε προς τη Μονμάρτη. Άπό καιρό σε καιρό έβριχνε πίσω του μία ανήσυχη ματιά. Προχώρησε έτσι αρκετή ώρα κι' άπότομα, άφου στάθηκε λίγο διατακτικός, μπήκε σ' ένα εύθυμο κέντρο. Έκει έμεινε ως τα μεσάνυχτα. Έπειτα, γύρισε στο ξενοδοχείο του κι' άποκοιμήθηκε ήσυχα και θαθεία, σαν άνθρωπος που δεν βασανίζεται από καμιά τύψη.

Το πρωί, ο Βακλάθ Ζουρανέκ πήγε νωρίς στα γραφεία της Άσφαλείας. Κανείς άλλος από τους άστυνομικούς δεν ήταν ακόμη εκεί πέρα. Ο μόνος υπάλληλος που θρισκόταν στη θέση του, ήταν ο ένας γραμματέας του πρώτου γραφείου. Ο άνθρωπος αυτός, μόλις είδε τον Ζουρανέκ νά περνά από μπροστά του, τον σταμάτησε και του είπε:

— Δεν ήρθατε χθές το θράδυ στη μυστική συγκέντρωσι...

— Γιατί δεν ήθελα νά σάς φέρω μαζί μου και μερικούς... άστυνομικούς ! του άπάντησε ο Ζουρανέκ. Ο διευθυντής της Άσφαλείας φοβήθηκε για τη ζωή μου κ' είχε θάλει τρεις ήπιθεωρητάς νά με παρακολουθούν...

— Καταλαβαίνω... έκανε ο γραμματέας. "Η έκτελεστική έπιτροπή όμως σάς περιμένει... Πρέπει νά μιλήσετε μαζί της. Έλάτε το θράδυ στο ίδιο μέρος...

— Άδύνατον ! του άπάντησε ο ξένος. Θά με προσέχουν πάλι οι σωματοφύλακές μου. Το καλλίτερο που έχουμε νά κάνουμε είναι νάρθη ή έπιτροπή στο ξενοδοχείο μου...

— Αυτό είναι σωστή τρέλλα !...

— Διόλου ! Πρέπει νά θιαστούμε. Έχουν συγκεντρώσει πολλά, παραπολλά στοιχεία εναντίον μας. Κινδυνεύουμε !... "Η έπιτροπή λοιπόν πρέπει νάρθη στο ξενοδοχείο μου, στο «Μανχάταν». Είναι το μόνο μέρος που δεν μπορούν νά το υποψιασθούν οι άστυνομικοί !... Άς περάση κάποιος νά κρατήσει ένα δωμάτιο και το θράδυ, στις δέκα ή ώρα, ή συγκέντρωσι εκεί πέρα...

— Συμφωνού... ψιθύρισε ο γραμματέας που είχε άκούσει θήματα στον προθάλαμο.

Ο Βακλάθ Ζουρανέκ θιάσθηκε νά μπη στο γραφείο του διευθυντού. Σε λίγο έφθασε κι' ο αστυνόμος Συρλέ.

Κύριοι, χάσατε το παινίδι...

Κ' ή δουλειά συνεχίσθηκε, όπως και την προηγούμενη ημέρα.

Το μεσημέρι, ο Ζουρανέκ θρήκε πάλι στην τσέπη του επανωφοριού του ένα χαρτί με την έξης σημείωσις:

«Αριθ. δωματίου 117».

Ός το θράδυ, ο ξένος τελείωσε τη μελέτη του κίτρινου φακέλλου που είχε όλα τα στοιχεία για τους μυστηριώδεις τρομοκράτες. Γύρισε λοιπόν στο ξενοδοχείο του, δείπνησε κάτω στο έστιατόριο και στις δέκα παρά πέντε σηκώθηκε από το τραπέζι, ανέθηκε στο δεύτερο πάτωμα και χτύπησε στην πόρτα του δωματίου που είχε τον αριθμό «117».

Η πόρτα άνοιξε άμέσως κι' έκλεισε γρήγορα πίσω του. Ο Ζουρανέκ θρήθηκε σ' έναν κομψό προθάλαμο. Μπροστά του στεκόταν ένας φαλακρός και μικρόσωμος άνθρωπος με άυστηρό θλέμμα.

— Τα συγκατηρήτιά μου, Μάκιεθις ! του είπε. Είσαι άξιοθαύμαστος !

Και τον παρέσυρε στο διπλανό δωμάτιο, όπου κηθόντουσαν ήμικυκλικά στις πολυθρόνες τέσσερες άγνωστοι. Άνάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο αινιγματικός γραμματέας της Άσφαλείας.

Όλοι σηκώθηκαν άμέσως κι' έσφιξαν το χέρι του Ζουρανέκ. Κατόπιν ο φαλακρός άνθρωπάκος, τους είπε με μεγάλη σοβαρότητα:

— Κύριοι, δεν πρέπει νά χάνουμε καιρό. Πρέπει ν' άκούσουμε άμέσως τον σύντροφό μας. "Η κατάστασι δεν είναι διόλου ευχάριστη...

— Ακριβώς ! έκανε ο Ζουρανέκ με την ίδια σοβαρότητα. "Η κατάστασι είναι παραπολύ κρίσιμη ! Οι άστυνομικοί έχουν συγκεντρώσει πολλά στοιχεία... Μπορείτε νά κρίνετε...

Κι' έβγαλε από την τσέπη του ένα μαύρο καρνέ. Μία θαθεία σιαπή απλώθηκε σ' όλο το δωμάτιο. Μά, τη στιγμή εκείνη άκούστηκε στον δρόμο το δυνατό κλάξον ενός αυτοκινήτου. Πρώτα, μία φορά κ' ύστερα άλλες τρεις, συνεχώς.

Ο Ζουρανέκ τότε έχασε το μαύρο καρνέ μέσα στην τσέπη του και τους είπε:

— Κύριοι, η κατάσταση δεν είναι μόνο κρίσιμη... Καταλαβαίνω τώρα ότι είναι και άπελπιστική !...

— Τί σημαίνει αυτό ; φώναξε ο φαλακρός άγνωστος.

Ο Ζουρανέκ έβγαλε άπότομα από την τσέπη του ένα περιστρεφόμενο.

Άπλυσταται, αυτό σημαίνει ότι είσαστε αλχημάτοι μου !... άπάντησε.

Έμπρός !... Ψηλα τα χέρια !... Κύριοι, χάσατε το παινίδι !...

Έκείνη τη στιγμή ώρμησαν ξαφνικά μέσα στο δωμάτιο καμιά δεκαριά άστυνομικοί με τα πιστόλια στο χέρι.

— Μά... δεν είναι δυνατόν ! φώναξε κατακλυσμένος ο φαλακρός άγνωστος που ήταν ο άρχηγός των τρομοκρατών.

Ά! προδότη, προδότη !...

— Συγγνώμη ! του άπάντησε ειρωνικά ο Ζουρανέκ. Δεν είμαι διόλου προδότης, γιατί δεν ήμουν ποτέ μέλος της οργανώσεώς σας. Είμαι ο αληθινός Βακλάθ Ζουρανέκ !...

Λίγο αργότερα, στα γραφεία της Άσφαλείας, ο διευθυντής Βερμόρ, που λαμποκοπούσε από τη χαρά του, έλεγε του ξένου άστυνομικού:

— Σας είμαστε ευγνώμονες !... Χάρια σ' εσάς καθάρισαν με το Παρίσι από την πιο επικίνδυνη τρομοκρατική όργάνωσι !... Μά πώς τα καταφέρατε ;

— Νά σάς εξηγήσω... του άπάντησε χαμογελώντας ο Ζουρανέκ. Οι τρομοκράτες είχαν στ' αλήθεια πολύ καλές πληροφορίες. Ευτυχώς όμως μία από τις συνήθειες του επαγγέλματός μας είναι νά κοιμάσαστε μόνο με το ένα μάτι... Μετά το Στρασβούργο λοιπόν, μπήκε στο διαμέρισμά μου, ένας άγνωστος νομίζοντας ότι κοιμάσαστε θαθεία. Μά εγώ τον είχα δη κ' ήμουν έτοιμος ν' άμυνθώ. Ο άγνωστος ήθελε νά με δολοφονήσει. Προέβασα κι' άρπαξα το χέρι του και κράτησα έτσι το χτύπημά του. Έπειτα, του πήρα το γκλόμπ και τον χτύπησα πολλές φορές στο κεφάλι. Ο δολοφόνος δεν άνθεξε...

Όταν είδα ότι ήταν νεκρός, έψαξα τις τσέπες του και βρήκα εκεί μέσα πολλές φωτο-

Ίδου ένα ρε-
κόρ... ταχύτητος:
— Στην πόλι
Μπράυτον τ' ἦς
Ἀγγλίας ταχυ-
δρομήθηκε μι ἄ-
καρτ-ποστάλ στις
3 Ἰουνίου 1905,
καὶ παραδόθηκε
στὸν δικαιοῦχο, ὁ
ὁποῖος διέμενε
στὴν πόλι Μπέλ-
χιλ, μόλις τὸν...
περασμένο μῆνα !
— Δηλαδή μιὰν
ἀπόστασι 32 μιλ-
λίων ἢ κάρτ - πο-
στάλ αὐτὴ τὴν
διήνυσε σὲ 32 χρό-
νια !

— Ἡ ἀνακρίσεις
ποῦ ἐπακολούθη-
σαν ἐξ αἰτίας αὐ-
τῆς τῆς καθυστε-
ρήσεως, ἀπέδει-
ξαν, ὅτι ἡ κάρτ -
ποστάλ εἶχε γαντζώσει στὸ ἐπάνω μέρος ἑνὸς γραμματο-
κιβωτίου, ὅπου ἔμεινε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια.

Στὴν ἀγγλικὴ πόλι Κέττερινγκ ζῇ μιὰ νέα, ἡ Μάμπελ
"Εσοορθ, ἡ ὁποία ἐπὶ 11 χρόνια τρέφεται ἀποκλειστικῶς
μὲ γάλα.

— Ἡ γαλακτοτροφία τῆς Μάμπελ ἄρχισε ἀπὸ τὸν Αὐ-
γουστο τοῦ 1926, ὅταν μιὰ πέτρα τὴν χτύπησε στὸ κε-
φάλι καὶ τὴν ἄφησε γιὰ πολλὴ ὥρα ἀναισθητῇ.

— Τὴν στιγμή πού συνήλθε ἀπὸ τὴν ἀναισθησία τῆς, ζή-
τησε, νὰ πῇ γάλα κι' ἀπὸ τότε δὲν θάζει τίποτε ἄλλο στὸ
στόμα τῆς.

— Μιὰ γυναίκα πού κατοικεῖ στὸ Οὐέστ-Έντ τοῦ Λονδί-
νου, ἐπὶ 18 χρόνια τώρα, δὲν τρέφεται παρὰ μόνο μὲ τσάι

γραφίες μου, καθὼς καὶ τὰ χρειώδη γιὰ ἕνα καλὸ μακι-
γιάρισμα. Ἀμέσως λοιπὸν κατάλαβα τίς προθέσεις του. Ὁ
ἀγνωστος αὐτὸς μοῦ ἔμοιαζε ! Οἱ τρομοκράτες τὸν εἶχαν
διαλέξει μὲ προσοχή... Ἦθελε συνεπῶς νὰ μὲ δολοφονήσῃ
καὶ νὰ παρουσιασθῇ σ' ἐσὰς ὡς Βακλάδ Ζουρανέκ. Κι' ὁ
λόγος ἦταν φανερός: Θὰ μάθαινε ὅλα τὰ μυστικά του κι-
τρίνου φακέλλου καὶ θὰ ἐξουδετέρωνε ἔτσι ὅλες τίς ἐ-
νέργειές σας γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ τὴ σύλληψι τῶν τρο-
μοκρατῶν !...

Ὁ Ζουρανέκ σταμάτησε μιὰ στιγμή, ἄναψε ἕνα σιγαρέτ-
το καὶ κατόπιν ἐξηκολούθησε:

— Ἀμέσως κατάλαβα ὅτι μποροῦσα νὰ ἐκμεταλλευθῶ
αὐτὴν τὴν περίπτειν: δηλαδή ν' ἀφήσω τοὺς τρομοκράτες
νὰ νομίσουν ὅτι εἶχε πετύχει ἡ ἀπόπειρά τους κι' ὅτι ἤ-
μουν ὁ ψεύτικος Ζουρανέκ ! Μισόγδυσα λοιπὸν τὸ πῶμα
καὶ τὸ πέταξα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὅταν ἔφθασα ἐδῶ, πε-
ρίμενα νὰ εἰδοποιηθῶ ἀπὸ τὴν ὀργάνωσι τῶν τρομοκρατῶν.
Κι' ἀλήθεια, χθὲς τὸ θράδυ θρῆκα σὲ μιὰ τσέπη τοῦ ἐ-
πανωφοριοῦ ἕνα μυστηριώδες σημεῖωμα. Κατάλαβα ἀπὸ αὐ-
τὸ ὅτι στίς 21 ἡ ὥρα, δηλαδή στίς ἑννέα, ἔπρεπε νὰ πάω
νὰ τοὺς συναντήσω σὲ κάποιο μέρος. Ἐγὼ ὅμως τοὺς ἐ-
παιξα μιὰ κωμωδία. Προσποιήθηκα ὅτι μὲ παρακολουθοῦ-
σαν μερικοὶ ἀστυνομικοὶ ὡς σωματοφύλακες καὶ ὅτι, φυ-
σικά, δὲν μποροῦσε νὰ πάω στὸν τόπο τῆς συναντήσεως.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ γραμματοῦς σας μοῦ ἔκανε παρατη-
ρήσεις... Αὐτὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης προδότης σας ! Εἶχα
καταστρώσει ὅμως τὸ σχέδιό μου κι' ὅπως ξέρετε τοὺς
ἐστησα τὴν παγίδα τοῦ «Μανχάταν» !... Ὁμολογῶ, ὥστόσο,
ὅτι ἡ στιγμή πού πέρασα μαζὺ τους, πρὶν ἀκούσω τὸ κλά-
ξον τοῦ αὐτοκινήτου σας, ὅπως εἶχαμε συνεννοηθῇ, ἦταν
ἡ πιὸ κρίσιμος τῆς ζωῆς μου !

— Ζουρανέκ, εἰσατέ ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀστυνο-
μικοὺς τῆς Εὐρώπης ! τοῦ φώναξε μὲ εἰλικρινὴ θαυμασμό ὁ
Βερμόρ.

Κι' ἔπειτα, μὲ τὴ βοήθεια πάλι τοῦ ξένου ἀστυνομικοῦ,
φρόντισε γιὰ τὴ σύλληψι ὅλων τῶν ἄλλων μελῶν τῆς τρο-
μοκρατικῆς ὀργανώσεως.

ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΛΛ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

νέοι καὶ εὐπαρουσίαστοι.

Ὁ Οὐέλζο Ζιβανόβιτς, ἡλικίας 107 ἔτων καὶ ἡ γυναίκα
τοῦ Γιερίνα, ἡλικίας 104 ἔτων γιώρτασαν τὴν 60στὴ ἐπέ-
τειο τῶν γάμων τους. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Οὐέλζο εἶνε 103 χρό-
νῶν, καὶ τὰ παιδιά τους εἶνε τὸ ἕνα 89 χρονῶν καὶ τὸ ἄλ-
λο 87.

Στὴ Γερμανία ἄρχισαν νὰ κατασκευάζουν τάπητας μὲ
τὶς τρίχες τῶν ἀνδρικῶν μαλλιῶν, τὰ ὁποῖα ἀγοράζονται
ἀπὸ τὰ κουρεῖα τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν !

Στὴ Μοραβία συνελήφθη ἕνας Ρώσος ὡς ὑποπτος κα-
τασκοπέας. Ὅλες ὁμῶς ἡ προσπάθειες τῶν ἀρχῶν νὰ τὸν
φωτογραφήσουν ἐπῆγαν χαμένες.

— Ἡ πλάκες ἔδωκαν μαῦρες !

— Πῶς συνέβαινε αὐτὸ ; Μυστήριον !...

— Ὁ κρατούμενος ἐπρότεινε στοὺς ἀρμόδιους ν' ἀπαλ-
λάξῃ τὸ σχετικὸ μυστικὸ τοῦ μὲ τὴν ἐλευθερία του, ἡ προσ-
φορά του ὁμῶς αὐτὴ δὲν ἔγινε δεκτὴ.

Ἕνας καθηγητὴς στὴ Βεστροφία, δοκίμασε, τελευταία,
τὴν ἐξῆς πρωτότυπὴ ἐκπληξι: εἶδε μιὰ φωνὴ πάνω σ' ἕνα
δέντρο φτιαγμένη μὲ τίς τρίχες τῶν μαλλιῶν του.

— Ἡ ἐξήγησις εἶνε εὐκόλη: Ὁ κύριος καθηγητὴς εἶχε
κόψει τὰ μαλλιά του στὸ σπῆτι καὶ ἡ οἰκονόμος του τὰ πέ-
ταξε στὴν αὐλή. Ἐκεῖ τὰ θρῆκε τὸ πουλάκι καὶ τὰ χρη-
σιμοποίησε γιὰ νὰ κατασκευάσῃ τὴ φωνὴά του.

— Στὴν Ἀθησονία, ὅταν μιὰ νέα τῆς φυλῆς τῶν Γκαλ-
λὰ κατορθώσῃ καὶ μὴ στὴν καλύθα ἑνὸς ἀνύπαντρου, πη-
δώντας τὸν φράχτη πού τὴν περιβάλλει, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀ-
πὸ κανέναν ἀντιληπτὴ, τότε ἐκεῖνος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ
τὴν παντρευτῇ γιὰ τὸν... ἐξέθεσε !

Ὁ Χασάν-μαμπά — ἕνας Τοῦρκος, ἡλικίας 129 χρονῶν
παντρεύτηκε γιὰ ἑβδόμη φορά τὴν 37ετίδα συγχωριανὴ
τοῦ Φατιμά Χανούμ.

— Τὸ 1)4 ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ, ὅπου κατοικεῖ
ὁ Χασάν, ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του.

— Μερικὰ μάλιστα ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Χασάν - μαμπά
ἔχουν ὑπερβῇ ἤδη τὰ ἑκατὸ χρόνια.

Μιὰ γυναίκα στὴν Ἀμερική, ἐξήγησε τὸ διαζύγιο ἀπὸ
τὸν ἄνδρα τῆς γιὰ τὸν ἐξῆς πρωτάκουστο λόγο:

— Ὁ σύζυγός τῆς, θέλοντας φαίνεται νὰ τὴν χωρίσῃ τὴν
ἐπαίρνε συχνά - πυκνά μαζὺ του μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ
τὴν ξεθέωνε κυριολεκτικῶς μὲ ἀλλεπάλληλες ἀπότομες ἐκ-
κινήσεις καὶ φρεναρίσματα.

— Ἡ δοκιμασία αὐτὴ πού κράτησε τρία χρόνια, κατὰ
τὴν δυστυχισμένη σύζυγό του νευρασθενική.

μέσα στὸ ὁποῖο
ρίχνει λίγη ζάχα-
ρη.

— Μιὰ ἄλλη γυ-
ναίκα, ἡ Γκιου-
πάλα Ντέβις, πού
ζῇ στὴν Καλκούτ-
τα, ἐπὶ 56 χρόνια
πίνει μόνον νερό
μέσα στὸ ὁποῖο
ρίχνει λίγο ἀλάτι.

Τὰ τηλεγραφι-
κὰ φιλιά — τὰ ὁ-
ποῖα «παραδίδου-
νται» φλογερώτα-
τα ἀπὸ τοὺς κατὰ
τόπους ταχυδρό-
μους — εἶνε πολὺ
τῆς μόδας, τελευ-
ταία στὴ Νέα Ὑ-
όρκη.

— Φυσικά οἱ τα-
χυδρόμοι πού κά-
νουν αὐτὴ τὴ δου-
λειά εἶνε ὅλοι

(Συνέχεια ἀπ' τὸ

ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ Λ. ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΝΑΙ

Τρέμοντας, δόλο-
κλήρη ἀπὸ ἀγωνία
καὶ σέρνοντας, πί-
σω τῆς τὴ λαχανια-
σμένη Ἑρνεστίνῃ, ἡ
Ζερμαῖν διέσχισε
γρήγορα τὴν ἀπό-
στασι πού τὴν χώ-
ριζε ἀπ' τὴ θύλλα.

Μὰ καθὼς ἡ μι-
κρούλα ἐτοιμαζό-
ταν νὰ διασχίσῃ
τὴν καγκελλόπορτα
πού εἶχε μείνει μισάνοιχτη, ἡ Ἑρνεστίνῃ, ξαφνικά, τὴν ἐ-
πῆρε στὰ χέρια τῆς καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν καρδιά τῆς μὲ μιὰ
παράφορη τρυφερότητα.

— Μικρούλα μου Ζερμαῖν, τῆς εἶπε ἱκετευτικά, μὴ μπαί-
νεις ἀκόμα. Εἶνε καλύτερα νὰ μάθης προηγουμένως τὴν ἀ-
λήθεια... Σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου ὅτι ὁ θεῖός σου ἦταν ἄρρω-
στος, θареὶ ἀρρώστος... Λοιπὸν...

— Μίλα γρήγορα... Μίλα...

— Ἐ λοιπὸν, ὁ δυστυχισμένος θεῖός σας πέθανε τὴ νύ-
χτα...

Στὸ πρόσωπο τῆς Ζερμαῖν ἀπλώθηκε μιὰ τρομερὴ χλω-
μάδα. Ἀρχισε νὰ ὁλολύξῃ καὶ νὰ χύνη θερμὰ δάκρυα...

— Ἀ ! φτωχὲ μου θεῖε, πού σ' ἀγαποῦσα τόσο ! φώνα-
ζε. Ἀ ! Αὐτὸ λοιπὸν ἦθελες νὰ μοῦ κρύψης, Ἑρνεστίνῃ ;

Ὅτι, ὅσο, ἡ ἀντίδρασι δὲν ἄργησε ν' ἀρθῇ, κι' ἡ μικρούλα
θυθίστηκε σὲ θαθεῖα συντριβή. Ἀκολούθησε τὴν Ἑρνεστί-
νῃ στὸν κῆπο πειθήνια καὶ παθητικά.

— Καθῆστε κεῖ ! τῆς εἶπε ἡ γρηὶ δειχνοντάς τῆς ἕνα
πάγκο κοντὰ σ' ἕνα σῦδεντρο.

Ἡ Ζερμαῖν ὑπάκουσε, τόσο ἐκμηδενισμένη ἀπὸ τὴ θλίψι,
ὥστε δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύναμι νὰ κλάψῃ.

Ἡ Ἑρνεστίνῃ, ἀπὸ τὴν στιγμή πού εἶχε φανερώσει τὸ
μοιραῖο μυστικὸ τῆς, ἀνέκτησε ὅλη τὴν ψυχραιμία τῆς. Εἶ-
χε τὴν ἑαφνικὴ ἔμπνευσι νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μικρούλα, γιὰτὶ
εἶδε τίς ἀποσκευὲς τοὺς θγαλμένες στὴν εἰσοδο τῆς θύλλας.

Στὸ ἀντίκρουμά τους μιὰ καινούργια ἀνησυχία τὴν κυ-
ρίευσε. Τὶ εἶχε συμβῇ λοιπὸν ;

Ἀνέθηκε γρήγορα τίς σκάλες τῆς εἰσοδοῦ, ἐνῶ συγχρό-
νως κι' ἡ Σιδωνία ἔτρεχε νὰ τὴν προῦπαντήσῃ μὲς ἀπ' τὸ
σπίτι. Ἡ δυὸ γυναῖκες ἄλλαξαν ἕνα θλέμμα ἀπροσδιόρι-
στης ἐκφράσεως.

— Ἐ, λοιπὸν ; ρώτησε ἡ Ἑρνεστίνῃ μ' ἀγωνία.

Ἡ Σιδωνία δὲν ἦταν γυναίκα πού μασοῦσε τὰ λόγια
τῆς.

— Ἐ, λοιπὸν, ὁ ἀφέντης σου εἶν' ἕνας δολοφόνος ! ἀ-
πάντησε τὸ αὐτὴ τῆς Ἑρνεστίνῃς μὲ φωνὴ ὀρυκτῇ. Οἱ
χοροφύλακες τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν πήγανε στὴ φυλακή.

Καὶ καθὼς ἡ Ἑρνεστίνῃ ἀπόμεινε ἀκίνητη, ἀνίκανη νὰ
προφέρῃ μιὰ λέξι, ἡ Σιδωνία ἐξακολούθησε μ' ἕνα εἶδος
λύσσα.

— Καταλαβαίνει καλὰ ὅτι τώρα ἕνα μόνο πρᾶγμα σοῦ
μένει νὰ κάνης, νὰ φύγης ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα μα-
ζὺ μὲ τὴ μικρή... Δὲν φταίει, θέβαινα αὐτὴ ἂν ὁ πατέρας
τῆς εἶν' ἕνας παληάνθρωπος... Πάρ' την !... Ἀρχισαν κιό-
λας νὰ θάζουν σφραγίδες στὸ σπῆτι... Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ
τὰ δῇ ὅλ' αὐτά... Ὁ Φιρμέν θὰ σὰς πᾶν στὸ σταθμό... Ἐ-
τοιμάζει τώρα τὸ ἀμάξι.

Ἡ Ἑρνεστίνῃ, ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς Σιδωνίας, εἶχε
δεχθῇ τέτοιο χτύπημα κατὰκαρδία, ὥστε ἔνοιωθε τὸ λαρυγ-
γι τῆς σφιγμένο ἀπὸ ἀγωνία καὶ δὲν εὗρισκε οὔτε μιὰ λέ-
ξι ν' ἀπαντήσῃ.

Ἐκεῖν τὴ στιγμή, ἡ Ζερμαῖν, ἡ ὁποία εἶχε συνελθεῖ λί-
γο, προχώρησε πρὸς τίς δυὸ γυναῖκες.

— Θὰ ξαναγυρίσουμε λοιπὸν στὸ Παρίσι ; ρώτησε ἐκπλη-
κτῇ δειχνόντας τίς ἀποσκευές. Ὁ μπαμπὰς θάρρῃ μαζὺ
μας ; Ποῦ εἶνε ;

Ἡ δυὸ γυναῖκες κυττάχτηκαν στενοχωρημένες. Ἡ Σιδω-
νία, πού ἦταν πρὸ ὀλίγου τόσο προκλητικῇ, τὰ εἶχε χαμέ-
να. Τέλος, ἔπῃρε τὴν ἀπόφασί τῆς κι' ἀπάντησε:

— Ὁ πατέρας σας ξαναφύγε γιὰ τὸ Παρίσι.

— Πότε ;

— Χθὲς τὸ θράδυ, ὑποθέτω.

— Ἐλαβε, λοιπὸν κανένα τηλεγράφημα γιὰ νὰ φύγῃ
τόσο ἑαφνικά.

— Ναί ! ἀπάντησε ἡ Σιδωνία εὐτυχισμένη γιὰ τὴν ἐξή-
γησι πού τῆς ἔδινε ἡ ἴδια ἡ Ζερμαῖν.

— Θὰ ἔπρεπε νὰ

ἰδοποιήσῃ, ψιθύρι-
ζε ἡ μικρούλα. Μὰ
σίγουρα δὲν θὰ
ἰδύρεσε.

Βυθισμένη σὲ
σκέψεις, κατέθηκε
τίς σκάλες καὶ ξα-
ναγύρισε στὸν πά-
γκο πού εἶχε ἀφή-
σει.

Ἐξαφνα τότε τὸ
θλέμμα τῆς ἔπεσε
σὲ κάτι γεράνια,

κομμάτια γαλάζιου χαρτιοῦ. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ φαινόταν τὸ
ὄνομα «Πруниε» μὲ χοντρά γράμματα.

— Ἐνα ξεσκισμένο τηλεγράφημα ἀπευθυνόμενο στὸν
πατέρα μου, ψιθύρισε.

Ἐσκυψε, μάζεψε τὰ χαρτάκια, τὰ συναρμολόγησε καὶ
προσπάθησε νὰ διαβάσῃ τὸ κείμενο.

Ἐξαφνα τὸ πρόσωπό τῆς φωτίστηκε.

— Ναί, σκέφθηκε, θὰ εἶνε τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὸ ὁποῖο
μοῦ μίλησε ἡ Σιδωνία.

Καὶ μηχανικά ἔχωσε ὅλα τὰ κομματάκια τῶν χαρτιῶν
στὴν τσέπη τῆς.

Τὸ ἀμάξι ἔφθασε ἐκεῖν τὴ στιγμή. Ἡ Ζερμαῖν κι' ἡ Ἑρ-
νεστίνῃ μῆταν μέσα. Ὁ Φιρμέν μαστίγωσε τ' ἄλογά του
καὶ ἐξέκινήσαν.

Ἐκῆσαν τὸν δρόμο ἀπὸ τὴ θύλλα ὡς τὸν σταθμὸ τοῦ
Ἐθρέ, θλιμμένες, σιωπηλές. Ἡ Ζερμαῖν ἦταν θυθισμένη στὴ
θλίψι πού τῆς προκαλοῦσε ὁ θάνατος τοῦ θεῖου τῆς. Ὅσο
γιὰ τὴν Ἑρνεστίνῃ, ἡ ταραχὴ τῆς ἦταν τόση, ὥστε, ὅλες
ἡ ἰδέες τῆς μπερδεύοντουσαν. Δὲν καταλάβαινε καθαρὰ
παρὰ ἕνα μόνο πρᾶγμα, ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσουν στὸ
Παρίσι... Ἐπειτα, θὰ ἔβλεπε τί θὰ ἔκανε.

Ἡ σκέψις, ὅτι ὁ κύριός τῆς μποροῦσε νὰ εἶχε διαπράξει
ἕνα τέτοιο ἔγκλημα, τῆς φαινόταν τόσο ἀπίστευτη, τόσο τε-
ρατώδης, ὥστε ἀναρωτιῶταν κάθε τόσο μήπως ὤνειρευό-
ταν ἔνπινα.

Τέλος ἔφθασαν στὸν σταθμὸ τοῦ Ἐθρέ.

Ἡ πλατεία ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἕνα πολυθόρυβο
πλήθος, πού συζητοῦσε τὰ νέα τῆς τελευταίας ἐκδόσεως
τοῦ «Σημαιοφόρου» τῆς τοπικῆς ἐφημερίδος, τὴν ὁποία δι-
αλαλοῦσαν οἱ θρανακισμένοι ἐφημεριοδότηλοι.

— Τὰ νεότερα τῆς δολοφονίας τοῦ Μαρανβίλ !... Ἡ σύλ-
ληψι τοῦ δολοφόνου !

Ἀκούγοντας αὐτὲς τίς κραυγὲς μὲ τὴν τόσο τρομερὴ
σημασία, ἡ Ἑρνεστίνῃ συνήλθε ἀπὸ τὸν λήθαργό πού τῆς
προκαλοῦσε ἡ ἀπόγνωσί τῆς. Ἐπῆρε νὰ πᾶρῃ τὸ ταχύ-
τερο τὴν Ἑρνεστίνῃ. Μιὰ λέξις περισσότερο μποροῦσε νὰ
τὰ καταστρέψῃ ὅλα.

Πῆρε τὴν μικρούλα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν παρέσυρε πρὸς
μιὰ ἀπὸ τίς αἰθούσες ἀναμονῆς.

— Ἐλάτε γρήγορα, δεσποινίς !... Θὰ χάσουμε τὸ τραί-
νο...

Δυστυχῶς τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἐφημεριοδότης φώναζε
μὲ θορυβερὴ φωνή:

— Ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου μηχανικοῦ Πруниε !

Καὶ ὅπως μπροστὰ στὰ μάτια σχεδὸν τῶν δυὸ γυναι-
κῶν τὴν τοπικὴ ἐφημερίδα πού ἔγραφε, κάτω ἀπ' τὸν τίτλο
τῆς, μὲ τὰ πιὸ χτυπητὰ τῆς στοιχεῖα:

Τὸ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΑΝΒΙΛ
ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΠРУНИЕ

Ἡ Ζερμαῖν εἶχε ξαφνικὰ κατάλαβῃ. Ὁ πέπλος πού τῆς
ἐκρύβε ἀκόμα τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, εἶχε ἐκκισθῇ μπροστὰ
στὰ μάτια τῆς.

Ἐβλεπε μιὰ πτυγμένη κραυγὴ κι' ἔπεσε λιθόθυμη.

Ἡ Ἑρνεστίνῃ μόλις πρόσθεσε νὰ τὴ δεχθῇ στὴν ἀγκα-
λιά τῆς.

Ὅσοι γύρω ἔτρεξαν γιὰ νὰ βοηθήσουν τὴν μικρούλα. Ἐ-
πιφανήματα ἀνηχοῦσαν ἀπ' ὅλες τίς μεριές:

— Ἡ φτωχούλα !... Εἶνε τόσο ὀμορφ... Ὁ ἀποθνήσκων
ἀπ' τὴν ἔσθη... Ἡ θὰ ἔχῃ καμνὰ ἀρρώστεια τῆς καρ-
διάς !...

Μὰ σὲ λίγο μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε κι' ἀμέσως τὴν ἐπανέλα-
βαν ἄλλα ἑκατὸ στόματα:

(Ἀκολουθεῖ)

Το φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμής 4. Η αθήρμα τους υπερτίμησις του παρό των 'Υποπρακτορείων απαγορεύεται.

Η από των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνεργασία και μη συνδεδεμένη υπό δικαιώματος κρίσεως εκ δραχμῶν πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται υπόψη.

ΕΡΡΙΚΕΤΗΝ ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ. — Τό σταυρόλεξόν σας όχι επιτυχές. Έχει ακόμη και λέξεις ανωρθογράφους.

Ο. Μ., Ένταῦθα. — Τό διήγημά σας, όχι καλό. Καί φυσικά δέν μποροῦσε νά εἶνε καλό, ἀφοῦ εἶνε τό πρώτο-πρώτο πού γράφετε. Πρέπει νά διαβάσετε πολύ. Γιατί καί ὀρθογραφικά λάθη κάμνετε πολλά. Πρέπει δηλαδή νά μορφωθῆτε καταλλήλως καί ἀναλόγως. Ἐκ τῶν ἐνόντων δέν γράφονται διηγήματα δυστυχῶς.

Γ. Μ. Β., Ένταῦθα. — Τίς ἰδίαι συμβουλές πού δίνουμε στήν κ. Ο. Μ., θά εἶχαμε νά δώσουμε καί σέ σᾶς. Τό διήγημά σας μόνον ὡς πρωτόλειον μπορεῖ νά θεωρηθῇ. Πρέπει νά διαβάσετε καί σεις. Διαφορετικά δέν θά μπορέσετε νά γράψετε ἀρτία καί ἀμεμπτα λογοτεχνήματα.

Γ. ΚΟΝΤΟΝ, Ένταῦθα. — Μᾶς γράφετε:

«Πρός τό δημοφιλές περιοδικόν «Μπουκέτο». Τακτικός ἀναγνώστης τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ τυγχάνων, παρακαλῶ ὅπως τύχω δημοσιεύσεως τοῦ ἐσωκλειστοῦ».

Δυστυχῶς ὁμως τό «ἐσωκλείστον» δέν εἶνε ἐπιτυχές. Εἶνε ἕνα μῖγμα ὑποφερτῶν καί ἀνυποφύρων κακῶν στίχων. Διαβάστε Ἑλλήνας ποιητάς. ΛΩΡΑΝΗΝ. — Τό πεζό τραγοῦδι σας ἀπλῶς συμπαθές. Δέν ἔχει τίποτε τό ἐξαιρετικό, τόν ἀκρατον δηλαδή ἐκεῖνον λυρισμό πού κάνει τά πεζοτράγουδα ὑπέροχα στό εἶδος τους.

ΜΠΕΛΛΑΝ ΣΤ., Ένταῦθα. — Τό ποιήμα σας δημοσιεύεται.

Στείλτε καί τίποτε ἄλλο. Χωρίς ὁμως νά παραμελήσετε τά μαθήματά σας, χάριν τῆς ποιήσεως. Γιατί τότε θά συμβῇ, ὅτι καί ἐφέτος: Οἱ κ. κ. καθηγηταί σας ἀντί νά σᾶς προβάλλουν θά σᾶς παρακαλέσουν νά ξαναπέρασετε νά σᾶς δοῦν τόν Σεπτέμβριον. Καί οὔτε εἰς ὕδραν θά μεταβῇτε, τό θέρος, οὔτε κοσιόδς θά ψαρέψετε, οὔτε μακροβούτια θά κάμετε. Καί τοι... Φ. Φ. Φ. — Μάλιστα. Ὁ «Μαριγιά» εἶνε θαλάσσιον κῆτος. Ὁ κ. Σκαρίμπα τό ἐψάρεψε στή Χαλκίδα καί τό ἔκαμε σκορδαλέαν, μέ σάλτσα Χάμσον. Τρώγεται καί γλύφεται καί τά δάχτυλά σας! Μά ναι, μά ναι...

Χ. Χ. Χ. — Ὁ κ. Κνουτ Χάμσον εἶνε γραφεύς εἰς τό Εἰρηνοδικεῖον Χαλκίδος. Εἶνε λαμπρός νέος καί διά πολλῶν χαρίτων

Τά μαλλιά σας λάμπουν μέ τό "Σεβεκλά"!

● Μόνον τά μαλλιά πού θά ξεπλυθῶν ἐπειτα ἀπό τό λούσιμο μέ τό "Σεβεκλά", θ' ἀπαλλαγῶν ἀπό τά ἀλκαλικά ἄλατα. Διότι αὐτά δημιουργοῦν τήν πιτυρίδα καί καταστρέφουν, μέ μιά λέξι, τά μαλλιά. Τό "Σεβεκλά", ἐπαναφέρει τήν ὡμορφιά, τήν υγεία καί προσδίδει μιά ἐξαιρετική λάμψι σ' αὐτά. Κάθε φάκελλος τοῦ Σαμπούαν Τέτ-Νουάρ περιέχει καί τό ἀνάλογον "Σεβεκλά".

Ζητεῖτε ἀπό τοὺς κωφεῖς νά λούσουν τά μαλλιά σας μέ τό "ΟΝΑΛΚΑΛΙ", τοῦ Τέτ-Νουάρ. Τοχυτῆς, ὑγεία καί ὡμορφία.

● Γιά τά ξανθὰ μαλλιά μεταχειρίσεσθε τό Σαμποντὸν καί γιά τά σκούρα τό Σαμποζάν. Ὑπάρχει καί ὑγρό Σαμποντὸν συνδυασμένο μέ τό "Σεβεκλά", γιά σκούρα καί γιά ξανθὰ μαλλιά. Ὑγιεινὴ καί οἰκονομικὴ περιποίησις τῶν μαλλίων. - Δραχμᾶς 80 καί 50.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10-ΤΗΛ. 25-739

κεκοσμημένος. Γράφει καί στίχους ὁ νέος. Ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν κ. Σκαρίμπα, τὸ ὅποιον... ἄλλος, κύριοι, γιὰ τὸ Δρομακαίειον φρενοκομεῖον!...

Ν. ΑΜΑΡΑΝ, Γύθειον. — Οἱ στίχοι σας όχι ἀπολύτως καλοί. Ὁ στόσος θά γράφατε καλλίτερα πράγματα μέ λίγη προσοχή. Αὐτὸ μᾶς δείχνουν τὰ δύο σας ποιήματα.

Δ. Ν. Κ., Ένταῦθα. — Τό ποιήμα σας «Σὰ θά πεθάνω», όχι καλό. Λ. ΒΑΓ., Ρέθυμνον. — Μᾶς γράφετε:

«Τυχάνων ἀναγνώστης τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ καί λόγος πού ἐκτιμῶ τὴν ποίησιν καί ἐσθάνομαι πῶς ἔχω εἰς τὰ ἐντὸς μου ποιητικὸν τάλαντον ἀσχολοῦμαι περὶ ἑαυτὴν καί ἔχω γράψει καί πολλά, ἅτινα μοῦ λέγουσι πῶς εἶναι ἀρηστουργήματα. Ἀλλὰ ἐγὼ δέν πιστεύω καί σᾶς σὲ στέλνω ἔν καὶ περικαλῶ νὰ μοῦ κάμετε κρητικὴν ἀμεροληψή».

Ἀλλὰ τό ποιήμα σας — ἂν εἶνε δικό σας καί δέν πρόκειται περὶ φᾶσας — δέν λέγει τίποτε. Καί ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

ΚΑΠΟΙΟ ΒΡΑΔΥ:...

Κάποιο θράδη σέ σκοτάδυ
Τόσο θαῦτό σ' ἔχει
σέ εἶδον μόνι νά περιπλανᾶσαι
καί ἐμὲ χωρίς ἄλλο νά συλογᾶσαι.

Καί σοῦ εἶπον: ἔλθε εἰς τὰς θερμάς μου ἀγκάλας
ὅπου ἐσφίξα καί τόσας ἄλλας
ἵνα τὸν θαθὺν πόνον σοῦ σβύσω,
ἀφοῦ σέ σφίξω.

Ἀλλὰ ἐσύ, ἀθλίᾳ, ἀνεχώρησες
καί τήν καρδίαν σου ἀπὸ μὲ ἐξεχώρησες
καί τώρα ξεμείνα στο σκοτάδυ
Καλῆτερα νά ἐπήγαινα εἰς τὸν "Ἄδη

Ζητεῖτε μιά πούδρα ἰδεώδη;
εἶναι ἡ πούδρα Mystikum,
τοῦ Scherk
Κυρία Δρχ. 80.- καί 50.-.

ΜΑΘΗΜΑ ὁμορφίης

Πρέπει ν' ἀρχίσετε ριζικά τὴν περιποίησιν τῆς ἐπιερμίδος
Καθαρίσατέ τὴν προσεκτικὰ μέ τὴν Λοσιὸν προσώπου Scherk!
Καὶ κατόπιν διαβάστε τί σᾶς λέγει τὸ βιβλιαράκι πού εἶναι
στὴ φιάλη: Ὅτι μόνον ἡ μέχρι τοῦ δάθους τῶν πόρων καθο-
ρισμένη ἐπιερμὶς μπορεῖ ν' ἀνανεωθῇ! Καὶ νὰ γίνῃ ὡραία!
Αὐτὸ θά τό ἐπιτύχετε μέ τὴν βοήθειαν τῆς Λοσιὸν προσώπου
Scherk. Τιμαί: Δρχ.: 175.-, 90.-, 55.- καί 35

Μία Πραγματιυή Ἱστορία σέ Εἰυόνας Νέον μέσον εὐκόλον διά νά φαίνεσθε φρέσκη καί Νέα

Εἰς τὰς 6, ὅτε
σας ἀπὸ μιά σκλη-
ρὰ ἡμέρα, ἔχει
πρόσωπο κουρα-
σμένο καί ρυτι-
δωμένο.

Εἰς τὰς 6.45' με-
ταχειρίζεται αὐτὴ
ἡ νέα μαγικὴ
πούδρα «4 σέ-
λιά», ἔχουσαν ἐ-
ξαιρετικὴν λεπτό-
τητα καί ὅπου
κρατᾷ ὅπως ἡ θε-
λόνες στὸν μα-
γνήτη.

Εἰς τὰς 7 φαί-
νεται φρέσκη καί
νέα μέ θαυμάσιον
χρῶμα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ, ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ, ΓΥΤΑΠΗ

Αὐτὴ εἶναι ἡ σκάλα τῆς ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἄλλο
φύλον. Παραμέλησις τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανί-
σεως καταστρέφει τὴν ἀντὶστροφὴν τῆς ἐπι-
στάσεως καί συμπαθείας. Ὅλοι θαυμάζουν
τὴν φρεσκάδα καί τὸ περιποιημένο σύνο-
λον. Ἡ καρδίη πηγαίνει περισσότερο
εἰς ὁριον μπορεῖ νά μειδᾷ ἐλκυστικῶς
«Ὁραία λευκὰ δόντια»! Λοιπὸν πρῶ-
τα καὶ δρᾶν ὁδοντόπαστα ΧΛΩΡΟ-
ΔΟΝΤ. Πωλεῖται τώρα εἰς δύο
ποιότητες, ἀφρίζουσα ἡ μὴ ἀ-
φρίζουσα εἶναι καί αἱ δύο
ἐξ ἰσῶν καλά.

Ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ — ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80-786

ΚΥΡΙΑΙ & ΚΥΡΙΟΙ,

"Εχομεν τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσωμεν τὴν ἑναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ νέου μας Κομμωτηρίου ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου ἀριθ. 71.

Τὸ νέον μας Κομμωτήριον μὲ τὸν μυθικὸν πλοῦτον καὶ τὴν ἐκθαμβωτικὴν καὶ ἀπαστράπτουσαν πολυτέλειαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ τόσον τοῦ ἀνδρικοῦ, ὅσον καὶ τοῦ γυναικείου τμήματος, τὸν μοντέρνον φαντασμαγορικὸν φωτισμὸν τοῦ, τὴν καλλιτεχνικὴν διακόσμησίν του, τὴν κομψὴν καὶ ἀρτίστικὴν ἐπίπλωσίν του, τὴν ἀπαράμιλλη τελειότητα τῶν νεωτάτων ἡλεκτρομηχανικῶν καὶ λοιπῶν ἐγκαταστάσεών του, τὸ ἐκλεκτὸν, πειθαρχικὸν καὶ πεπειραμένον τεχνικὸν προσωπικόν του, τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν καὶ τὴν φροντισμένην διεύθυνσίν του θὰ εἶναι Ἰδρυμα μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ εἰς ὅλας τὰς Βαλκανικὰς Πρωτευούσας, ἐφάμιλλον καὶ ἀνώτερον καὶ αὐτῶν τῶν πλέον φημισμένων Παριζιάνικων Κομμωτηρίων.

Τὸ Νέον Κομμωτήριόν μας θὰ ἀποτελέσῃ κόσμημα καὶ πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ σὰς καθιστῶ γνωστὸν ὅτι εἰς τὸ νέον μας Κομμωτήριον θὰ ἐφαρμόσω τὸ ἴδιον τιμολόγιον τοῦ παλαιοῦ μου Καταστήματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναμαι νὰ σὰς προσφέρω μίαν θαυμασίαν ἐργασίαν εἰς λογικὴν τιμὴν.

Μετὰ πάσης τιμῆς

Κ. ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ & Σ^{ΙΑ}

Πανεπιστημίου 71

Διατηροῦσα καὶ βελ- ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ ΣΑΣ

Ε.Κ.Σ.
Θηριώτου 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,

Ἀποστείλατέ μου
παρακαλῶ ἐν ἀντίτυπον
τοῦ βιβλίου σας
ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ καὶ ΟΜΟΡΦΗ
εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν
ΔΩΡΕΑΝ.

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ καὶ ΟΜΟΡΦΗ
ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

προσπαθεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν ομορφίαν της. Πίστες ὅμως τὸ κατορθώνουν διότι ὅλες καταφεύγουν εἰς μέσα ποὺ δίδουν τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα. Ἡ διαίτα καὶ αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις βλάπτουν ἐὰν ὁ ὁργανισμὸς δὲν λειτουργεῖ ὑπὸ εὐνοϊκῆς συνθήκης. Γιὰ νὰ ἀποφύγετε ἀπώλεια χρόνου καὶ ἀπαγοήτευσι, σὰς δίδομε τὸ μυστικὸν **ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ**, ὁ ἓνα κομψοτυπωμένον βιβλιαράκι. Ἀρκεῖ νὰ μὰς ἀποστείλετε τὸ ἐναντιὸν δελτίον.

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΜΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

ζωή των στρατιωτών μου... Έτσι, θα σάς σώσουμε, αν μάς πήτε αυτό που θα σάς ζητήσω... Σήμερα το πρωί είδα ν' ανεβαίνει λίγος καπνός από ένα ξεροπόταμο που βρίσκεται μπροστά στο θουνό και που σχηματίζει γωνία με τον ξερό χειμάρρο Μόντερ. Ξέρουμε ότι αυτά τα ξερά ποτάμια τα χρησιμοποιείτε ως φυσικά χαρακώματα. Έμπρός λοιπόν! Πήτε μας αν, αυτό το ξεροπόταμο που σάς ανάφερα, κρύβει κανένα τιμήμα σας. Όρμισήτε μου ότι θα πήτε την αλήθεια μ' ένα ναι ή μ' ένα όχι κ' είμαι πρόθυμος να σάς σώσω αμέσως!

Αντί για άλλη απάντηση, στά χλωμά χείλη του Μπόερ είδα ένα ήρεμο χαμόγελο. Ήταν το χαμόγελο ενός ανθρώπου που βλέπει ένα τέλος ανάξιο του και χαίρεται γι' αυτό. Ο αξιωματικός λοιπόν, αφού μάς κύτταξε έναν προς έναν στά μάτια με μία προκλητική περιφρόνηση, που δεν θα μπορούσε να την ξεχάσω ποτέ, άπλωσε το χέρι του μ' επισημότητα, πήρε από το παγωμένο χέρι της μίς Πλούμκετ το φλυτζάνι με το γάλα και το ήπιε.

Κατόπιν χτύπησε το πόδι καταγής, σαν μία πρόκληση στον θάνατο.

Την ίδια στιγμή ακούσθηκε το άπαισιο σφύριγμα του φειδιού κι' ο Μπόερ με μία έκφραση σκληρού πόνου ωριάσθηκε σαν κερανόπληκτος επάνω στο τραπέζι...

Ο ταγματάρχης Τζών Μπάκλεϋ έσκυψε το κεφάλι, για ν' αποφύγει το βλέμμα των φίλων του κι' επρόσθεσε:

— Κύριοι, αυτός ο Μπόερ ήταν ο λοχαγός "Ερβιν Κόραμ!"

Το τραγικό τέλος του είχε από τότε η μαρτυρική τήψη της ζωής μου...

Κι' ο Μπάκλεϋ παράγγειλε ακόμη ένα ουίσκυ σαν να ήθελε να πνίξει μ' αυτό, όλες τις θλιβερές αναμνήσεις του.

ΡΥΗΤΙΑΡ ΚΙΠΛΙΝΓΚ

4.674 ΜΑΥΡΟΙ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΥΝΤΣ!

(Συνέχεια από την σελίδα 17)

Χρειάζονται σήμερα γι' αυτά τα φρικώδη έγκληματα:

Οι αριθμοί είναι σαφείς, εξακριβωμένοι: Από το 1832 μέχρι το 1937, οι Αμερικανοί έλυντσαραν 4.674 μαύρους.

Τα αίτια δέ είναι τα εξής: 1921 για φόνο, 198 για επίθεσι, 908 για θιασμό, 282 για απόπειρα θιασμού, 227 για κλοπή, 81 για προσβολή προς τους λευκούς και 1.057 για αγνώστους λόγους.

— "Όλα αυτά τα γεγονότα είναι αυθεντικά... μου είπε τέλεις ο δόκτωρ Τάγκερ. Γι' αυτό κι' εγώ, όταν θυγαίνω το πρωί από το σπίτι μου, δεν ξέρω ποτέ αν θα ξαναγυρίσω το βράδυ..."

Μ' αυτόν δέ ακριβώς τον φόβο ζούν διαρκώς όλοι οι μαύροι της Αμερικής!

Ο ΕΝΟΧΟΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 14)

από ένα φοβερό μαρτύριο. Θα έλεγε κανείς ότι όλοι είχαν συνωμοτήσει εναντίον του. Οι φίλοι του δεν μιλούσαν παρά για άσυνειδήτους ανθρώπους που είχαν καταστρέψει τη ζωή των φιλενάδων τους. Στις εφημερίδες πάλι το μαι: του Τζιάκομο έπεφτε στη στήλη που γραφόντουσαν η ειδήσεις του αστυνομικού δελτίου. Κι' αυτή η στήλη αυτές τις μέρες δεν είχε τίποτε άλλο από άπατες κοριτσιών και από ανευρέσεις εκθέτων.

Ο Τζιάκομο πήγαινε να τρολλαθθί από τη στενοχώρια του. Καταλάβαινε ότι είχε πέσει σε μία παγίδα! Στά δειρά του — ο γάμος έπαιρνε τη μορφή ενός κακού δαιμονος, ο οποίος τον άπειλούσε και τον σάρκαζε. Νεύριαζε ακόμη που η Λάουρα δεν του παραπονιόταν και θύμωνε που δεν τον κατηγορούσε, δεν του έκανε μία σκηνή.

Μία μέρα, η φίλη του του ώμολόγησε με τρυφερότητα, ότι θα γινόταν μητέρα.

Μητέρα! Ο Τζιάκομο ένοιωσε το αίμα να παγώνει στις φλέβες του. Όλη τη νύχτα γύριζε σαν τρελλός στον δρό-

ΤΟ ΤΑΝΤΕΛΛΕΝΙΟ ΝΥΧΤΙΚΟ

(Συνέχεια από την σελίδα 8)

ρά, όπου φωτώμαστε για μία στιγμή.

Θα ήταν η ώρα δεύτερα πρωινή, όταν μάς λέγει η κυρία:

— "Αν νυστάξατε, να ή κάμαρή σας, για να κοιμηθήτε."

Δυό κρεβάτια μεγάλα, με παχειά σκεπάσματα, μισοβολούσαν, καθαρά. Θα ήταν του ζεύγους τα κρεβάτια, γιατί κάτω από τα μαξιλάρια ήταν και από ένα, στο κα-

θένα, νυχτικό, ένα ανδρικό και ένα γυναικείο, μεταξωτό, με φυσική χρώμα, ελαφρό και γεμάτο με ταντέλλες, ταντέλλες, άφθονες, πλούσιες, πλατειές...

— Πάρε το νυχτικό σου, μου λέει ο Σαμαράς.

— Δικό σου είναι, του είπα, ξαναρχίζοντάς το άπάνω του, γιατί στο δικό σου το κρεβάτι ήταν...

— "Όχι, θα το πάρης..."

— Να το πάρης σύ. Φόρεσέ το και θα μοιάζης, του είπα σαν την Πομπαιούρ!

Στο τέλος πιαστήκαμε στά άστεία, άναμεταξύ μας, τραβώντας ο καθένας για να πάρη το ανδρικό το νυχτικό και ν' αφήση, στον άλλον το γυναικείο.

Η άλλη κράτησε ώρα αρκετή και το άποτελεσμά της, ήταν, να γίνουνε κουρέλια και τα δυό! Το ανδρικό, μάλιστα, το νυχτικό, από το πολύ το τράθηγμα είχε κάμει περισσότερες τρύπες, από όσες είχε του γυναικείου η ταντέλλες...

Με την διαφορά, πως τούτες ήταν μεγαλύτερες πολύ. Σαν τα είδαμε κατακουρελιασμένα και τα δυό, άμορφο ρακών σωρό, πήρε ο Σαμαράς το ένα και άφηκε το άλλο, για μένα.

— Τώρα, καθώς γίνανε, μου είπε, και τα δυό... τρανσπαράν είνε... γυναικεία είνε! "Όποιο θέλεις, φόρεσε..."

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 6)

μ' έναν παθητικό τόνο στη φωνή. Ποτέ δεν καταλαβες... Είμαι για σένα μία άγνωστη! Μά δεν νοιώθεις λοιπόν πόσο είνε φρικώδες αυτό;...

— "Ο Ρενέ σήκωσε τους ώμους του.

— Τί μεγάλα λόγια! Έκανε.

Κι' άξαφνα με μία σκληρή έκφραση στο πρόσωπο, της είπε:

— "Άκουσε, Ντόρα. "Ας τελειώνουμε μ'ά για πάντα. Μου ζήτησες να με δής και σε δέχτηκα. Όχι όμως και για να υποφέρω αυτούς τους θεατρινισμούς! Φτάνει πια!..."

Η Ντόρα τον άκουγε πιο χλωμή από πρώτα. Κι' άποτρημα έκανε δυό θήματα προς την κονσόλα, όπου είχε άφηση την τσάντα της. Με μία νευρική κίνηση την άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα μικρό πιστόλι.

Ο Ρενέ παγώσε από τον φόβο του κι' άπλωσε τα χέρια του, σαν να ήθελε να προφυλαχθί. Μά μέσα στην απεριγραπτή ταραχή του άκουσε τη μισόσβυστη φωνή της Ντόρας που του έλεγε:

— Ποτέ δεν κατάλαβες ότι σ' αγαπούσα!... Μά μη φοβάσαι. Δεν θέλω να σε σκοτώσω... Έγώ θα δώσω ένα τέλος στη ζωή μου!..."

Και γυρίζοντας το πιστόλι προς το στήθος της, τράθηξε τη σκανδάλη. Ο Ρενέ που είχε όρμησει για να την έμποδισή, δεν πρόφθασε να κάνει τίποτε άλλο παρά ν' άρπάξη στην άγκαλιά του το αιμόφυρτο σώμα της Ντόρας Λεμαρσάν.

ΖΟΖΕΦ — ΕΜΙΛ ΠΟΥΑΡΙΕ

μο! Νόμιζε ότι του είχαν δέσει με βαριές αλυσίδες τα χέρια και τα πόδια του! "Όλα του τα όνειρα για το μέλλον είχαν διαλυθί. Κι' αυτός που κυττούσε με τόση αίσιοδοξία τον κόσμο, ντρεπόταν τώρα τους φίλους του, τους γνωστούς του. Το φοβερό δράμα ήταν, ότι δεν άγαπούσε καθόλου τη Λάουρα. "Όσο ήταν τίμιος άνδρας. Και γι' αυτό την παντρεύθηκε. Κι' έτσι για την τρέλλα μιάς στιγμής έγινε δυστυχισμένος σ' όλη τη ζωή του. Πιο δυστυχισμένος από όλους τους φίλους του που κορόιδευε. Μά ήταν ένοχος και καταλάβαινε ότι έπρεπε να πληρώση άκριθά αυτό το έγκλημά του. Τον είχε τιμωρήσει, ο ίδιος ο έρωτας με την τόσο γνωστή και φοβερή του σκληρότητα!..."

ΠΑΟΛΟ ΦΙΛΟΤΙ

ΚΑΜΜΙΑ ΠΟΥΔΡΑ

Δεν μπορεί να κόμη θάματα.

Για τον λόγον αυτόν άκριθώς η πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ θάματα δεν σάς υπόσχεται. Σας υπόσχεται μόνον πλήρη ίκανοποίησιν, έπειδή της πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ ή ποιότης και ή λεπτότης είναι πάντοτε σταθερές.

30 χρόνια τώρα και σε όλον τον κόσμο, όλο και διαδίδεται με επιτυχία ή πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

ΠΟΜΠΕΙΑ
L. T. PIVER - PARIS

ΜΠΡΙΣΙΜΙ Α.Ι.Γ ΚΟΡΔΟΝΕΤΟ

ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

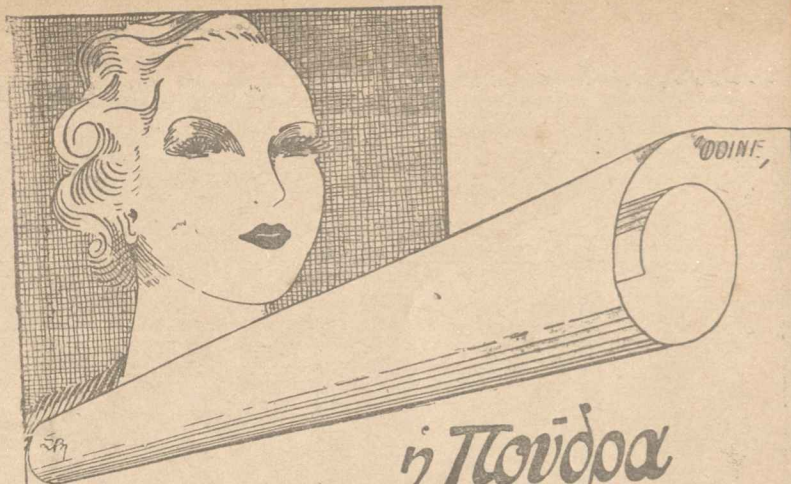
ΧΡΗΣΤΙΝΑ

(Μητροπόλεως 14α. Τηλ. 25-733)

Ίδιαίτερον νυκτερινόν τμήμα κοπτικής λειτουργεί διά τας έργαζομένης 8-10 μ.μ.

Έγγραφα ήρχισαν από 1ης Αδούστου.

Τελειοποιούμεν τας μαθητείας έντός ΔΥΟ ΜΗΝΩΝ.

ή Πουδρα
που μελαχειρίζοδε κολακύνει
πραγματικώς την εμφάνισίν
σου;

Δέν δύνασθε να είσθε θεδαία περί αυτού πριν δοκιμάσετε τη νέα Πουδρα

GEORGE

πού είναι λεπτή σαν άχνός λουλουδιού. Μεταξύ των 10 χρωματισμών που σάς παρουσιάζει δά βρθε τον κατάλληλο που δ' άναδείξη καλλίτερα τη φυσική σας εμφάνισιν.

Λευκό, Νатурé λ, Ρασé λ 1, Ρασé λ 2, "Όκρ, "Όκρ ροζé, Ρόζ, Μπρύν, "Οράνζ, Βραδυνή.

Η ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ ΒΑΝΙΣΙΓΚ ΚΡΗΜ GEORGE συνιστάται ιδιαίτέρως ως βάσις δια την πούδρα σας. Υποβοηθεί το καλό στρώσιμο και χαρίζει στο πρόσωπό σας το τόσο επιθυμητό μάτι.

Προφυλάσσει την έπιδερμίδα από τας καιρικές μεταβολάς. Δοκιμαστικά σάληναρια κρέμας μετά της σχετικής διβλιογραφίας και οι 10 χρωματισμοί πούδρας ταχυδρομούνται τω άποστέλλοντι δρχ. 6. είν γραμματόσημα.

Τιμή πούδρας μεγάλο κουτί δρχ. 50, το μικρό 25 Βανισιγκ Κρήμ βάζο δρχ. 50, σάληνάριο δρχ. 25

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 ΤΗΛ. 20-919

Βαφείτε τα φρε-
ματά σας μόνον
με τις γυναικείες
βαφείες
Βαφείες

ARTI

Παρουσία στα Φαρμακεία και Κοσμητορεία

3

Εὐαγγελιστρίας

ΠΡΑΣΜΑΤΑ
ΠΑΝΝΙΝΑ
ΜΕΤΑΞΕΙΑ
ΒΑΜΒΑΚΕΑ
ΛΕΥΚΑ ΚΙΟΥ

αφοι

Ζσαουση

κ. Σία

Εὐαγγελιστρίας

3